

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr. 93

Dosar nr. .../1/2017

Ședința publică din 05 iunie 2018

Pe rol se află pronunțarea asupra ~~apelurilor~~ formulate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, inculpații U., O., B., L., N., M. și B. și părțile civile SNTGN T. SA, SN N. SA, S. SA, SNGN R. SA și S. SA** împotriva sentinței penale nr. 181 din 28 martie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. .../1/2015, privind și pe **intimatul inculpat A., intimatele părți civile Autoritatea Națională pentru Turism, Agenția Națională de Administrare Fiscală, O. SA, SC C. SA, SC I SA și CNTEE T. SA** și pe **intimata parte responsabilă civilmente SC E. S.R.L.**

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 09 mai 2018, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat succesiv pronunțarea, la data de 23 mai 2018 și, ulterior, la data de 05 iunie 2018.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

A. JUDECATA ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

I. Prin sentința penală nr. 181 din 28 martie 2017, pronunțată în dosarul nr. .../1/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a dispus următoarele:

1. A condamnat pe inculpata U. la:

- 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 254 alin.1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 6 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de luare de

mită prevăzute de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 6 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248 coroborat cu art. 248¹ Cod penal anterior, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b și art. 35 Cod penal anterior a contopit pedepsele aplicate inculpatei U. și a dispus ca aceasta să execute **pedeapsa cea mai grea, de 6 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.**

În baza art. 71 Cod penal anterior a interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

A dedus din pedeapsa aplicată inculpatei perioada arestării preventive și a arestului la domiciliu de la 25 februarie 2015 la 16 iunie 2015.

În baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, **a achitat pe inculpata U. pentru tentativa la infracțiunea de folosirea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene**, prevăzută de art. 20 Cod penal anterior raportat la art. 18¹ alin. 1, alin. 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

2. A condamnat pe inculpatul L. la:

- 1 an și 6 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, art. 19 din O.U.G. nr. 43/2002 și art. 5 Cod penal;

- 1 an și 4 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, art. 19 din O.U.G. nr. 43/2002 și art. 5 Cod penal;

- 1 an și 4 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, art. 19 din O.U.G. nr. 43/2002 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. b Cod penal anterior a contopit pedepsele aplicate inculpatului L. și a dispus ca acesta să execute **pedeapsa cea mai grea, de 1 an și 6 luni închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal anterior a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

Conform art. 86¹ alin. 1 și alin. 2 Cod penal anterior, a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului L., pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal anterior.

În baza art. 86³ Cod penal anterior a dispus ca pe durata termenului de încercare, inculpatul L. să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, conform programului stabilit de acesta;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ Cod penal anterior privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal anterior a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

A constatat că inculpatul L. a fost reținut și arestat la domiciliu în perioada 2 februarie 2015 - 21 mai 2015.

3. A condamnat pe inculpatul T. la 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 71 Cod penal anterior a interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

Conform art. 86¹ alin. 1 și alin. 2 Cod penal anterior a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatei T. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal anterior.

În baza art. 86³ Cod penal anterior a dispus ca pe durata termenului de încercare, inculpatul T. să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, conform programului stabilit de acesta;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

A atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86⁴ Cod penal anterior privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal anterior a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

4. A condamnat pe inculpatul B. la 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a și lit. b Cod penal pentru complicitate

la infracțiunea de luare de mită prevăzute de art. 48 raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Conform art. 65 Cod penal, a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 66 lit. a și lit. b Cod penal.

A dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu de la 7 februarie 2015 la 16 iunie 2015.

5. A condamnat pe inculpatul B. la 2 ani și 6 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prevăzute de art. 255 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 71 Cod penal anterior a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

Conform art. 86¹ alin. 1 și alin. 2 Cod penal anterior, a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului B. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal anterior.

În baza art. 86³ Cod penal anterior a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpatul B. să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Hunedoara, conform programului stabilit de acesta;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ Cod penal anterior privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal anterior a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

6. A condamnat pe inculpatul N. la 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 71 Cod penal anterior, a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

Conform art. 86¹ alin. 1 și alin. 2 Cod penal anterior a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului N. pe durata unui termen de încercare de 6 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal anterior.

În baza art. 86³ Cod penal anterior a dispus ca pe durata termenului de încercare, inculpatul N. să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probatiune de pe lângă Tribunalul Prahova, conform programului stabilit de acesta;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ Cod penal anterior privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal anterior a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

7. A condamnat pe inculpatul O. la:

- 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

Conform art. 86³ raportat la art. 85 alin. 1 Cod penal anterior, a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr. 495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București - Secția I Penală și a constatat că fapta pentru care a fost condamnat inculpatul O. este concurentă cu faptele reținute în prezenta cauză.

În baza art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 34 și art. 35 Cod penal anterior, a contopit pedepsele aplicate inculpatului O. și a dispus ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

A dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 4 februarie 2014 la 10 iunie 2014, din 2 februarie 2015 și de la 5 februarie 2015 la 22 iunie 2015.

În baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul O. pentru infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

8. În baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală a achitat pe inculpatul A. pentru participație improprie la infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală a achitat pe același inculpat pentru infracțiunea de folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite prevăzută de art. 13 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

A obligat pe inculpatul O., în solidar cu partea responsabilă civilmente SC E. S.R.L. (fostă SC E. S.R.L) la plata către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F a sumei de 737.507 lei cu titlu de despăgubiri civile, la care se adaugă dobânzile și penalitățile prevăzute de Codul de procedură fiscală aferente debitului principal, calculate de la data scadenței debitului principal și până la plata integrală a acestuia.

A respins, ca nefondate, cererile de despăgubiri civile formulate de părțile civile S.N.T.G.N. T. S.A. Mediaș, O. S.A. Constanța, S.N. N. S.A.București, SC C. S.A., S. S.A., S.N.G.N. R. S.A. Mediaș, S.P.E.E.H H. S.A., SC I. S.A. Ghimbav, C.N.T.E.E. T. S.A.

A obligat pe inculpata U. la plata sumei de 8.116.800 lei cu titlu de despăgubiri civile către partea civilă Autoritatea Națională pentru Turism.

Conform art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, a confiscat, în folosul statului, de la inculpata U., sumele de 695.367 lei și 296.076 lei.

În baza art. 255 alin. 3 și alin. 5 Cod penal anterior a obligat pe inculpata U. să restituie echivalentul în lei la cursul BNR de la data plății a sumei de 600.000 euro către martorul B. și echivalentul în lei la cursul BNR de la data plății a sumei de 300.000 euro către martorul G..

Conform art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, a confiscat în folosul statului, de la inculpatul O. suma de 3.000.000 lei.

A menținut măsura asigurătorie instituită asupra bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea inculpaților U. și O., măsură dispusă prin ordonanța nr. .../P/2014 din 17.02.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexa Infracțiunilor de Corupție.

A ridicat măsura asigurătorie instituită asupra bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatului A., măsură dispusă prin aceeași ordonanță.

În baza art. 13 din Legea nr. 241/2005 a dispus comunicarea către Oficiul Național al Registrului Comerțului a copiei dispozitivului prezentei hotărâri la data rămânerii definitive a acesteia.

În baza art. 274 alin. 2 Cod procedură penală a obligat inculpații U. și B. la plata sumei de câte 20.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Conform art. 274 alin. 3 Cod procedură penală a obligat pe inculpatul O., în solidar cu partea responsabilă civilmente SC E. S.R.L (fostă SC E. S.R.I) la plata sumei de 20.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art. 274 alin. 2 Cod procedură penală a obligat inculpații L., T., B. și N. la plata sumei de câte 15.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariile parțiale ale apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații U., O., B., L., T., B. și A., în sumă de câte 500 lei pentru fiecare inculpat, au rămas în sarcina statului.

Onorariul parțial al apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul N., în sumă de 400 lei, a rămas în sarcina statului.

II. Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a avut în vedere că prin **rechizitoriul** nr. .../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexe Infracțiunilor de Corupție, au fost trimiși în judecată inculpații:

1.U., în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. cu UAT Cavnic și UAT Borsec - fapta descrisă la punctul II.1);

- luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. - fapta descrisă la punctul II.2);

- luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. și SC K. S.R.L. cu UAT Lupeni și UAT Petroșani - fapta descrisă la punctul II.3);

- abuz în serviciu, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin.1 C.pen. și art.309 C.pen. și tentativă la folosirea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene prev. de art. 32 alin. 1 C.pen. raportat la art. 18¹ alin.1, 3 din Legea nr.78/2000 (în legătură cu finanțarea G. - fapta descrisă la punctul II.4), toate cu aplicarea art. 38 Cod penal și a art. 5 Cod penal;

2. B., în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 48 Cod penal raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal (în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. - fapta descrisă la punctul II.2);

3. O., în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 48 Cod penal raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu

finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. și SC K. S.R.L. cu UAT Lupeni și UAT Petroșani - fapta descrisă la punctul II.3);

- evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005 și spălare de bani, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002 (în legătură cu contractele încheiate cu SC B. S.R.L. – fapte descrise la punctul II.6.a);

- evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005 (în legătură cu contractele încheiate cu SC E. S.R.L. – fapte descrise la punctul II.6.b), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal și a art. 5 Cod penal;

4. L., în stare de arest la domiciliu, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. cu UAT Cavnic și UAT Borsec - fapta descrisă la punctul II.1);

- complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. - fapta descrisă la punctul II.2);

- complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. și SC K. S.R.L. cu UAT Lupeni și UAT Petroșani - fapta descrisă la punctul II.3), toate cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a Cod penal anterior și a art. 5 Cod penal;

5. N., în stare de arest la domiciliu, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal (în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de T. S.A. și SC K. S.R.L. cu UAT Lupeni și UAT Petroșani - fapta descrisă la punctul II.3);

6. T., sub control judiciar, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal (în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. - fapta descrisă la punctul II.2);

7. B., sub control judiciar, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal (în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. - fapta descrisă la punctul II.2);

8. A., sub control judiciar, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- participație improprie la abuz în serviciu, prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal;

- folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal și a art. 5 Cod penal (fapte descrise la punctul II.5).

În actul de sesizare a instanței s-a reținut, în esență, că în perioada 2010 – 2012, inculpata U., care îndeplinea funcția de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, a coordonat un sistem prin care persoanele cele mai apropiate acesteia (inculpații L. – consilier personal al ministrului, T. – director Compania Națională de Investiții, N. – secretar general al ministerului și B. – asistent personal) au primit, cu știința inculpatei, sume de bani de la reprezentanții unor societăți comerciale pentru a le garanta plata la timp a lucrărilor finanțate de autoritatea publică. Sumele obținute au intrat, fie în patrimoniul inculpatei U. (în numerar ori prin plata unor bunuri și servicii), fie în patrimoniul unor persoane indicate de aceasta (Organizația București a P.... și inculpatul O.).

De asemenea, s-a reținut că inculpata U. și-a exercitat atribuțiile în mod nelegal și a determinat alți funcționari din cadrul Ministerului să își încalce atribuțiile cu prilejul achiziției de servicii de publicitate la o gală de box profesionist, prejudiciind bugetul Ministerului și creând un folos necuvenit pentru inculpatul O.

Inculpatul A., ministrul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, s-a alăturat demersului prin care se urmărea crearea unui folos necuvenit inculpatului O. cu prilejul organizării galei de box din data de 9 iulie 2011 și a determinat reprezentanții mai multor companii din subordinea Ministerului să realizeze sponsorizări într-o modalitate interzisă de lege.

Pentru a diminua cuantumul taxelor datorate la bugetul de stat pentru veniturile obținute în modalitățile descrise anterior, inculpatul O. a înregistrat în contabilitatea societății pe care o administra cheltuieli fictive.

1. Referitor la infracțiunea de luare de mită săvârșită de U. și la infracțiunea de dare de mită săvârșită de G. și G., cu participarea lui L. în calitate de complice, în rechizitoriu s-au reținut următoarele:

În cursul anului 2010, ministrul U. a primit în mod indirect, pentru sine și pentru altul, prin intermediul lui L., foloase materiale de la G. și G., pentru a asigura finanțarea la timp a unor contracte de lucrări încheiate de SC T. S.A. cu mai multe unități administrativ teritoriale în cadrul programului „Schi pentru România”.

La datele de 24.08.2010 și 20.12.2010, G. și G. au dispus transferul sumei totale de 695.367,06 RON în patrimoniul unei societăți controlate de inculpatul L., prin intermediul mai multor contracte fictive de achiziție. Suma menționată

reprezenta 10% din valoarea plăților efectuate de minister către UAT Căminic și UAT Borsec în contul lucrărilor efectuate de SC T. S.A.

S-a reținut că U. cunoștea împrejurările esențiale referitoare la remiterea sumelor de bani, iar L. a folosit o parte din banii astfel obținuți, la cererea ministrului, pentru plata unor servicii de publicitate și de monitorizare a mediului online, de care au beneficiat inculpatul și Organizația București a P.....

2. Referitor la infracțiunea de luare de mită săvârșită de U. și T., cu participarea lui B. în calitate de complice și la infracțiunea de dare de mită săvârșită de B. cu complicitatea lui L., în rechizitoriu se arată că :

În perioada 2010 – 2011, ministrul U., împreună cu T., directorul Companiei Naționale de Investiții, au primit o sumă de aproximativ 300.000 RON de la B., administratorul SC C. S.A. pentru a asigura plata la timp a lucrărilor executate de societatea menționată în baza contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții.

Astfel, după ce Compania Națională de Investiții realiza plățile către SC C. S.A. pentru lucrările efectuate, B. dispunea transferul a 10% din suma încasată către societatea controlată de L., SC L. S.R.L., în baza unor contracte de consultanță fictive. În acest mod, s-au realizat 5 plăți, în valoare totală de 335.486 RON.

La rândul său, L. dădea banii primiți lui B., persoană apropiată atât de U., cât și de T.. Plățile se realizau fie în numerar, fie prin intermediul societății SC E. S.R.L. administrată de B., în baza altor contracte fictive de consultanță. În acest mod, s-au realizat 4 transferuri bancare în valoare totală de 209.762 RON și o plată în numerar de aproximativ 90.000 RON.

O parte din aceste sume au fost înmânate în numerar lui T., care le-a predat la rândul său inculpatei U..

Diferența a fost folosită de B. și T. pentru a plăti diferite cheltuieli ale inculpatei U. sau ale Organizației București a P.....

3. Referitor la infracțiunea de luare de mită săvârșită de U. și N., cu participarea lui O. în calitate de complice și la infracțiunea de dare de mită săvârșită de G., G. și B. cu participarea lui L. în calitate de complice, în rechizitoriu se reține că:

În cursul anului 2011, U. a cerut și a primit de la inculpatul G., direct și indirect, foloase materiale în valoare de 10% din plățile efectuate de minister pentru contractele de lucrări încheiate de SC T. S.A. și SC K. S.R.L., în schimbul garanției că finanțările vor fi aprobate la timp.

Astfel, la data de 7 februarie 2011, U. i-a cerut lui G. ca din sumele primite de la minister să facă mai multe „sponsorizări”, transmițându-i că trebuie să discute detaliile cu N., secretarul general al ministerului. Ulterior, U. i-a cerut lui N. să îi comunice lui G. că suma solicitată este în quantum de 10% din valoarea plăților efectuate și care urmau să fie efectuate în cursul anului 2011.

Urmare acestei solicitări, în vara anului 2011, G. a înmănat 200.000 euro lui L., care i-a predat lui N., însă banii au fost restituiți de acesta după o zi, invocând riscul ca fapta să fie denunțată organelor de urmărire penală.

În data de 06.10.2011 G. a remis suma de 900.000 euro în numerar lui N., în contul încasărilor care urmau să fie realizate de SC T. S.A. și de SC K. S.R.L. din fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Cu același prilej, N. i-a transmis lui G., la cererea inculpatei U., că suma remisă nu acoperea procentul solicitat de ministru, având în vedere valoarea totală a plăților care urmau să fie efectuate către cele două societăți, iar pentru diferență i-a cerut virarea sumei de 3.000.000 RON în conturile unei societăți controlate de O..

Suma de 900.000 euro a fost predată de N. ministrului U., iar diferența de 3.000.000 RON a fost transferată de SC T. S.A. în contul SC E. S.R.L. la data de 28.12.2011, în baza unui contract fictiv de publicitate.

4. Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu și infracțiunea de tentativă la folosirea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene săvârșite de U., în rechizitoriu s-a reținut că:

La data de 24.06.2011 s-a încheiat contractul de servicii nr. 232, atribuit prin negociere fără publicarea unui anunț de participare, între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și SC E. S.R.L., având ca obiect prestarea serviciilor de promovare a României în cadrul evenimentelor desfășurate cu ocazia organizării Galei Internaționale de Box profesionist (denumită în continuare și "Gala B." sau Gala "Campion pentru România") de către Federația Română de Box.

În baza acestui contract, prin Ordinul de plată nr. 9/01.02.2012, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a efectuat plata serviciilor de promovare în valoare de 8.116.500 RON.

Fondurile publice au fost utilizate într-o modalitate interzisă de lege, respectiv pentru finanțarea unui eveniment sportiv organizat de către o societate comercială, iar suma achitată în baza contractului constituie în întregime un prejudiciu produs în patrimoniul ministerului. Prin încheierea contractului s-a urmărit în realitate asigurarea fondurilor necesare organizării Galei de box menționate, iar achiziția de servicii de publicitate a reprezentat doar o justificare formală, pentru care nu exista o nevoie reală a ministerului, cu unicul scop de a da o aparență de legalitate contractului.

Mai mult, contractul a fost atribuit cu încălcarea procedurilor legale de achiziție publică și au fost achiziționate servicii care nu se regăsesc printre categoriile de cheltuieli eligibile pentru programele cu finanțare europeană.

Aceste împrejurări atrag refuzul de decontare a sumelor de către autoritatea de management a fondurilor europene, astfel încât, datorită modului defectuos în

care funcționarii și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu, sumele care ar fi trebuit rambursate din fonduri europene au fost suportate integral de către bugetul de stat.

În rechizitoriu s-a reținut că, pe parcursul urmăririi penale a rezultat că cea mai importantă contribuție la săvârșirea acestor fapte și la producerea rezultatului a aparținut inculpatei U., care a luat decizia organizării galei în urma unor discuții informale cu inculpatul O., a determinat adoptarea actelor normative care au creat cadrul finanțării evenimentului, a cerut în mod repetat funcționarilor din subordine să se întâlnească cu O. pentru a identifica soluții pentru încheierea contractului și a participat nemijlocit la stabilirea bugetului care urma să fie alocat de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în afara cadrului reglementat de procedura achizițiilor publice.

De asemenea, în rechizitoriu se arată că inculpata U. cunoștea împrejurările esențiale ale cauzei și a acceptat posibilitatea producerii rezultatului, având în vedere că îi fuseseră aduse la cunoștință în mai multe rânduri impedimentele legale și că a participat sau a determinat încălcarea regulilor de încheiere a contractelor de achiziție publică reglementate de O.U.G. nr. 34/2006.

Totodată, s-a reținut că faptele au produs un folos necuvenit lui O., care a beneficiat de fonduri publice pentru organizarea unui eveniment comercial, ale cărui venituri i-au revenit în mod exclusiv.

S-a mai reținut că faptele descrise anterior au determinat întocmirea cererii de finanțare nr. PI/1/5/5.3/A/697, înregistrată la Organismul Intermediar pentru Turism (OIT) prin care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului solicita asistență financiară nerambursabilă din Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR), în vederea finanțării proiectului „Promovarea brandului turistic al României”, prin Programul Operațional Regional 2007-2013 (POR 2007-2013).

După executarea contractului și realizarea plății către SC E. S.R.L., suma de 8.116.800 RON a fost cuprinsă în cererea de rambursare nr. 2/16.02.2012, transmisă de Direcția Dezvoltare Turistică și Marketing din cadrul Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului către Organismul Intermediar pentru Turism (OIT).

S-a precizat că această cerere cuprinde declarații inexacte, în condițiile în care Ministerul folosisse fondurile pentru alte destinații decât cele prevăzute în decizia de finanțare, scopul încheierii contractului fiind, în realitate, organizarea unei gale de box, care nu reprezenta o cheltuială eligibilă, serviciile achiziționate vizau un eveniment cu alt organizator decât cel indicat în decizia de finanțare, iar pe parcursul achiziției au fost încălcate mai multe dispoziții privind achizițiile publice.

Rechizitoriul precizează că rezultatul socialmente periculos nu s-a produs, iar fondurile europene nu au fost fraudate, deoarece Autoritatea de Management

a suspendat soluționarea cererii de rambursare, ca urmare a sesizării organelor de urmărire penală.

S-a reținut, însă, că s-a produs o stare de pericol privind fraudarea fondurilor europene, care reprezintă o urmare nemijlocită a faptelor reținute în sarcina inculpatei U. în cuprinsul prezentei secțiuni.

Astfel, rechizitoriul menționează că denaturarea scopului contractului și încălcarea procedurii de achiziție au determinat cuprinderea unor mențiuni nereale în cererea de rambursare, existând o legătură de cauzalitate directă între conduita culpabilă a inculpatei U. și vătămarea adusă valorilor sociale ocrotite de norma specială de incriminare.

5. Referitor la infracțiunea de participație improprie la abuz în serviciu și infracțiunea de folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite săvârșită de inculpatul A., în rechizitoriu s-a reținut că :

În cursul anului 2011, A. i-a determinat pe reprezentanții unui număr de companii de stat aflate în subordinea sa (H. S.A., T. S.A., N. S.A., S.N.T.G.N. T. S.A., C. S.A., C. S.A., S.N.G.N. R. S.A., O. S.A., I. S.A. și S. S.A.) să sponsorizeze organizarea Galei internaționale de box profesionist în cadrul căreia a evoluat sportivul B..

În condițiile în care evenimentul era organizat de societatea comercială cu capital privat, SC E. S.R.L. care a fost și beneficiarul real al sumelor, sponsorizarea Galei de box era interzisă, deoarece art. 3 alin. 2 din Legea nr. 32/1994 prevede că societățile comerciale cu capital majoritar de stat nu pot efectua activități de sponsorizare având ca beneficiari societăți comerciale cu capital privat.

În acest context, s-a apreciat că atribuțiile de serviciu ale funcționarilor care au încheiat contractele de sponsorizare au fost exercitate în mod defectuos, iar suma totală de 1.742.830 RON care a făcut obiectul sponsorizărilor constituie prejudiciu pentru companiile anterior menționate, cu capital majoritar de stat, din probele administrate rezultând că sponsorizările nu s-ar fi încheiat în lipsa intervenției ministrului, iar sumele ar fi rămas în patrimoniul respectivelor companii.

Totodată, s-a apreciat că suma are natura unui folos nejustificat obținut de O., în condițiile în care sponsorizarea evenimentului era interzisă de lege. Fondurile obținute au fost folosite pentru plata cheltuielilor de organizare, în condițiile în care unicul beneficiar al veniturilor galei a fost societatea SC E. S.R.L., de unde au fost transferate în patrimoniul administratorului O..

S-a arătat că, pentru a determina reprezentanții companiilor să adopte conduita menționată anterior, A. și-a folosit autoritatea și influența derivată din funcțiile de ministru al Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, senator și președinte al filialei județene Sibiu a P.....

Având în vedere că Ministerul este o persoană juridică fără scop patrimonial, iar companiile se aflau în subordinea acestuia, s-a reținut că ministrul A. are calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, considerându-se și că funcția de conducere deținută în cadrul partidului aflat la guvernare permitea influențarea numirii directorilor companiilor cu capital majoritar de stat.

Rechizitoriul precizează că prin folosirea autorității și influenței, A. a urmărit transferul nelegal al sumei de 1.742.860 RON în patrimoniul SC E. S.R.L.

6. Referitor la cele două infracțiuni de evaziune fiscală și o infracțiune de spălare de bani săvârșite de inculpatul O., în rechizitoriu se reține că:

În perioada octombrie 2011 - august 2012, O. a realizat demersuri pentru a obține înscrisuri emise de societățile (tip fantomă SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. care atestau efectuarea de cheltuieli fictive de publicitate și consultanță, documente pe care le-a înregistrat ulterior în contabilitatea SC E. S.R.L.

În acest mod, s-a urmărit diminuarea obligațiilor de plată la buget în contul taxei pe valoare adăugată încasate, a profitului obținut în urma G., a tranzacțiilor fictive încheiate cu T. și, de asemenea, a fost prejudiciat bugetul de stat cu suma totală de 737.507 RON.

Actul de sesizare al instanței a reținut că sumele obținute prin tranzacțiile încheiate cu SC B. S.R.L. au fost retrase în numerar de către persoanele care controlau, în fapt, firma fantomă, în vara anului 2012 și au fost restituite lui O., fiind astfel ascunsă originea ilicită a acestora.

Prin același rechizitoriu s-a dispus *disjungerea cauzei* și continuarea cercetărilor cu privire la:

a. Infracțiunea de folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite, presupus săvârșită de U. și de spălare de bani, presupus săvârșită de către U. și B..

b. Infracțiunea de abuz în serviciu, presupus săvârșită de R., C. și I. și infracțiunile de instigare la abuz în serviciu și dare de mită presupus săvârșite de G., G. și L..

c. Sesizarea corpului de control al primului ministru cu privire la foștii miniștri I. și P..

d. Participarea altor funcționari din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

III. La data de 21 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată prin rechizitoriul nr.P/2014 întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, formându-se dosarul nr./1/2015, înregistrat pe rolul Secției penale.

Prin încheierea nr. 452 din data de 23 iunie 2015, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție a respins, ca nefondate, cererile și excepțiile invocate de inculpații U., O., L., N., B. și A..

A constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rechizitoriul nr.P/2014, emis la data de 20 aprilie 2015 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexle Inffracțiunilor de Corupție, privind pe inculpații U., O., L., N., B., A., T. și B., precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării.

Contestațiile formulate de inculpații U., O., B. și L. împotriva încheierii nr. 452 din data de 23 iunie 2015 au fost respinse, ca nefondate, prin încheierea nr. 226 din 30 septembrie 2015 pronunțată în dosarul nr./1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La termenul de judecată din data de 16 octombrie 2015, inculpații L., T., B. și N. au solicitat ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute de art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, respectiv numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de aceștia.

În conformitate cu dispozițiile art. 375 alin. 1 Cod procedură penală, prima instanță a procedat la ascultarea inculpaților L., T., B. și N., aceștia arătând că recunosc în totalitate faptele reținute în sarcina lor prin actul de sesizare.

Prin încheierea din data de 21 octombrie 2015, instanța de fond a respins cererile formulate de inculpații L., N., T. și B. privind judecarea cauzei în procedura simplificată.

Prin aceeași încheiere, în cauză a fost introdusă, în calitate de parte responsabilă civilmente, SC E. S.R.L. (fostă SC E. S.R.L.).

La termenul din 11 noiembrie 2015, prima instanță, având în vedere că Autoritatea Națională pentru Turism a preluat activitățile și structurile specializate din domeniul turismului de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, potrivit prevederilor O.U.G. nr. 96/2012 și H.G. nr. 9/2012, văzând și adresa nr. 4158/10 noiembrie 2015 depusă la dosar de către Autoritatea Națională pentru Turism, prin care această instituție, în calitate de succesor în drepturi și obligații al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, *a arătat că se constituie parte civilă*, a dispus introducerea în cauză, în calitate de parte civilă, a Autorității Naționale pentru Turism.

De asemenea, instanța de fond a constatat că, în raport de actele normative arătate anterior și de susținerile Autorității Naționale pentru Turism, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu mai are calitate de parte civilă în cauză și a dispus ca acesta să nu mai fie citat pentru termenele ulterioare.

În cursul cercetării judecătorești au fost audiați inculpații U., B., L., O. și A., precum și martorii propuși de către procuror și inculpații U., O., B. și A.,

respectiv C., Z., D., N., C., M., P., M., G., B., B., C., G., K., M., M., P., A., M., V., F., D., S., F., B., M., S., B., P., R., B., N., D., T., G., T., M., T., H., R., A., M., M., T., C., P., A., G., T., R., L., A., D., C., P., C., C., M., S. și D.

Martorul R., încuviințat de instanță la solicitarea Ministerului Public și a inculpatei U., nu a putut fi audiat datorită problemelor de sănătate dovedite cu actele medicale transmise la dosar, astfel că prin încheierea din 30 septembrie 2016 s-a constatat imposibilitatea administrării probei testimoniale cu acest martor, urmând ca, potrivit art. 383 alin. 4 Cod procedură penală, la soluționarea cauzei să se țină seama de declarația martorului dată la urmărire penală.

În cursul cercetării judecătorești s-a constatat că martorul P., propus de procuror prin actul de sesizare, a decedat, împrejurare față de care, la termenul din data de 31 ianuarie 2017, în conformitate cu dispozițiile art. 381 alin. 7 Cod procedură penală, s-a dat citire depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale, urmând să se țină seama de aceasta la soluționarea cauzei.

Prima instanță a încuviințat inculpaților U., B., O., T., L., N., B. și A. proba cu înscrisuri, inclusiv înscrisuri în circumstanțiere, probă ce a fost administrată.

În cursul cercetării judecătorești, inculpații T., N. și B., au arătat că nu doresc să dea declarații, prevalându-se de dispozițiile art. 83 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

IV. Pe baza probelor administrate atât la urmărirea penală cât și pe parcursul cercetării judecătorești, prima instanță a reținut, în esență, următoarele :

În perioada 2010-2012, în cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului erau în curs de derulare mai multe programe de investiții, cele mai importante fiind „Schi în România” (gestionat de Direcția de Dezvoltare în Turism din cadrul Ministerului menționat), lucrările publice în infrastructură (gestionate de Direcția Generală Lucrări Publice) și investițiile cu caracter social, acestea din urmă fiind derulate de Compania Națională de Investiții (C.N.I.).

Din punct de vedere procedural, finanțarea programului „Schi în România” se realiza în baza Legii nr. 526/2003, care prevedea *condițiile* necesare pentru ca o unitate administrativ teritorială să poată beneficia de finanțare din partea ministerului și a H.G. nr. 426/2009, prin care au fost identificate *unitățile administrativ-teritoriale* unde urmau să se realizeze investiții de infrastructură turistică.

Totodată, H.G. nr. 120/17.II.2010 cu modificările ulterioare prevedea că sumele de la bugetul de stat pentru finanțarea proiectelor de investiții în turism se alocă, în limita fondurilor prevăzute anual cu această destinație, prin transferuri de la bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului către bugetele locale, pentru susținerea financiară a autorităților administrației publice locale, în completarea surselor proprii ale acestora și se defalcă prin *ordin al*

ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului. Astfel, în cursul anului 2010, fondurile alocate în conformitate cu H.G. nr. 120/17.II.2010 pentru programul „Schi în România” au fost destinate finanțării unui număr de 16 unități administrativ teritoriale.

După ce un proiect de investiții era cuprins în hotărârea de guvern menționată, procedura internă stabilită în cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului presupunea că autoritatea locală care îl gestiona trebuia să formuleze o solicitare de finanțare, însoțită de documentele justificative prevăzute în HG nr. 426/2009 cu modificările ulterioare, toate înscrisurile fiind, la rândul lor, verificate de către funcționarii de la cadrul Direcția de Dezvoltare în Turism din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, care întocmeau proiectul ordinului de ministru pentru alocarea sumelor solicitate de unitatea administrativ teritorială. Ordinul era avizat de Direcția Juridică, Direcția Economică, de secretarul de stat care coordona Direcția de Dezvoltare și, în cele din urmă, era semnat de ministru sau de persoana care îl înlocuia.

Pentru anul 2011, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a încheiat 13 contracte de finanțare și 30 acte adiționale pentru programul „Schi în România”.

Pe baza solicitărilor transmise de unitățile administrativ teritoriale se alcătuiă o listă cu proiectele și sumele solicitate pentru realizarea proiectelor sau a diferitelor etape din proiectele respective. Această listă de solicitări era însoțită de documentația tehnico-economică, care era trimisă la Consiliul Tehnic Economic al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, unde se dezbăteau proiectele într-o ședință comună a reprezentanților Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și autorităților publice locale.

Ulterior se încheia un contract de finanțare între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și unitățile administrativ teritoriale, contract în baza căruia se derulau lucrări, iar în baza documentelor care atestau efectuarea acestor lucrări se realizau decontările de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Solicitări de decontare a lucrărilor efectuate și documentele aferente erau verificate de controlul financiar preventiv, controlul financiar delegat, direcția economică și direcția de specialitate. După obținerea tuturor avizelor se întocmea un document standardizat, în conformitate cu legislația aplicabilă, intitulat ordonanțare de plată.

Ordonanțarea de plată, avizată de direcția de specialitate, direcția economică, controlul financiar preventiv propriu și controlul financiar delegat era semnată de ministru U. sau de persoana careia aceasta îi delegase atribuțiile. Ulterior, direcția de specialitate urmărea întocmirea ordinului de plată și efectuarea plății către unitățile administrativ teritoriale.

În perioada 2010-2011, fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului ajungeau doar pentru aproximativ 20-30% din sumele solicitate la plată de către autoritățile locale. Direcția de specialitate din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului prezenta ministrului săptămânal și, respectiv, lunar o situație cu toate solicitările unităților administrativ teritoriale care îndeplineau condițiile legale pentru a fi achitate din fondurile Ministerului, însoțite de documentele justificative, pentru a se lua o decizie cu privire la aceste solicitări.

În ipoteza în care existau mai multe solicitări care îndeplineau condițiile de finanțare, dar nu erau suficiente lichidități, Direcția Infrastructură Turistică făcea propuneri de prioritizare a plăților în funcția de situația concretă.

În perioada anilor 2010-2011 nu existau reguli scrise, general aplicabile, care să stabilească criteriile de prioritizare a plăților, decizia finală aparținând ministrului U., astfel încât defalcarea sumelor care erau efectiv plătite se făcea prin ordin al ministrului și nu corespundea întotdeauna solicitărilor formulate de unitățile administrativ teritoriale, unele dintre solicitări fiind admise integral, altele parțial, iar unele solicitări fiind respinse.

În cursul anului 2012, printr-un ordin de ministru, a fost aprobată procedura operațională care prevedea modul în care se derula finanțarea unui proiect, din momentul primirii solicitării de finanțare până la efectuarea plății.

Astfel, la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, intervalul mediu de timp de la data semnării contractului de finanțare până la data efectuării primei plăți era de 16 zile calendaristice, intervalul mediu de timp de la data formulării solicitării de către unitățile administrativ teritoriale până la data efectuării plății era de 28 zile calendaristice, iar în 3 cazuri s-a efectuat plata în avans, anterior executării lucrărilor, plata făcându-se conform contractului de lucrări prin care se stipula că se poate acorda avans de 30% din valoarea contractului, contra unei scrisori de garanție bancară.

Compania Națională de Investiții este organizată sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni cu capital de stat, aflată în subordinea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului. Funcționarea Companiei Naționale de Investiții este reglementată prin OUG nr. 25/2001, cu modificările ulterioare.

Directorul general al companiei este numit prin ordin al ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului, iar bugetul Companiei Naționale de Investiții este constituit din bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Compania Națională de Investiții are ca obiectiv principal de activitate realizarea programelor de investiții cu caracter social la nivel național, obiectivele realizate predându-se cu titlu gratuit beneficiarilor, respectiv unităților administrativ teritoriale centrale sau locale, instituțiilor publice și

persoanelor fizice, în cadrul programelor vizând intervențiile de primă urgență la construcțiile cu risc seismic ridicat.

Conform OUG nr. 25/2001, beneficiarii acestor programe depun la sediul Companiei Naționale de Investiții solicitările respective, care se centralizează și sunt introduse în lista sinteză a obiectivelor de investiții, ce se aprobă de către ordonatorul principal de credite, respectiv Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

În perioada 2010-2012, principalul program de investiții era programul vizând sălile de sport, bazinele de înot, reabilitarea așezămintelor culturale, intervenții de primă urgență la construcții ce prezintă un risc seismic ridicat și sistemul integrat de reabilitare a rețelelor de canalizare și alimentare cu apă în localitățile sub 50.000 locuitori.

Decizia cu privire la obiectivele de investiții care se promovau și care primeau finanțare era luată în fapt de ministrul U..

În perioada 2010-2011 alocația bugetară a fost redusă semnificativ raportat la anul 2009.

În aceste condiții, banii erau folosiți pentru contracte aflate deja în execuție și au fost demarate puține obiective noi, aproximativ jumătate față de anii anteriori. Totodată au fost reziliate mai multe contracte de execuție lucrări și contracte de dirigenție de șantier, iar alte lucrări au fost sistate.

Bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului acoperea doar o parte din solicitările de finanțare ale unităților administrativ teritoriale, unele contracte fiind reziliate, iar pentru altele fiind emise ordine de sistare a lucrărilor. Nu existau reguli scrise prin care să se stabilească criteriile de prioritarizare a plăților astfel că deciziile de efectuare a plăților aparțineau personal ministrului U., printre elementele avute în vedere fiind și afinitățile politice ale administratorilor societăților comerciale, unele solicitări de plată fiind admise așa cum fuseseră formulate, pentru altele fiind reduse sumele aprobate, iar alte solicitări fiind respinse.

În contextul prezentat, existau mari întârzieri la decontarea lucrărilor finanțate din bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, efectuate de diferite societăți comerciale în beneficiul unităților administrativ teritoriale, situație ce putea atrage incapacitatea de plată a operatorilor economici, deoarece unele dintre sumele avansate de aceștia proveneau din credite bancare, iar facturile emise atrăgeau obligativitatea plății taxei pe valoare adăugată.

Ca atare, probele administrate în cauză au dovedit că în perioada anilor 2010-2012 la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului a existat o cutumă în sensul că reprezentanții societăților comerciale care executau lucrări pentru unitățile administrativ teritoriale finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului sau pentru Compania Națională de Investiții

„restituiau” un procent de 10% din valoarea sumelor încasate în diferite modalități.

Pentru infracțiunile de luare de mită și complicitate la infracțiunea de dare de mită, reținute în prezenta cauză, plata comisionului de 10% se realiza, fie prin încheierea unor contracte între societățile comerciale care încasau bani pentru lucrările finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și societatea SC L. S.R.L., controlată de inculpatul I., fie cash, banii transmiși în această modalitate ajungând în patrimoniul inculpatei U. sau în patrimoniul persoanelor indicate de aceasta (Organizația P.... București și inculpatul O.).

Inculpata U. a îndeplinit funcția de ministru al Turismului în perioada decembrie 2008 – decembrie 2009, când a devenit ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, funcție deținută până la data de 9 februarie 2012.

Inculpatul L. a fost numit de către inculpata U. în funcția de consilier personal al ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului, la data de 30 decembrie 2009, funcție pe care a exercitat-o până la data de 10 august 2011, când acesta și-a dat demisia. Anterior, inculpatul L. îndeplinise aceeași funcție în perioada când inculpata U. era ministru al Turismului.

În perioada 2008-2012, inculpatul L. a lucrat ca specialist în comunicare în cadrul mai multor campanii electorale în care au fost implicate U. și Organizația București a P.....

Până în anul 2009, inculpatul L. a fost administrator al SC L. S.R.L., ulterior cesionând, formal, această societate mamei sale, L.. Prin intermediul acestei societăți, pe care inculpatul L. o coordona în fapt, acesta a făcut mai multe plăți pentru servicii de care au beneficiat inculpata U. și Organizația București a P....., banii provenind din săvârșirea infracțiunilor de corupție ce fac obiectul prezentului dosar.

Inculpata T. a fost numită de inculpata U. în funcția de director general al Companiei Naționale de Investiții la data de 20 ianuarie 2010, funcție din care a fost eliberată la data de 20 octombrie 2011.

Inculpata T., totodată o prietenă apropiată a inculpatei U., a coordonat campania electorală desfășurată de cea din urmă în anul 2008 și s-a ocupat de realizarea plăților către angajați și prestatorii de servicii în perioada cât inculpata U. avea funcția de președinte al Organizației București a P....., cu bani provenind din infracțiunile de corupție ce fac obiectul prezentului dosar.

Inculpatul B. a fost asistentul personal al inculpatei U. în perioada 2010-2012, fiind remunerat în numerar cu o sumă nefiscalizată, de 2000 euro lunar, ce reprezenta singura sa sursă de venit.

Acest inculpat a gestionat activitatea curentă a Organizației București a P..... în numele inculpatei U. și a făcut mai multe plăți către furnizorii de servicii sau salariați cu sume de bani provenind din faptele de corupție ce fac obiectul prezentei cauze.

Inculpatul B. intermedia relația inculpatei U. cu mai multe organizații de presă apropiate acesteia, din conținutul mesajelor de poștă electronică identificate cu prilejul percheziției informatice rezultând că inculpatul transmitea redactorilor solicitările inculpatei U. de a difuza știri cu un anumit conținut sau de a elimina știri deja difuzate care nu îi erau favorabile inculpatei U., inclusiv cu privire la faptele ce urmează a fi analizate în prezenta cauză.

Mesajele de tip email transmise între B. și U., identificate la percheziția informatică, atestă relația de subordonare a inculpatului B. față de inculpată, precum și faptul că acesta gestiona cheltuielile administrate, în numele inculpatei, în perioada în care aceasta avea calitatea de președinte al Organizației București a P.....

Inculpatul B. este deținătorul domeniilor de internet care conțin numele E. și al mai multor mărci pentru diferite mișcări politice asociate cu aceasta, precum și administratorul SC A. S.R.L., societate la care unic asociat este U. și care este finanțată din fondurile proprii ale acesteia.

Inculpatul menționat nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice cu venituri impozabile realizate ca persoană fizică, iar în perioada 2010-2012, veniturile semnificative ale SC E. S.R.L, unde inculpatul B. are calitatea de administrator și asociat, au provenit din faptele de corupție descrise în prezenta cauză.

Așa cum rezultă din declarațiile inculpatei T. și ale martorului M., inculpatul B. își petrecea toată ziua la sediul Organizației București a P....., fiind implicat în gestionarea activității curente a acestei organizații, iar singurele sale venituri proveneau din serviciile prestate pentru inculpata U..

Inculpatul B. era prieten foarte apropiat cu inculpata T., aceștia petrecându-și împreună majoritatea vacanțelor, împărțind în mod egal cheltuielile, așa cum rezultă din mesajele de poștă electronică și din declarațiile celor doi inculpați.

Inculpatul N. a fost numit în funcția de secretar general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în cursul anului 2010, acesta îndeplinind aceeași funcție și în anul 2009 în cadrul Ministerului Turismului, atunci când ministru era inculpata U..

În baza Legii nr.90/2001, ministrul U. a delegat inculpatului N. dreptul de semnătură în numele ministrului, acesta fiind persoana de încredere a ministrului și semnând ordinele de plată către diferiți beneficiari, în condițiile în care toate deciziile referitoare la plăți erau luate de ministrul U..

În calitatea pe care o deținea, aceea de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, inculpata U. a primit, prin intermediul inculpaților la care s-a făcut referire anterior, aflați în relații apropiate sau de prietenie cu aceasta, sume de bani de la reprezentanții unor societăți comerciale pentru a le garanta plata la timp a lucrărilor finanțate de către autoritățile publice.

Sumele de bani obținute în această modalitate au intrat, fie nemijlocit în patrimoniul inculpatei U., în numerar sau prin plata unor servicii de care a beneficiat aceasta, fie în patrimoniul altor persoane indicate de inculpată – Organizația București a P..... și inculpatul O..

Referitor la societățile comerciale care aveau încheiate contracte de lucrări finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, ai căror reprezentanți au dat sume de bani pentru a se plăti la timp lucrările contractate cu autoritățile locale, prima instanță a reținut următoarele:

SC T. S.A. este o societate specializată în lucrări de construcții, administrată de G., acționar cu 44% din capitalul social. Deciziile majore privind activitatea societății erau luate împreună cu fratele său, A., care, potrivit propriilor declarații, era implicat în „relația cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului” privind finanțarea lucrărilor aferente proiectelor aflate în derulare, contractate cu autoritățile administrativ teritoriale - beneficiare ale lucrărilor.

În perioada 2010-2012, SC T. S.A. a încheiat, singură sau în asocierie cu alte societăți, mai multe contracte de execuție lucrări finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului prin programul „Schi în România”, cele mai importante contracte având ca obiect amenajarea domeniilor schiabile din zonele turistice Gutâiul Doamnei (gestionat de UAT Cavnic) și Straja (gestionat de UAT Lupeni), precum și a unei pârtii de teleschi în orașul Borsec.

Conform extrasului de cont existent la dosarul cauzei rezultă că, în această perioadă, veniturile societății au fost reprezentate într-o măsură covârșitoare din plățile efectuate din fonduri publice.

Martorul G. a declarat că îl cunoaște pe inculpatul L. din perioada anilor 2003-2004, când inculpatul L. a efectuat activități de publicitate legate de promovarea unui hotel din Petroșani unde este acționar G., cei doi păstrând o relație de amicitie.

În anul 2012, plățile efectuate pentru proiectul Straja au avut o valoare mult mai mică decât cele din anul anterior (1,5 milioane lei în 2012 raportat la 35,5 milioane lei în 2011), ceea ce a determinat intrarea în insolvență a SC T. S.A. în primăvara anului 2013.

SC C. S.A. Petroșani este o societate specializată în lucrări civile de construcții, care în perioada 2009 – 2012 a avut un număr de 13 contracte încheiate cu Compania Națională de Investiții pentru construcția unor săli de sport, bazine de înot sau reabilitări de blocuri de locuințe, cu o valoare totală de peste 30 de milioane lei.

Contractele încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții se numără printre cele care nu au fost reziliate și pentru care nu au fost emise ordine de sistare a lucrărilor.

Societatea este administrată de inculpatul B., prieten cu martorul G. prin intermediul căruia l-a cunoscut pe inculpatul L..

SC K. S.R.L. Pitești este o societate specializată în domeniul construcțiilor, administrată de martorul denunțator B., prieten cu martorul G..

La data de 31.08.2010, Primăria Petroșani a atribuit acestei societăți un contract privind construcția domeniului schiabil din Parâng, în valoare de 283,69 milioane lei, ce urma să fie finanțat prin programul „Schi în România”, de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

IV.1. Infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpata U. și participarea lui L. în calitate de complice la săvârșirea infracțiunii de dare de mită de către martorii G. și G., în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a contractelor încheiate de SC T. S.A. cu unitatea administrativ-teritorială Cavnic și unitatea administrativ-teritorială Borsec.

1.1. Expunerea situației de fapt

a) Împrejurările în care au fost săvârșite faptele în legătură cu finanțarea acordată de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului către unitatea administrativ-teritorială Cavnic

Pe baza probelor administrate în fața primei instanțe, s-a reținut că la data de 8 ianuarie 2010, între Consiliul Local al Orașului Cavnic și SC T. S.A., reprezentată de martorul L., s-a încheiat contractul de lucrări nr. 101 din data de 8 ianuarie 2010 având ca obiect executarea lucrărilor de amenajare a domeniului schiabil Gutâiul Doamnei.

În executarea acestui contract, la data de 1 iunie 2010, SC T. S.A. a emis două facturi către unitatea administrativ-teritorială Cavnic, una pentru lucrări de proiectare, în valoare de 1.009.024 lei și una pentru avans lucrări, în valoare de 3.990.000 lei.

La data de 3 iunie 2010, la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului s-a înregistrat solicitarea primarului orașului Cavnic de finanțare a sumei de 5.000.000 lei.

Având în vedere că la începutul lunii iulie această solicitare a unității administrativ-teritoriale Cavnic nu era aprobată de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, dar și faptul că, anterior, plățile pentru lucrările efectuate în baza contractului nu au fost realizate, la solicitarea fratelui său, G., martorul G. l-a contactat pe inculpatul L., pe care îl cunoștea din perioada anilor 2003-2004, cerându-i să se intereseze de posibilitatea efectuării acestor plăți.

Inculpatul L. și martorul G. s-au întâlnit la biroul pe care martorul îl avea în Băneasa, la Aviația Utilitară, împrejurare în care inculpatul i-a comunicat faptul că la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului există o cutumă, în sensul că, pentru deblocarea plăților este necesar să se plătească de către reprezentanții societăților comerciale beneficiare ale sumelor de bani un

comision, reprezentând o cotă parte din valoarea sumelor plătite, comision care urma „să revină la minister sau pentru efectuarea unor cheltuieli în campania electorală”.

Potrivit declarației martorului G., L. i-a confirmat în prejurarea că despre plata acestui comision ar cunoaște inculpații N. și U., banii fiind destinați acoperirii cheltuielilor efectuate în campania electorală a P....., convingere ce i-a fost întărită martorului de faptul că inculpatul L. era implicat în campaniile electorale ale acestui partid.

Cu acea ocazie, martorul G. a convenit cu inculpatul L. să dea un procent de 10% din sumele ce urmau a fi achitate pentru contractele pe care SC T. S.A. le avea încheiate cu UAT Cavnic și UAT Borsec.

Referitor la modalitatea de remitere a sumei de bani, martorul G. i-a spus inculpatului L. că SC T. S.A. nu poate remite în numerar această sumă de bani, inculpatul propunând ca banii să fie virati prin intermediul societății pe care acesta o controla, respectiv SC L. S.R.L., respectiv prin interpunerea acestei societăți în achiziția unui post de transformare de către SC T. S.A. de la SC E. S.R.L. Bacău.

În perioada ce a urmat, între martorul G. și inculpatul L. au avut loc mai multe discuții telefonice, redată în procesele-verbale existente la dosarul cauzei, convorbiri în cadrul cărora cei doi discută despre posibilitățile de efectuare a plăților, prin determinarea funcționarilor din Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului să approve efectuarea acestora.

Prima instanță a făcut referire la convorbirea telefonică din data de 13 iulie 2010 ora 21:55:25, dintre martorul G. și inculpatul L., în care cei doi au discutat despre înscrisurile depuse de unitatea administrativ-teritorială Cavnic după formularea solicitării de finanțare și despre aprobarea efectuării plăților de către funcționarii din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și, totodată, la convorbirea telefonică din data de 27 iulie 2010, la ora 17:33:00, între aceleași persoane, în care s-a discutat referitor la intervenția pe care inculpatul L. urma să o realizeze asupra secretarului general G. cu privire la aprobarea plății,

Ulterior, la data de 27 iulie 2010, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a efectuat plata facturilor de avans emise de SC T. S.A., în cuantum total de 4.999.024 lei către unitatea administrativ-teritorială Cavnic, ordinul de plată fiind semnat de inculpatul N., secretarul general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

La data de 30 iulie 2010, suma de 4.764.233 lei a fost transferată de către unitatea administrativ-teritorială Cavnic în contul de trezorerie al SC T. S.A. care, la rândul său, a transferat în contul deschis la B. suma de 3.135.500 lei la data de 3 august 2010 și suma de 680.000 lei la data de 24 august 2010.

Pe baza înțelegerii anterioare referitoare la plata unui procent de 10% din încasările SC T. S.A., suma de 499.739,9 lei a fost transferată de la SC T. S.A. către inculpatul L., prin interpunerea SC L. S.R.L. în achiziționarea unui post de transformare de la SC E. S.R.L. Bacău.

Astfel, martorul G. i-a transmis fratelui său, martorul G., acționar la SC T. S.A. că trebuie să achite comisionul de 10% către SC L. S.R.L., prin achiziția unui post de transformare prin intermediul acestei ultime societăți.

Martorul G. a arătat că SC T. S.A. a achiziționat postul de transformare la un preț mult mai mare decât costul real al unui astfel de produs prin intermediul SC L. S.R.L., el fiind cel care a discutat prețul și specificațiile tehnice ale produsului cu reprezentantul SC E. S.R.L. Bacău, numitul G..

Din probele administrate rezultă că SC L. S.R.L. a achiziționat postul de transformare de la SC E. S.R.L. Bacău la prețul de 119.861,97 lei, în baza facturii nr. ETHF/2010066/25.08.2010, bun pe care imediat societatea l-a revândut către SC T. S.A. cu suma de 619.601,87 lei, în baza facturii nr. 166/23 august 2010.

La data de 24 august 2010, SC T. S.A. a achitat contravaloarea postului de transformare cu fondurile provenind din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

SC L. S.R.L. a efectuat plata către SC E. S.R.L. Bacău la data de 30 august 2010, iar diferența de 499.739,9 lei, ce reprezintă suma plătită cu titlu de mită, a fost folosită pentru constituirea unui depozit bancar.

Inculpatul L. și martorii G. și G. au arătat că prin tranzacția efectuată în modalitatea descrisă anterior s-a urmărit transferul sumei de bani din patrimoniul SC T. S.A. în contul SC L. S.R.L. controlată de inculpatul L., sumă ce a reprezentat în fapt comisionul de 10% solicitat pentru deblocarea plăților la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

b) Împrejurările în care au fost săvârșite faptele în legătură cu finanțarea acordată de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului către unitatea administrativ-teritorială Borsec

La data de 7 septembrie 2009 între unitatea administrativ-teritorială Borsec și SC T. S.A. a fost încheiat contractul nr. 58/7 septembrie 2009, având ca obiect lucrări de proiectare și execuție pentru pârtia de schi și teleschi Speranța, stațiunea Borsec, județul Harghita, în valoare totală de 7.457.091,63 lei.

Pentru lucrările executate în baza acestui contract, la data de 28 iunie 2010, SC T. S.A. a emis o factură în valoare de 844.081 lei către UAT Borsec.

Primăria Borsec nu a înaintat către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului solicitarea de finanțare, având în vedere că ministerul nu avea fonduri disponibile, așteptându-se adoptarea unei rectificări bugetare prin care să

se suplimenteze fondurile alocate Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Așa cum s-a arătat anterior, martorul G. discutase deja cu inculpatul L. despre posibilitatea deblocării plăților, comisionul de 10% care trebuia plătit pentru acordarea finanțării, dar și modalitatea în care trebuia plătit acest comision, respectiv prin interpunerea SC L. S.R.L. în achiziționarea de către SC T. S.A. a unui post de transformare de la SC E. S.R.L. Bacău.

Discuțiile telefonice purtate între inculpatul L. și martorul G. în legătură cu lipsa fondurilor disponibile pentru finanțarea autorităților locale au fost redată în procesele-verbale existente la dosarul cauzei, prima instanță făcând referire la convorbirea din data de 16 august 2010, ora 14:54:41, dintre martorul G. și inculpatul L. și la discuția din data de 07 septembrie 2010, ora 14:23:41, având aceeași temă.

La data de 12 octombrie 2010, SC T. S.A. a emis o nouă factură către unitatea administrativ-teritorială Borsec, în valoare de 1.077.331,60 lei, reprezentând contravaloarea lucrărilor executate conform contractului de execuție lucrări nr. 58/7 septembrie 2010, iar unitatea administrativ-teritorială Borsec a trimis la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului solicitarea de finanțare la data de 27 octombrie 2010.

Sumele solicitate de către unitatea administrativ-teritorială Borsec pentru plata celor două facturi emise de SC T. S.A. au fost transferate către unitatea administrativ teritorială la data de 29 octombrie 2010 (suma de 844.081,33 lei) și, respectiv, la data de 17 noiembrie 2010 (1.077.331,60 lei), valoarea totală a acestora fiind de 1.921.412,93 lei.

Ordinele de plată au fost semnate și în acest caz de inculpatul N..

Conform celor convenite anterior de către inculpatul L. și martorul G., SC T. S.A. a transferat 10% din această sumă către SC L. S.R.L., respectiv 195.627,16 lei, prin interpunerea acestei societăți în achiziționarea de către SC T. S.A. a unui alt post de transformare de la SC E. S.R.L..

Astfel, SC L. S.R.L. a achiziționat de la SC E. S.R.L. Bacău un post de transformare cu prețul de 68.244,84 lei în baza unui contract încheiat la 29 noiembrie 2010 și a unei facturi emise la 14 decembrie 2010, după care a revândut bunul către SC T. S.A. la data de 10 decembrie 2010 cu suma de 263.872 lei. SC T. S.A. a achitat integral prețul către SC L. S.R.L. la data de 20 decembrie 2010, iar această societate a transferat suma la SC E. S.R.L. la data de 22 decembrie 2010.

Și în cazul acestui contract, clauzele tranzacției au fost negociate de martorul G. cu G., reprezentantul SC E. S.R.L. Bacău.

Suma de 499.739,9 lei și, respectiv, cea de 195.627,16 lei plătite de SC T. S.A. către SC L. S.R.L. reprezintă comisionul de 10% plătit de martorii G. și G. pentru a se asigura plata la timp a lucrărilor efectuate de SC T. S.A. conform

celor două contracte încheiate de societate cu unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec, cu ajutorul inculpatului L..

Din analiza coroborată a mijloacelor de probă administrate în cauză în ambele faze procesuale rezultă că inculpata U. a cunoscut despre remiterea sumelor de bani de către reprezentanții SC T. S.A. pentru efectuarea la timp a plăților de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, bani care, cu știința inculpatei au fost folosiți pentru achitarea unor servicii de care a beneficiat personal inculpata sau Organizația București P.....

Destinația sumelor de bani primite cu titlu de mită de către U. a fost analizată într-un capitol separat.

1.2. În drept, prima instanță a considerat că faptele inculpatei U. care, în cursul anului 2010, în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, a primit, în mod indirect, pentru sine dar și pentru Organizația P.... București, prin intermediul inculpatului L., sumă de 499.739,9 lei și, respectiv, suma de 195.627,16 lei de la martorii G. și G. pentru a asigura finanțarea la timp a contractelor de lucrări încheiate de SC T. SA cu UAT Cavnic și UAT Borsec întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin.1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În drept, faptele inculpatului L. care, în cursul anului 2010, i-a ajutat pe martorii G. și G. să dea suma de 499.739,9 lei și, respectiv, suma de 195.627,16 lei pentru a se asigura finanțarea la timp a contractelor de lucrări încheiate de SC T. SA cu UAT Cavnic și UAT Borsec întrunesc elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 rap. la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

1.3. Prima instanță a apreciat că **situația de fapt** anterior expusă este **dovedită**, în esență, cu declarațiile inculpatului L., ce se coroborează cu declarațiile martorilor G. și G., procesul-verbal de confruntare între inculpații L. și U., din data de 19 martie 2015, procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate de inculpatul L. și martorul G. din datele de 13 iulie 2010, 27 iulie 2010, 16 august 2010, 22 decembrie 2010, extrasele de cont bancar ale SC L. S.R.L., înscrisurile care atestă încheierea contractelor între SC T. S.A. și unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec, înscrisurile referitoare la efectuarea plăților de către SC T. S.A., înscrisurile comunicate de Autoritatea Națională pentru Turism, declarațiile inculpatului N., ale martorilor A. și D., declarațiile martorilor care au prestat servicii pentru inculpata U. sau Organizația P.... București și înscrisurile din care rezultă efectuarea acestor plăți.

Toate mijloacele de probă anterior menționate au fost analizate în detaliu de către prima instanță, care a concluzionat că acestea dovedesc faptul că inculpata U. a cunoscut despre remiterea sumelor de bani reprezentând 10% din

sumele încasate de la cele două proiecte, cu titlu de mită de către martorii G. și G., cu complicitatea lui L., iar, cu știința acesteia, sumele respective de bani, plătite pentru a se asigura finanțarea la timp a contractelor de lucrări încheiate de SC T. SA cu unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec, au fost folosite în interesul personal al inculpatei, cu ocazia evenimentului în care a fost aleasă președintele Organizației P..... București din noiembrie 2010, dar și în interesul P..... București, aspectele menționate fiind analizate într-un capitol separat.

IV.2. Infracțiunile de luare de mită săvârșite de inculpatele U. și T. cu complicitatea inculpatului B. și complicitatea în infracțiunea de dare de mită săvârșită de inculpatul L. în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. SA.

2.1. Expunerea situației de fapt

SC C. SA, al cărei administrator era inculpatul B., avea în curs de execuție, în anul 2010, mai multe contracte încheiate cu Compania Națională de Investiții.

Existând riscul ca unele lucrări executate să nu fie achitate la timp, inculpatul B. a luat legătura cu inculpatul L. și i-a cerut acestuia să se intereseze despre situația efectuării plăților, exprimându-și disponibilitatea de a „întoarce” o sumă de bani pentru ca plățile să se realizeze în termen de către Compania Națională de Investiții.

Inculpatul L. a discutat aceste aspecte cu inculpata T., director general al Companiei Naționale de Investiții, după care i-a transmis lui B. că este necesar să remită în numerar un procent de 10% din sumele încasate de SC C. SA de la Compania Națională de Investiții, în schimbul garanției că plățile se vor realiza la timp.

Inculpatul B. a invocat faptul că nu poate retrage din conturile societății o sumă atât de mare fără nicio justificare, astfel că s-a identificat o altă soluție de transfer al comisionului de 10%, respectiv prin încheierea unor contracte fictive de consultanță între societatea controlată de inculpatul L., SC L. S.R.L. și SC C. S.A.

În acest mod s-au realizat 5 plăți în valoare totală de 335.486 lei.

Inculpatul L. păstra o parte din banii primiți pentru achitarea taxelor și impozitelor aferente acestor operațiuni (cca.10-20%), iar restul sumelor erau transferate către SC E. S.R.L., controlată de inculpatul B., ca plată a unor servicii de consultanță imobiliară, care în realitate nu au fost prestate.

În această modalitate s-au realizat 4 transferuri bancare în valoare totală de 209.762 lei și o plată în numerar de 86.350 lei.

Din probele administrate, în cauză a rezultat că în perioada 22.07 – 28.09.2010, SC C. S.A. a încasat de la Compania Națională de Investiții 4 plăți în valoare totală de 902.692,30 RON, iar la 04.10.2010 a virat 91.486 RON către SC L. S.R.L. La 02.11.2010, L. a virat 80.000 RON din această sumă

cabinetului de avocat A., care urma să o predea lui T.. Întrucât martora A. a considerat tranzacția suspectă, a restituit suma la data de 08.12.2010. La datele de 13 și 15.12.2010, din contul SC L. S.R.L. a fost retrasă în numerar suma de 86.350 RON, care a fost predată de către L. lui B..

În perioada 11 – 19.10.2010, SC C. S.A. a încasat două plăți în valoare totală de 940.560,97 RON de la Compania Națională de Investiții, iar la 21.10.2010 a virat 94.000 RON către SC L. S.R.L., care a transferat la rândul său 80.000 RON către SC E. S.R.L. la 22.12.2010. Factura a fost emisă de B. pe baza datelor comunicate de L., care i-a transmis ordinul de plată de la martora S. pentru a copia datele și suma indicate în acel înscris.

În perioada 06 – 23.12.2010, SC C. S.A. a încasat două plăți în valoare totală de 281.542,74 RON de la Compania Națională de Investiții, iar la 23.12.2010 a virat 28.000 RON către SC L. S.R.L., care a transferat la rândul său 25.726,80 RON către SC E. S.R.L. la 28.12.2010.

În perioada 27 – 31.12.2010, SC C. S.A. a încasat două plăți în valoare totală de 815.371,28 RON de la Compania Națională de Investiții, iar la 05.01.2011 a virat 60.000 RON către SC L. S.R.L., care a transferat la rândul său 50.000 RON către SC E. S.R.L. la 13.01.2011.

În perioada 07 – 08.03.2011, SC C. S.A. a încasat două plăți în valoare totală de 684.448,54 RON de la Compania Națională de Investiții, iar la 21.03.2011 a virat 62.000 RON către SC L. S.R.L., care a transferat la rândul său 54.000 RON către SC E. S.R.L. la 30.03.2011.

O parte din aceste sume au fost înmânate de către inculpatul B. în numerar inculpatei T. care, la rândul său, le-a predat inculpatei U., iar diferența a fost folosită de inculpații B. și T. pentru a plăti diferite cheltuieli ale inculpatei U. și ale Organizației P... București.

Potrivit declarațiilor inculpaților L. și B., contractele de consultanță încheiate între SC L. S.R.L., și SC C. S.A. au avut un caracter formal, pentru a justifica plata sumelor provenite de la SC C. S.A., societate care, practic, nici nu avea nevoie de serviciile respective, astfel că acestea, în fapt, nici nu au fost prestate.

Declarațiile celor doi inculpați în acest sens se coroborează și cu împrejurarea că documentele întocmite de către inculpații L. pentru SC C. S.A. în baza contractelor încheiate cu această societate, au rămas în posesia inculpatului L., inculpatul B. solicitându-le de la acesta abia în luna decembrie 2014, ca urmare a unui control ANAF.

De asemenea, SC E. S.R.L. controlată de inculpatul B., nu a prestat servicii de consultanță imobiliară către societatea SC L. S.R.L., acest aspect fiind recunoscut de către inculpatul L., care a arătat că nu a avut intenția reală de a achiziționa un sediu pentru societatea sa care, de altfel, nici nu avea nevoie să

cumpere un imobil, serviciul de consultanță fiind doar o justificare formală a sumelor de bani transferate către societatea controlată de B..

Pe de altă parte, nu au fost întocmite niciun fel de documente justificative care să ateste efectuarea consultanței, iar din mesajele de poștă electronică dintre inculpații L. și B., din perioada respectivă, reiese că relațiile dintre cele două societăți comerciale s-au limitat doar la indicarea sumei pentru care se emiteau facturile.

Totodată, s-a apreciat că serviciile pretins contractate de către SC L. S.R.L., vizând identificarea unui nou sediu, nu justifică plata unui comision de aproximativ 50.000 euro, în condițiile în care prețurile pe piața imobiliară în anul 2011 erau în scădere.

Din extrasele bancare și înscrisurile referitoare la activitatea comercială a SC E. S.R.L. a rezultat că singurele venituri realizate în cursul anului 2011 sunt cele obținute de la SC L. S.R.L.

Împrejurarea că în realitate nu s-au prestat de către SC E. S.R.L. serviciile de consultanță imobiliară a fost recunoscută și de inculpatul B. în declarația data în fața instanței.

În modalitatea descrisă anterior, inculpatul L. a transferat către inculpatul B. suma totală de 296.076 lei.

Din înscrisurile existente la dosar, coroborate cu declarația martorei P., a rezultat că în perioada 2010-2011, lucrările executate de SC C. S.A. în baza contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții au fost decontate în termen util, iar societatea nu a avut contracte reziliate sau pentru care să se emită ordin de sistare a lucrărilor.

Probele administrate în cauză dovedesc faptul că inculpata U. a cunoscut, prin intermediul inculpatei T., despre remiterea comisionului de 10% de către inculpatul B. și a primit suma de bani menționată anterior, în scopul de a se asigura finanțarea și plata la timp a lucrărilor contractate de SC C. S.A. Bani au ajuns, integral, fie în patrimoniul inculpatei U., prin remiteri în numerar efectuate de inculpata T. și plata unor servicii de care a beneficiat personal inculpata U., fie în patrimoniul Organizației P... București, prin plata unor servicii în favoarea acestei organizații.

2. În drept, faptele inculpatelor U. și T. de a primi, în cursul anilor 2010-2011, suma de 296.076 lei, cu ajutorul inculpatului B., pentru a asigura plata la timp a lucrărilor executate de SC C. S.A. în baza contractelor încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal, infracțiune comisă de fiecare dintre inculpate.

Fapta inculpatului B. de a înlesni inculpatelor U. și T. primirea sumei de 296.076 lei, în cursul anilor 2010-2011, pentru a se asigura plata la timp a

lucrărilor executate de SC C. SA în baza contractelor încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții întrunește, în drept, elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de luare de mită prev. de art.48 rap. la art.289 alin.1 Cod penal și art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

Fapta inculpatului B. de a da, cu ajutorul inculpatului L., în cursul anilor 2010-2011, suma de 335.486 lei inculpatelor U. și T., pentru a se asigura plata la timp a lucrărilor executate de SC C. SA în baza contractelor încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții întrunește, în drept, elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită prev. de art. 255 alin. 1 Cod penal anterior rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

Fapta inculpatului L. de a-l ajuta pe inculpatul B. să dea suma de 335.486 lei inculpatelor U. și T., în cursul anilor 2010-2011, pentru a se asigura plata la timp a lucrărilor executate de SC C. S.A. în baza contractelor încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții întrunește, în drept, elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art 5 Cod penal.

2.3. Situația de fapt anterior expusă rezultă din declarațiile inculpaților L., B., T., care au recunoscut faptele astfel cum au fost expuse anterior (filele 152 vol.2 dosar urmărire penală, 82-89 vol.2 dosar urmărire penală, 95-96 vol.2 dosar urmărire penală, filele 90-97 vol. 5 dosar fond), declarațiile acestora coroborându-se cu înscrisurile ce dovedesc efectuarea plăților, contractele de consultanță încheiate între SC L. S.R.L. și SC C. S.A., înscrisuri referitoare la decontarea lucrărilor efectuate de SC C. S.A., declarația martorei P., procesele-verbale de confruntare între inculpații L. și U., între inculpatele U. și T., inculpații B. și T., extrasele bancare și înscrisurile referitoare la activitatea SC E. S.R.L., mesajele de poștă electronică purtate între inculpații B. și L., raportul de constatare tehnico-științifică realizat în cursul urmăririi penale, înscrisurile depuse de T. cu privire la obiectivele de investiții ale Companiei Naționale de Investiții, declarațiile martorilor și înscrisurilor care atestă efectuarea plăților pentru inculpata U. și organizația P.... București și, în parte, cu declarațiile inculpatului B..

Mijloacele de probă anterior menționate au fost analizate în mod detaliat de către prima instanță, care a arătat, de asemenea, că acestea se coroborează cu declarațiile martorilor și înscrisurile care dovedesc efectuarea plăților pentru inculpata U. și Organizația P.... București, examinate într-un capitol separat.

IV.3. Infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpații U. și N. cu complicitatea inculpatului O. și complicitatea la infracțiunea de dare de mită săvârșită de inculpatul L.

Probele administrate în cauză în cursul urmăririi penale, dar și al cercetării judecătorești au dovedit că în cursul anului 2011, inculpații U. și N. au comis infracțiunea de luare de mită, în modalitatea pretinderii de către inculpata U. și, respectiv, primirii de către aceasta și de către inculpatul N. a unor sume de bani, în mod repetat, în același scop, după cum se va arăta în continuare, una dintre fapte fiind comisă cu complicitatea inculpatului O..

Inculpata U. a pretins martorului G., la data de 7 februarie 2011, un procent de 10% din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru contractele de lucrări încheiate de SC T. SA și SC K. S.R.L., iar la data de 6 octombrie 2011 a primit suma de 900.000 euro de la G. și B., în schimbul garanției că plățile se vor efectua la timp.

Inculpatul N. a confirmat martorului G. cuantumul procentului ce urma să fie plătit de acesta și B. pentru ca plățile aferente contractelor finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului să fie efectuate la timp, a primit suma de 200.000 euro de la martorul G. prin intermediul inculpatului L., precum și suma de 900.000 euro de la B. și G., cerându-i acestuia din urmă ca pentru diferența de bani reprezentând 10% din încasările SC T. S.A. să încheie un contract de publicitate cu societatea lui O..

Suma de 900.000 euro a fost remisă de către N. inculpatei U..

Totodată, inculpatul L. a săvârșit acte de complicitate la infracțiunea de dare de mită, respectiv l-a ajutat pe G. să remită inculpatului N. suma de 200.000 euro, iar inculpatul O., acte de complicitate la infracțiunea de luare de mită, constând în aceea că a primit suma de 3.000.000 lei de la G., în contul solicitării formulate de U., prin încheierea unui contract de publicitate între societatea sa, SC E. S.R.L. și SC T. S.A.

3.1. Expunerea situației de fapt

3.1.1. Pretinderea unui comision de 10% din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, de către inculpata U.

La data de 7 februarie 2011, inculpatul N. și-a serbat ziua de naștere la pensiunea „P.” din Bușteni. La petrecerea organizată cu acest prilej au participat, între alții, inculpata U., dar și martorul G., acesta din urmă fiind invitat de către inculpatul L., pentru a-i asigura o întâlnire cu ministrul U., martorul solicitându-i acest lucru inculpatului L. încă din cursul anului 2010.

Inculpatul L. l-a prezentat pe martor ministrului U., ca fiind reprezentantul societății care se ocupă de construcțiile din Petroșani și Straja, fără a participa la discuția ce a avut loc ulterior între acesta și inculpații U. și N..

Martorul G. a discutat cu cei doi inculpați despre proiectele de la Straja și Parâng, acesta din urmă fiind executat de către SC K. S.A., administrată de martorul B., în baza unui contract încheiat de această societate cu unitatea administrativ-teritorială Petroșani la data de 31 august 2010.

Ministrul U. i-a spus martorului că de coordonarea acestor proiecte și efectuarea plăților se va ocupa inculpatul N., secretar general la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului. Totodată, ministrul i-a comunicat că „*va fi nevoie să facă niște sponsorizări*”, fără a-i da alte detalii, martorul reținând că pentru orice problemă, inclusiv cu privire la „*sponsorizări*”, trebuie să țină legătura cu N..

Întrucât exista deja un precedent cu referire la contractele încheiate de SC T. S.A. cu unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec și plata unui comision de 10%, martorul G. a arătat că „*referirea E. la sponsorizări am perceput-o în același sens, adică plata unui comision pentru plățile ce vor fi efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și faptul că acești bani urmau să fie folosiți în campania electorală*” ... „*La momentul discuției cu doamna U., nu am înțeles exact ce urma să vizeze sponsorizarea, mă așteptam la orice, o firmă, un cămin de bătrâni, urma ca destinația să îmi fie indicată de domnul N., așa cum s-a și întâmplat*” (fila 302 vol. 7 d.i, filele 239-243 vol.1 dosar urmărire penală, fila 37 vol.4 dosar urmărire penală).

La data când a avut loc întâlnirea martorului G. cu inculpata U. la Bușteni, SC T. S.A., în asocieră cu SC K. S.R.L. și SC A. S.A., câștigase licitația organizată de unitatea administrativ-teritorială Lupeni pentru dezvoltarea stațiunii turistice Straja, contractul fiind încheiat la data de 28 februarie 2011.

În cursul anului 2011, inculpatul N. a discutat cu inculpata U. despre comisionul de 10% reprezentând un procent din încasările pe care G. le obținea din contractele încheiate cu unitățile administrativ-teritoriale finanțate din fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Potrivit declarației inculpatului N., ministrul i-a spus că urmează să vină G. să aducă o sumă de bani, reprezentând comisionul de 10% pretins pentru a se asigura finanțarea în termen util a lucrărilor executate în baza contractelor încheiate de unitățile administrativ-teritoriale.

Martorul G. a purtat discuții cu inculpatul N. la sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, discuții în cadrul cărora inculpatul i-a confirmat martorului că trebuie să plătească o sumă reprezentând un procent de 10% din sumele încasate pentru executarea lucrărilor finanțate de minister, cerându-i, totodată, ca plata să se efectueze în numerar și să includă atât 10% din plățile pentru contractul de dezvoltare a stațiunii Straja încheiat la 28 februarie 2011, cu o valoare totală de 152.909 milioane lei, cât și din plățile pentru contractul privind domeniul schiabil din Parâng, încheiat la 31 august 2010 între unitatea administrativ-teritorială Petroșani și SC K. S.R.L., în valoare totală de 283,69 milioane lei.

3.1.2. Primirea unei sume de 200.000 euro de către N. de la G., prin intermediul inculpatului L.

La data de 29 iunie 2011, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a realizat o plată de 9 milioane lei pentru proiectul Straja, reprezentând un avans pentru efectuarea lucrărilor.

Conform înțelegerii anterioare, privind remiterea în numerar a procentului de 10% din suma încasată de SC T. S.A., în vara anului 2011, martorul G. s-a întâlnit cu inculpatul L. la biroul său de la Aviația Utilitară din Băneasa cărui i-a predat suma de 200.000 euro, cerându-i să o înmâneze inculpatului N.. L. i-a înmânat suma de 200.000 euro inculpatului N. la statua Aviatorilor din București.

A doua zi, inculpatul N. l-a sunat pe inculpatul L., cerându-i să se întâlnească în același loc, i-a dat înapoi suma de bani, spunându-i să i-o restituie cât mai urgent lui G. întrucât „*personajul nu este sigur*”.

De menționat este faptul că inculpata U. a arătat, atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței, că în anul 2011 primise o informare de la Serviciul Român de Informații cu privire la relațiile neprincipiale între inculpații L., N. și SC T. S.A., lucru pe care l-a adus la cunoștința acestora.

L. a restituit punga cu cei 200.000 euro martorului G., spunându-i acestuia că inculpatul N. nu îi primește.

Ulterior acestui moment, în cursul lunii septembrie 2011, martorul G. s-a deplasat la sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului unde a purtat discuții cu inculpatul N. acesta cerându-i să ajungă cu plățile la zi, respectiv cu cele reprezentând procentul de 10% din sumele încasate pentru contractele aflate în derulare, pentru aceste plăți să meargă direct la el și să nu îl mai implice pe inculpatul L..

3.1.3. Primirea unei sume de 900.000 euro de către inculpații N. și U.

Martorul G. a comunicat martorilor G. și B., reprezentanții SC T. S.A. și SC K. S.R.L., faptul că pentru a se aloca de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului fondurile necesare plății lucrărilor efectuate este necesar să plătească un comision, reprezentând un procent de 10% din valoarea sumelor pe care cele două societăți urmau să le încaseze de la unitățile administrativ teritoriale Lupeni și Petroșani.

Astfel, martorii G. și B. au stabilit ca în cursul lunii octombrie să îi dea inculpatului N. suma de 900.000 euro, din care 600.000 euro corespunzător contractului încheiat de SC K. S.R.L. cu UAT Petroșani, iar 300.000 euro corespunzător contractului încheiat de SC T. S.A. cu UAT Lupeni pentru amenajarea domeniului schiabil de la Straja.

Potrivit martorului B., prima discuție cu G. referitoare la plata unui comision a avut loc în martie – aprilie 2011, după care a sperat că vor fi alocate fonduri pentru lucrările pe care le executa societatea sa. Văzând că nu se întâmplă acest lucru, în a doua jumătate a anului 2011 a avut o discuție mai

concretă cu G. în cadrul căreia au hotărât că trebuie plătit comisionul pentru deblocarea plăților.

Valoarea sumei datorate de SC K. S.R.L. a fost stabilită prin aplicarea unui procent de 10% la lucrările efectuate în cursul anului 2011 și care nu erau achitate (aproximativ 20 milioane lei), dar și la suma care urma să fie folosită pentru achiziționarea unei instalații de transport pe cablu care era deja comandată și pentru care fusese emisă o scrisoare de garanție bancară în valoare de 800.000 euro.

Referitor la suma pe care trebuia să o plătească SC T. S.A., aceasta a fost calculată în raport cu plata deja efectuată la 29 iunie 2011, în valoare de 9 milioane lei, dar și cu plățile ce urmau a fi efectuate și pentru care exista alocare bugetară la sfârșitul anului, în valoare de 35,5 milioane lei. Procentul de 10% din totalul acestor sume a fost calculat de martorul G. la suma de aproximativ 1 milion de euro.

Martorul G. nu a reușit să strângă decât suma de 300.000 euro.

Întrucât martorii G. și B. aveau nevoie de bani cash pentru a plăti comisionul de 10% au hotărât să înființeze o societate comercială în Bulgaria, legislația bulgară fiind mai permisivă decât cea din România, în sensul că prevede taxe mai reduse și permite retragerea dividendelor în cursul unui exercițiu financiar.

În anul 2011 a fost înființată societatea E., cu sediul în Ruse, Bulgaria, avându-l ca asociat unic și administrator pe martorul B., persoană apropiată lui G.. Societatea avea ca obiect de activitate prestări servicii, import-export de utilaje și activități de intermediere pe piața bulgară.

Prin intermediul SC E. au fost importate utilajele necesare pentru realizarea proiectelor de la Straja și Parâng, utilaje care ulterior au fost vândute către SC T. S.A. și SC K. S.R.L., aplicându-se un adaos comercial ridicat pentru a se obține profitul ce urma să fie folosit pentru achitarea comisionului de 10%.

Martorul B. a efectuat mai multe retrageri în numerar din casieria societății, acestea totalizând aproximativ 900.000 euro, banii fiind înmânați martorilor G. și B..

Până să intre în posesia banilor provenind de la E., martorul G. a strâns suma de 300.000 euro din vânzarea unor acțiuni și a unei case din Petroșani, iar B. a obținut suma de 600.000 euro din vânzarea unor bunuri personale și din dividende.

În dimineața zilei de 6 octombrie 2011, având asupra sa o geantă de culoare neagră în care se afla suma de 600.000 euro, martorul B. s-a deplasat în București, la biroul lui G., situat în Băneasa, la Aviația Utilitară, unde martorul G. a completat suma de 600.000 euro cu încă 300.000 euro, punându-i în aceeași geantă în care se aflau cei 600.000 euro.

Potrivit declarațiilor celor doi martori, suma totală de 900.000 euro era compusă din bancnote de 500 euro. G. și B. s-au deplasat cu mașina acestuia din urmă la sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, unde martorul B. a rămas în mașină, iar G. a luat geanta în care se aflau banii și a mers la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, la inculpatul N.

Potrivit registrului de acces în sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, intrarea martorului în incinta ministerului s-a realizat la ora 12,45, la rubrica referitoare la compartimentul unde se face deplasarea fiind menționat „secretarul general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului”.

Martorul G. a ajuns la biroul lui N. și întrucât acesta era ocupat, a așteptat o perioadă pe hol, după care a fost invitat de către o secretară într-o altă încăpere destinată unei săli de consiliu. La scurt timp, N. a venit în sala de consiliu cu documentele ce reprezentau situația plăților la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului vizând cele două proiecte de la Straja și Parâng în care erau implicate SC T. S.A. și SC K. S.R.L.

Martorul G. i-a înmănat lui N. geanta cu bani, spunându-i acestuia că în geantă sunt 900.000 euro.

În aceeași împrejurare, după consultarea documentelor referitoare la plăți, N. i-a spus martorului că suma de 900.000 euro nu acoperă procentul de 10% din plățile efectuate sau care urmau a fi efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și ar mai fi nevoie de încă 3.000.000 lei.

Totodată, inculpatul N. i-a comunicat martorului G. că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului are niște probleme legate de plata unor activități legate de Gala B, că aceasta este o problemă personală a ministrului U. căreia trebuie să îi găsească o rezolvare, cerându-i în acest context să încheie un contract de sponsorizare în valoare de 3.000.000 lei a galei de box „Campion pentru România” cu societatea administrată de inculpatul O., respectiv SC E. S.R.L.

Martorul G. i-a spus inculpatului N. că va face sponsorizarea respectivă, sens în care urma să fie contactat de O. pentru a discuta detaliile.

După plecarea martorului G., inculpatul N. având asupra sa geanta cu bani s-a deplasat la cabinetul ministrului U. și a pus geanta respectivă pe un fotoliu.

Inculpatul N. i-a spus inculpatei că geanta respectivă este de la G., conține suma de 900.000 euro, iar pentru restul de 3.000.000 lei, urmează să fie încheiat un contract de sponsorizare cu societatea lui O..

Potrivit susținerilor inculpatului N., ministrul U. era singură în birou, iar la intrarea în cabinetul acesteia se afla o secretară.

Referitor la solicitarea de sponsorizare a societății SC E. S.R.L. administrată de inculpatul O., N. a arătat că martorul G. a fost cel care a propus ca pentru diferența de 3.000.000 lei pe care o mai avea de plată, să încheie un contract de sponsorizare cu societatea lui O..

Sușinerile inculpatului N. sub acest aspect au fost contrazise de martorul G., ale cărui declarații urmează a fi reținute de instanță ca exprimând adevărul, în contextul în care martorul nu avea de unde să cunoască „problema personală” a ministrului U. legată de garantarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a creditului acordat de B. inculpatului O., această problemă fiind cunoscută de N., așa cum s-a arătat în analiza faptei reținute la pct.3.1.4.

G. s-a întors la mașină, unde era așteptat de martorul B. și i-a spus acestuia că totul o să fie în regulă, respectiv că se vor debloca sumele de bani pentru plata lucrărilor efectuate, că trebuie să se întocmească documentația necesară efectuării plăților pentru că sumele vor fi alocate de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului. G. i-a mai spus martorului că discuțiile referitoare la sumele de bani ce urmează a fi alocate au fost purtate cu inculpatul N..

3.1.4. Primirea de către inculpatul O. a sumei de 3.000.000 lei în contul solicitării formulate de inculpata D.

a) încheierea contractului de credit nr.140 din data de 30 iunie 2011 între SC E. S.R.L. administrată de inculpatul O. și B. Sucursala Academiei

În cursul lunii iunie 2011, inculpatul O. a solicitat B. acordarea unui credit necesar acoperirii cheltuielilor aferente organizării evenimentului de box profesionist din data de 9 iulie 2011 desfășurat la București, eveniment în cadrul căruia România urma să fie promovată ca destinație turistică, în baza contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011 încheiat între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și SC E. S.R.L.

Inculpatul O. i-a fost prezentat martorei G., director general adjunct B. Sucursala Academiei de către numitul P., director general adjunct al B., aceasta fiind solicitată să se deplaseze în acest sens la sediul central al băncii din

La data de 30 iunie 2011 s-a încheiat contractul de credit nr. 140 între B. Sucursala Academiei și SC E. S.R.L. pentru suma de 10.175.168,44 lei, precum și contractul de cesiune de creanță cu titlu de garanție prin care s-a constituit în favoarea B. o garanție reală mobilă asupra creanțelor prezente și viitoare datorate de debitorul SC E. S.R.L. din executarea contractului nr. 232/24 iunie 2011 încheiat cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, precum și asupra veniturilor prezente și viitoare ale cedentului.

Creditul a fost acordat pe o perioadă de 3 luni, fiind scadent la 30 septembrie 2011.

Ulterior, creditul a fost prelungit succesiv până la data de 27 ianuarie 2012.

La data de 28 decembrie 2011, între B. Sucursala Academiei și SC E. S.R.L. a fost încheiat contractul de ipotecă mobilă asupra creanței în sumă de 10.175.168,44 lei rezultată din contractul de servicii încheiat cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

În baza acestui contract, B. a solicitat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului achitarea în contul său deschis la Trezoreria Municipiului București

a sumei pe care o datorează societății SC E. S.R.L. în baza contractului de servicii nr.232/24 iunie 2011.

Întrucât contractul de credit se structura pe un contract încheiat cu o instituție publică era necesar ca banca să se asigure cu privire la sursele de finanțare ale contractului, valoarea contractului și acordul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului de a cesa contractul în favoarea B., contractul încheiat cu ministerul fiind sursa de rambursare, dar și garanția rambursării creditului.

În acest sens, la solicitarea băncii, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a emis adresa nr.50075/29 iunie 2011 în care se arată faptul că sursa de finanțare a contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011 este asigurată din bugetul ministerului, valoarea totală a acestui contract de servicii încheiat între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și SC E. S.R.L. este de 10.175.168,44 lei (TVA inclus), iar Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului este de acord cu cesiunea în favoarea B. a drepturilor la încasarea sumelor rezultate din executarea contractului de prestări servicii din 24 iunie 2011.

Adresa respectivă a fost întocmită și avizată de Direcția Economică, fiind semnată pentru ministrul U. de către secretarul general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, inculpatul N., în baza delegării dreptului de semnătură de către ministru.

Potrivit declarațiilor acestuia și ale martorei D., nu au mai fost alte situații în care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului să emită astfel de adrese și să garanteze creditele obținute de societățile comerciale.

Anterior semnării acesteia, inculpatul N. a discutat cu ministrul U., care i-a spus că este necesară o adresă prin care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului este de acord să vireze sumele de bani rezultate din executarea contractului nr. 232/24 iunie 2011 direct în contul băncii și nu în conturile SC E. S.R.L.

Martora G. a arătat că, dacă Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu își exprima acceptul prealabil privitor la cesiunea în favoarea B. a drepturilor la încasarea sumelor rezultate din executarea contractului de servicii, contractul de credit nu ar fi fost încheiat, iar numitul P. a întrebato-o la un moment dat despre forma sau conținutul pe care ar trebui să îl aibă adresa emisă de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Faptul că inculpata U. cunoștea de adresa din 29 iunie 2011 este confirmat chiar de declarațiile acesteia în care inculpata, deși neagă că i-ar fi spus lui N. despre necesitatea acestei adrese, arată că a aflat de la N. că funcționarii din cadrul Direcției Economice propun eliberarea unei astfel de adrese către B., considerând-o în conformitate cu normele legale.

Rezultă așadar că acceptul exprimat de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului prin adresa nr.50075/29 iunie 2011 a reprezentat practic o condiție a acordării creditului către SC E. S.R.L., dar și o garanție a restituirii acestuia.

Ulterior, întrucât au existat întârzieri în recepționarea serviciilor prestate de SC E. S.R.L. în baza contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011 și, implicit, în efectuarea plății de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, restituirea creditului a fost prelungită pe mai multe perioade succesive, banca încercând să obțină informații de la O., dar și de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului despre situația recepționării serviciilor și plata acestora de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

În contextul în care inculpatul O. făcea presiuni asupra funcționarilor din Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, solicitând achitarea integrală a sumei de 10.175.168,44 lei menționată în contractul din 24 iunie 2011, serviciile prestate în baza acestui contract nu erau recepționate decât parțial, iar reprezentanții B. solicitau și ei Ministerului, invocând adresa emisă la 29 iunie 2011, plata integrală a serviciilor, pentru a se acoperi creditul acordat societății lui O., soluția identificată de inculpații J. și N. a fost aceea ca o parte din sumele de bani pe care le plătea martorul G., reprezentând procentul de 10% din sumele încasate de SC T. S.A., să fie transferată către societatea inculpatului O., sub forma unui contract de publicitate, încheiat între SC E. S.R.L. și SC T. S.A.

b) Încheierea contractului de publicitate nr.61/22 decembrie 2011 între SC T. S.A. și SC E. S.R.L.

Conform celor convenite de N. cu martorul G. la data de 6 octombrie 2011, inculpatul O. l-a contactat telefonic pe G., cei doi stabilind să se întâlnească la biroul martorului de la Aviația Utilitară, Băneasa. Inculpatul O. i-a prezentat martorului G. un contract de publicitate având ca obiect prestarea de servicii de publicitate pentru SC T. S.A. în valoare de 3.000.000 lei, cu ocazia galei de box profesionist desfășurată la 9 iulie 2011.

Martorul C., administrator la SC Aviația Utilitară București S.A., le-a spus inculpatului O. și martorului G. că nu poate fi încheiat un astfel de contract de publicitate cu ocazia evenimentului Gala B. întrucât evenimentul respectiv se desfășurase deja în vara anului 2011, iar contractul nu detalia serviciile care urmau să fie prestate și valoarea acestora.

Martorul C. a mai arătat că SC T. S.A. nici nu ar fi putut să încheie un contract de sponsorizare a galei având în vedere dispozițiile din Codul fiscal și normele de aplicare a acestuia, care interzic sponsorizarea unei societăți comerciale și care impun o limită maximă a sponsorizărilor deductibile, respectiv valoarea cea mai mică de 20% din impozitul datorat sau 3%o din cifra de afaceri.

În acest context, inculpatul O. și martorul G. au convenit să încheie un contract de publicitate pentru o gală de box ce urma să aibă loc în februarie 2012 la București, în valoare de 3.000.000 de lei.

Trebuie menționat faptul că SC T. S.A. nu a avut anterior nicio altă relație comercială cu SC E. S.R.L., nici nu avea nevoie de publicitate, în condițiile în care portofoliul de clienți ai societății era format din instituții publice pentru care contractarea lucrărilor se realiza în condițiile OUG nr.34/2006, respectiv îndeplinirea condițiilor prevăzute în caietele de sarcini și oferirea unui preț competitiv în cadrul procedurilor de achiziție publică.

Între inculpatul O. și reprezentanții SC T. S.A. nu s-au purtat negocieri cu privire la serviciile ce urmau a fi prestate de SC E. S.R.L. pentru SC T. S.A., nici cu privire la suma de 3.000.000 lei ce reprezenta contravaloarea acestor servicii și nu a fost efectuat un studiu de piață cu privire la serviciile ce urmau a fi prestate către SC T. S.A.

În discuțiile purtate cu G., inculpatul O. a lăsat impresia că știa de modalitatea în care urma să încaseze cei 3.000.000 lei de la SC T. S.A., comunicându-i martorului că are de recuperat o sumă mult mai mare de bani de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Ulterior, G. și C. s-au deplasat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, la secretarul general, inculpatul N., întâlnire în cadrul căreia G. i-a adus la cunoștința inculpatului că a identificat o altă variantă decât cea discutată inițial referitoare la plata diferenței de 3.000.000 lei, respectiv încheierea cu societatea SC E. S.R.L. a unui contract de publicitate la o altă gală de box, soluție cu care N. a fost de acord.

La data de 22 decembrie 2011, între SC T. S.A. și SC E. S.R.L. a fost încheiat contractul de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 având ca obiect prestarea serviciilor de publicitate în vederea promovării beneficiarului în cadrul galelor sportive estimate a fi organizate de prestator în luna februarie 2012, precum și consultanța aferentă serviciilor de publicitate, în schimbul prețului achitat conform anexelor la contract. Prețul prestației a fost stabilit la 564.516 euro la care se adaugă TVA în valoare de 135.484 euro și urma să fie plătit cu ordin de plată la cursul BNR din ziua facturării (filele 12-18 vol.27 dosar urmărire penală). În aceeași zi, SC E. S.R.L. a facturat către SC T. S.A., cu factura nr.000835/22 decembrie 2011 seria EPCF, prestări servicii de publicitate conform contractului, valoarea fiind de 3.000.000 lei inclusiv TVA (fila 20 vol.27 dosar urmărire penală).

Suma de 3.000.000 lei a fost achitată integral la data de 28 decembrie 2011, astfel :

- în data de 28 decembrie 2011, SC T. S.A. a achitat cu O.P. 5071 din contul deschis la B. în contul SC E. S.R.L. deschis la R.... suma de 2.100.000 lei;

- în data de 28 decembrie 2011, SC T. S.A. a achitat cu O.P. 5072 din contul deschis la R... în contul SC E. S.R.L. deschis la R... suma de 900.000 lei.

Ulterior, la data de 29 decembrie 2011, SC E. S.R.L. a folosit această sumă pentru achitarea dobânzilor la creditul acordat de B., iar diferența a fost utilizată pentru a constitui mai multe depozite bancare.

După desființarea depozitelor, la data de 8 februarie 2012, suma obținută a fost utilizată pentru achitarea integrală a împrumutului bancar alături de suma de 8.116.800 lei plătită de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru serviciile prestate în baza contractului încheiat la data de 24 iunie 2011.

c) Obținerea de către SC T. S.A. a sumei de 3.000.000 lei plătită inculpatului O. în baza contractului de publicitate încheiat cu societatea acestuia de la UAT Lupeni, cu ajutorul inculpatei U.

Martorul G. a arătat că suma de 3.000.000 lei plătită de SC T. S.A. către SC E. S.R.L. în baza contractului de publicitate încheiat cu această societate la 22 decembrie 2011 a provenit atât din veniturile proprii ale societății, dar și din încasările pe care le-a realizat de la UAT Lupeni, în baza unui contract încheiat cu această unitate administrativ teritorială la 11 noiembrie 2011, respectiv contractul de lucrări nr 7/104/11 noiembrie 2011, ce avea ca obiect actualizarea proiectului tehnic și executarea lucrărilor de alimentare cu energie electrică a stațiunii turistice Straja.

Referitor la acest contract, pentru a exista fondurile necesare pentru plata sumei de 3.000.000 lei către O., inculpata U. i-a cerut numitului R., primarul municipiului Lupeni, să atribuie SC T. S.A. contractul de lucrări vizând actualizarea proiectului tehnic și executarea lucrărilor de alimentare cu energie electrică a stațiunii turistice Straja prin procedura negocierii directe, fără publicarea unui anunț de participare.

În ceea ce privește legalitatea procedurii, ministrul U. i-a spus lui R. faptul că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului va verifica la rândul său legalitatea procedurii și, dacă vor fi probleme, nu se vor efectua plățile către UAT Lupeni.

La data de 11 noiembrie 2011, municipiul Lupeni a atribuit SC T. S.A. contractul de lucrări nr.7/104/11 noiembrie 2011, în valoare de 10.896.359,11 lei, finanțat din fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Plata, reprezentând avans lucrări, a fost efectuată de minister în termen de două zile de la înregistrarea solicitării unității administrativ-teritoriale Lupeni, în condițiile în care termenul mediu de plată era de 28 zile calendaristice, iar suma a fost transferată în contul SC T. S.A., fiind folosită de această societate pentru plata contractului de publicitate încheiat cu SC E. S.R.L.

d) Executarea contractului de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 încheiat între SC T. S.A. și SC E. S.R.L.

În perioada decembrie 2013 – februarie 2014 s-a efectuat de către organele de inspecție fiscală un control încrucișat la SC T. S.A. și SC E. S.R.L. privind tranzacțiile derulate între cele două societăți în perioada anilor 2011-2012.

Cu ocazia acestui control, SC E. S.R.L. a prezentat organelor de control contractul nr. 61/22 decembrie 2011 încheiat cu SC T. S.A., factura emisă în baza acestuia, nr.835/22 decembrie 2011, extrasele de cont din 28 și 29 februarie 2011, jurnalul de cumpărări și vânzări pentru luna decembrie 2011 și bilanța de verificare pentru luna decembrie 2011 (filele 214-216 vol.27 dosar urmărire penală).

Potrivit raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 27 februarie 2014, de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara, singurele venituri realizate de SC E. S.R.L. (devenită ulterior SC E. S.R.L.) din evenimentul sportiv din februarie 2012 au fost veniturile din servicii de publicitate facturate către SC T. S.A. Hațeg în sumă de 2.419.354,84 lei și TVA aferent în sumă de 580.645,16 lei, precum și din cesionarea drepturilor de difuzare TV, facturate către SC P. SA.

Cu toate că în cadrul aceluiași eveniment sportiv au fost publicitate și alte sigle, mărci și/sau denumiri de societăți comerciale, în contabilitatea furnizorului SC E. S.R.L. nu au fost înregistrate și alte venituri din promovarea serviciilor de publicitate în cadrul galelor sportive către acești presupuși beneficiari. Evenimentul sportiv a avut loc în luna februarie 2012 și a fost transmis de către postul de televiziune deținut de SC P. S.A., societate care a achiziționat drepturile de difuzare.

Din verificările efectuate la SC E. S.R.L. (la acea dată fiind denumită SC E. S.R.L.) a rezultat că această societate nu are angajați specializați în prestarea serviciilor contractate cu beneficiarul SC T. SA Hațeg.

În factura nr. 835/22.12.2011 emisă de SC E. S.R.L. către beneficiarul SC T. SA Hațeg sunt nominalizate prestări servicii de publicitate, fără a fi anexate documente justificative care să susțină realitatea elementelor prevăzute în anexa la contractul de publicitate și care să poată proba prețul practicat. Aceste documente trebuiau emise și confirmate prin semnătură de către ambele părți.

Încheierea contractului, emiterea facturii și decontarea contravalorii acestuia au avut loc în luna decembrie 2011, în timp ce, potrivit contractului, serviciile de publicitate au fost estimate a fi prestate în luna februarie 2012. În susținerea realității contravalorii prestației înscrisă în factura emisă și decontată nu au fost prezentate alte documente justificative credibile, care să poată proba cu certitudine și fără echivoc existența acestei prestații, precum și realitatea prețului practicat. Mai mult decât atât, societatea verificată nu a prezentat organelor de inspecție fiscală documente din care să rezulte clar care a fost evenimentul sportiv în cadrul căruia se vor efectua serviciile de publicitate contractate și pentru care a fost achitată suma de 3.000.000 lei.

În ceea ce privește utilitatea și necesitatea angajării serviciilor de publicitate achiziționate de către societate, prima instanță a menționat că portofoliul de clienți al societății este format predominant din societăți cu capital public, consilii locale, ordonatori principali și secundari de credite din bugetul de stat, clienți pentru care contractarea lucrărilor nu ține de publicitatea societății, ci de îndeplinirea condițiilor prevăzute în caietele de sarcini și ofertarea unui preț competitiv pentru bunurile/serviciile solicitate a fi livrate/prestate, conform prevederilor O.U.G. nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii cu modificările și completările ulterioare, gradul de publicitate al societăților participante la licitații neconstituind criteriu de selecție (filele 38-67 vol.27 dosar urmărire penală).

Aceleași aspecte au fost relevate și prin raportul de constatare întocmit de specialistul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, în temeiul art. 11 din OUG nr. 43/2002, ca urmare a rezoluției nr./P/2014 din 21 ianuarie 2015 (filele 4-49 vol.26 dosar urmărire penală), dar și prin procesul-verbal încheiat la 11 decembrie 2014 de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare Fiscală (filele 1-25 vol.28 dosar urmărire penală).

Martorul C. a asistat la gala de box organizată la București în luna februarie 2012. Potrivit declarației acestuia, serviciile de publicitate contractate de SC T. S.A. au fost realizate în parte, și la societății nefiind menționată și pe șortul sau tricoul sportivilor. Același martor a arătat că SC E. S.R.L. nu a comunicat către SC T. S.A. documente care să ateste prestarea serviciilor și înregistrarea video a evenimentului, aspect pe care l-a semnalat reprezentanților SC E. S.R.L.

Martorii G. și G. au susținut că serviciile de publicitate contractate cu SC E. S.R.L. au fost prestate în totalitate de către societatea inculpatului O., însă aceste servicii nu au justificat suma plătită de 3.000.000 lei, contractul de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 fiind încheiat în condițiile expuse anterior.

Sub aspectul prestării serviciilor de publicitate de către SC E. S.R.L., instanța de fond a apreciat declarațiile martorilor G. și G. ca fiind subiective, având în vedere faptul că SC T. S.A. a contestat decizia de impunere nr. F-HD 82/27.02.2014 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, decizie emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cu privire la suma de 580.645 lei, reprezentând taxa pe valoare adăugată aferentă serviciilor de publicitate.

În condițiile în care SC T. S.A. a promovat o contestație împotriva deciziei de impunere emisă de autoritățile fiscale, martorii nu puteau susține în fața instanței că serviciile de publicitate nu s-au prestat.

Referitor la contestația promovată de SC T. S.A., prin decizia nr. 1519/540/17 iunie 2014, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a admis contestația și a

anulat în totalitate decizia de impunere nr.F-HD 82/27 februarie 2014, însă decizia pronunțată în acest sens de către autoritățile fiscale nu este în măsură să infirme situația de fapt reținută în prezenta cauză cu privire la încheierea contractului de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 (filele 121-136 vol.27 dosar urmărire penală).

De menționat este faptul că, deși în considerentele acestei decizii se reține că documentele prezentate de SC T. S.A. dovedesc prestarea serviciilor contractate, nu se specifică în mod concret care sunt aceste documente, în condițiile în care organele de inspecție fiscală, cu ocazia controlului încrucișat efectuat la cele două societăți, nu au identificat astfel de documente.

Probele administrate în cauză și la care s-a făcut referire anterior demonstrează faptul că :

-încheierea contractului de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 între SC T. S.A. și SC E. S.R.L. s-a efectuat pentru a acoperi suma reprezentând comisionul de 10% din încasările SC T. S.A.;

-contractul respectiv nu era necesar pentru a se face publicitate SC T. S.A., în condițiile în care portofoliul de clienți al societății era format din instituții publice, unde contractarea lucrărilor nu ține de publicitatea societății, ci de îndeplinirea condițiilor din caietul de sarcini, achizițiile publice desfășurându-se potrivit prevederilor OUG nr 34/2006;

-între cele două societăți nu au existat alte relații comerciale;

-prețul achitat de 3.000.000 lei nu justifică, în nici un caz, serviciile achiziționate;

-plata prețului s-a realizat integral în avans, în condițiile în care, la data efectuării plății - 28 decembrie 2011 - nu exista nicio certitudine că serviciile vor fi prestate;

-în factura emisă este menționat generic „prestări servicii de publicitate” fără a fi anexate documente justificative care să susțină realitatea elementelor prevăzute în anexele la contractul de publicitate și care să poată proba prețul practicat, aceste documente trebuind să fie emise și confirmate prin semnătură de către ambele părți;

-cheltuielile efectuate de SC T. S.A. nu sunt generatoare de venituri impozabile și nu au fost efectuate în scopul popularizării firmei;

-singurele venituri realizate de SC E. S.R.L. din evenimentul sportiv din februarie 2012 au fost venituri din servicii de publicitate facturate către SC T. S.A. conform facturii nr. 000835/22 decembrie 2011 în valoare de 3.000.000 lei și din cesionarea drepturilor de difuzare TV facturate către P. SA;

-cu toate că la evenimentul respectiv au fost publicitate și alte sigle, mărci și alte denumiri de societăți, în contabilitatea SC E. S.R.L. nu s-au găsit înregistrate venituri din promovarea serviciilor de publicitate în cadrul galelor sportive către acești presupuși beneficiari;

-SC E. S.R.L. nu avea angajați specializați în prestarea serviciilor contractate cu SC T. S.A. și nu a subcontractat altor societăți efectuarea lor;

-SC E. S.R.L. apare în contextul galelor sportive din februarie 2012 atât ca furnizor de publicitate și consultanță, cât și ca beneficiar al unor servicii de publicitate și consultanță de valoare apropiată pentru a diminua impactul fiscal al sumelor încasate de la SC T. S.A.;

-în condițiile în care sigla SC T. S.A. a fost expusă pe panouri publicitare și bannere, așa cum susțin martorii G. și C., această expunere nu justifică plata unui preț de 3.000.000 lei, ceea ce dovedește faptul că încheierea contractului de publicitate nu a avut la bază rațiuni economice.

3.2. În drept, faptele inculpatului U. care în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, a pretins, la data de 7 februarie 2011 martorului G. un procent de 10% din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru contractele de lucrări încheiate de SC T. SA și SC K. S.R.L., iar la data de 6 octombrie 2011 a primit, efectiv, suma de 900.000 euro de la martorii G. și B., în schimbul garanției că plățile către aceste societăți se vor efectua la timp de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal anterior rap. la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

În drept, faptele **inculpatului N.**, secretar general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, de a primi în cursul anului 2011 suma de 200.000 euro de la martorul G. și, respectiv, suma de 900.000 euro de la martorii G. și B., reprezentând parte din procentul de 10% pretins de inculpata U. la data de 7 februarie 2011, pentru a se asigura plata la timp de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a lucrărilor executate de SC T. SA și SC K. S.R.L. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal anterior rap. la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

În drept, fapta **inculpatului L.** de a-l ajuta pe martorul G. să dea suma de 200.000 euro inculpatului N., în cursul anului 2011, pentru a se asigura plata la timp de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a lucrărilor executate de SC T. SA întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal anterior, rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În drept, fapta **inculpatului O.** de a primi suma de 3.000.000 lei de la martorul G. prin încheierea unui contract de publicitate între SC E. S.R.L. și SC T. SA, în cursul lunii decembrie 2011, reprezentând parte din procentul de 10% pretins de inculpata U. întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

3.3. Situația de fapt expusă la pct. **IV.3.1** referitoare la infracțiunea de luare de mită săvârșită de către inculpații U. și N., cu complicitatea lui O. și de complicitate la infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului L. a fost stabilită de către prima instanță în cadrul unei analize minuțioase a mijloacelor de probă relevante, constând în declarațiile inculpaților N. și L., coroborate cu declarațiile martorilor G., G., B., C., G., B., cu procesele-verbale de confruntare între inculpații U. și N. din 19 martie 2015, G. și U. din 19 martie 2015, G. și N. din 13 februarie 2015, cu declarațiile numitului R., copiile din registrul de acces în sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, înscrisurile comunicate de Trezoreria Statului și Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, relațiile comunicate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și de Serviciul de Pază și Protecție, cu raportul de control întocmit de Direcția Generală Antifraudă Fiscală și raportul de constatare întocmit de specialistul Direcției Naționale Anticorupție, înscrisurile referitoare la controlul efectuat de organele fiscale la SC T. S.A. și SC E. S.R.L. precum și cele referitoare la încheierea contractului de publicitate nr. 61/22 decembrie 2011 și înscrisurile comunicate de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Timișoara, înscrisurile obținute de la B. referitoare la contractul de credit încheiat cu SC E. S.R.L., extrasele de cont bancar ale SC T. S.A. și SC K. S.R.L., înscrisurile din care rezultă modalitatea în care a fost obținută suma de 900.000 euro în numerar, dar și cu declarațiile martorilor și înscrisurile referitoare la destinația banilor primiți de U., acestea din urmă menționate fiind analizate într-un capitol separat.

IV.4. Destinația sumelor de bani primite cu titlu de mită de inculpata U. ca urmare a săvârșirii faptelor descrise la pct. IV.1-3

4.1. Sumele de bani provenite din săvârșirea infracțiunilor de corupție descrise anterior au ajuns integral în patrimoniul inculpatei U., prin remiteri în numerar sau plată unor servicii, de care a beneficiat inculpata personal, dar și în patrimoniul Organizației P.... București, fiind achitată contravaloarea mai multor servicii prestate în favoarea acestei organizații, după cum urmează:

- serviciile de publicitate prestate cu ocazia evenimentului organizat la data de 21 noiembrie 2010 la Palatul Parlamentului, când s-a desfășurat Consiliul de Coordonare al Organizației P.... București, cu ocazia căruia inculpata U. a fost aleasă în funcția de președinte al acestei organizații; sala a fost decorată cu pânzi digitale de mari dimensiuni inscripționate cu sigla partidului, realizate de către martorul C.. Plata s-a făcut la data de 20 septembrie 2010, din contul SC L. S.R.L. controlată de inculpatul L., această societate achitând către SC N. S.R.L. suma de 19.659 lei.

- servicii de monitorizare a presei în mediul online de care a beneficiat organizația P.... București, cu știința inculpatei U. și pentru care, la data de 20

septembrie 2010, inculpatul L. a plătit suma de 71.920 lei din contul SC L. S.R.L. către X. S.R.L., societate administrată de martorul Z.;

- materiale promoționale inscripționate cu sigla P.... în valoare de aproximativ 36.000 lei, plătite în perioada 2010-2011, în mai multe tranșe, de către inculpatul L. către SC T. S.R.L., al cărei administrator era martorul Dragomir Cosmin.

- remiterea de către inculpata T. a unei sume de bani în numerar inculpatei U. (două plăți în numerar în cuantum de aproximativ 10.000 euro fiecare), bani proveniți din săvârșirea infracțiunii de luare de mită descrisă la pct. IV-2 și primiți în numerar de la inculpatul B.;

- cazare pentru o vacanță petrecută de inculpata U. în Grecia, la D.... în perioada 2-5 septembrie 2011, în valoare de 36.512 lei, bani proveniți din săvârșirea infracțiunii de luare de mită ce au fost plătiți în numerar de către inculpatul B. către SC P. S.R.L., prin intermediul martorului R., la data de 30 august 2011;

- plata de către inculpata T., la cererea expresă a inculpatei U., în două-trei rânduri, a salariului pe care inculpata U. îl acorda inculpatului B., constând într-o sumă nefiscalizată de 2.000 euro lunar pentru serviciile prestate în favoarea organizației București a P...;

- servicii de consultanță politică prestate către organizația P.... București, în valoare de aproximativ 4.500 euro, plată efectuată de inculpatul B. în perioada septembrie – octombrie 2011 către martora P.;

- servicii de publicitate prestate de SC M. S.R.L., în sumă de 50.000 euro, achitați către administratorul societății, martorul T., în baza unui contract încheiat cu organizația P.... București, reprezentată de inculpata U.;

- plata în numerar a sumei de 3.000 euro lunar, efectuată fie de către inculpata T., fie de către inculpatul B. către martorul C., directorul departamentului de comunicare al organizației P.... București în perioada noiembrie 2011 – iulie 2012 și, ulterior, ocupându-se exclusiv de comunicarea publică a inculpatei U.;

- servicii de postare online a diferite comentarii, sub identități fictive, pe paginile de internet ale unor ziare sau portaluri de știri de către „postaci”, în valoare totală de aproximativ 10.000 euro lunar, cuantumul sumei plătite fiecărei persoane variind între 200 și 1500 lei lunar, în funcție de numărul de comentarii postate.

4.2. Situația de fapt expusă anterior referitoare la destinația banilor proveniți din săvârșirea infracțiunilor de corupție reținute la pct. IV.1-3 a fost stabilită pe baza analizei detaliate realizată de către prima instanță a declarațiilor inculpaților T. și L., proceselor-verbale de confruntare dintre inculpații B. și T. din 7 februarie 2015 și 23 februarie 2015, dintre inculpații L. și U. din 19 martie 2015, dintre inculpatele U. și T. din 19 martie 2015, declarațiilor martorilor C.,

Z., D., M., C., P., N., M., T., contractului încheiat la data de 1 aprilie 2011 între SC M. S.R.L. și Organizația P.... București, având ca obiect servicii de publicitate, înscrisurilor comunicate de SC P. S.R.L., înscrisurilor referitoare la serviciile prestate pentru organizația P.... București și plata acestor servicii, extraselor de cont bancar ale SC L. S.R.L., constatările tehnico-științifice efectuate cu privire la înregistrarea convorbirii purtate la data de 5 februarie 2015 între inculpații T. și B., mesajelor de poștă electronică trimise între inculpați, toate coroborate, în parte, cu declarația inculpatului B..

IV.5. Infracțiunile de abuz în serviciu și de tentativă la folosirea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene în legătură cu organizarea „G.”

5.1. Adoptarea H.G. nr.14/5 ianuarie 2011

În cursul anului 2010, la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului a avut loc o conferință de presă, în cadrul căreia ministrul U. a anunțat colaborarea cu sportivul B., campion mondial la box profesionist în versiunea IBF și intenția Ministerului de a-l folosi pe sportiv ca vector de imagine pentru promovarea potențialului turistic al României, cu prilejul organizării la București a unei gale de box profesionist.

Pentru a se crea cadrul normativ al promovării României în cadrul unei gale de box profesionist cu participarea sportivului B., la data de 5 ianuarie 2011, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a inițiat o hotărâre de guvern privind aprobarea Planului anual de marketing și promovare turistică, inserând, printre alte activități, organizarea unei gale de box profesionist în parteneriat cu Federația Română de Box.

În dimineața zilei de 5 ianuarie 2011, martora S., șef serviciu avizare la Direcția Generală Juridică din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, a transmis pe e-mail proiectul de act normativ Ministerului Justiției și Ministerului de Finanțe.

Ministerul Justiției și Ministerul Finanțelor Publice au refuzat avizarea proiectului hotărârii de guvern, motivându-se că prevederile legale nu permit organizarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a unui astfel de eveniment din fonduri publice.

Nota de fundamentare a proiectului H.G. nr. 14/2011 a fost semnată doar de ministrul Dezvoltării Regionale și Turismului, inculpata U., fără a exista avizele de la Ministerul Justiției și Ministerul Finanțelor Publice.

Proiectul H.G. nr. 14/2011 a fost înscris pe lista suplimentară a agendei de lucru a Guvernului României din data de 5 ianuarie 2011, ora 15,00, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr.561/2009 potrivit căroră „În cazuri excepționale, primul ministru poate aproba ca pe durata desfășurării ședinței Guvernului să fie luate în discuție și

proiecte de documente de politici publice, proiecte de acte normative sau alte documente reînscrise pe agenda de lucru, dacă acestea reclamă o decizie urgentă a Guvernului”.

Secretariatul General al Guvernului, în calitate de organizator al ședințelor guvernului, inițial, a multiplicat pentru ședința guvernului din data de 5 ianuarie 2011 forma Notei de fundamentare purtând doar semnătura conducătorului autorității inițiatoare, respectiv semnătura ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului, fără avizele de la Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor Publice și Consiliul Legislativ și a comunicat-o participanților la ședința de guvern din 5 ianuarie 2011.

Secretarul general al ministerului, inculpatul N. a informat-o pe U. despre observațiile făcute de reprezentanții Ministerului Justiției și Ministerului Finanțelor Publice, astfel că ministrul U. *a modificat proiectul actului normativ* în ședința de guvern din 5 ianuarie 2011, în sensul că *s-a eliminat referirea la organizarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a unei gale de box profesionist în parteneriat cu Federația Română de Box*, art. 2 lit. n) din Anexa nr. 1 a H.G. nr. 14/2011 având următorul conținut „*activități de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionist organizate de Federația Română de Box*”.

Nota de fundamentare aferentă proiectului hotărârii de guvern, astfel cum a fost modificat, *a fost avizată* de către ministrul Justiției și ministrul Finanțelor Publice, fără observații, Hotărârea de guvern fiind adoptată în ședința din 5 ianuarie 2011 și publicată în Monitorul Oficial nr. 37/14 ianuarie 2011 (filele 131 – 137 vol.41 dosar urmărire penală).

În ceea ce privește avizul de specialitate cu caracter consultativ al Consiliului Legislativ, prevăzut de dispozițiile art. 10 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, prima instanță a reținut că potrivit art. 9 alin. 1 din același act normativ, în cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării, iar conform art. 9 alin. 2 din lege, după elaborarea proiectelor și încheierea procedurii de avizare prevăzute la alin. 1, proiectele de legi, propunerile legislative, precum și proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ ale Guvernului se supun în *mod obligatoriu* avizării Consiliului Legislativ.

Din actele dosarului rezultă că Secretariatul General al Guvernului a transmis Consiliului Legislativ, spre avizare, proiectul de hotărâre privind aprobarea Programului anual de marketing și promovare turistică și a Programului anual de dezvoltare a destinațiilor, formelor și produselor turistice,

Consiliul avizându-l favorabil, cu anumite observații și propuneri (filele 241-242 vol.41 dosar urmărire penală).

În actul de trimitere în judecată, în sarcina inculpatei U. s-a reținut, sub acest aspect, faptul că și-a încălcat atribuțiile de serviciu cu ocazia adoptării Hotărârii de Guvern nr.14/5 ianuarie 2011, în sensul că *a semnat nota de fundamentare a proiectului în lipsa avizelor de la Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Justiției și Consiliul Legislativ.*

Din probele administrate în cauză, respectiv declarațiile martorelor S., M., ale inculpatului N. coroborate cu înscrisurile referitoare la adoptarea H.G. nr. 14/2011, dar și cu raportul întocmit de Corpul de control al primului ministru reiese faptul că, deși inițial nota de fundamentare a proiectului hotărârii de guvern a fost semnată de ministrul U. în lipsa avizelor Ministerului Justiției și Ministerului Finanțelor Publice, fiind transmisă în această formă Secretariatului General al Guvernului, ulterior, în cadrul ședinței de guvern din 5 ianuarie 2011, pe baza observațiilor Ministerului Justiției și Ministerului Finanțelor Publice, *proiectul actului normativ a fost modificat, iar nota de fundamentare aferentă noului proiect al hotărârii de guvern a fost semnată de ministrul Justiției și ministrul Finanțelor Publice.*

Deși la data semnării de către ministrul U. a notei de fundamentare a proiectului hotărârii de guvern nu exista avizul Consiliului Legislativ, prima instanță a constatat că acest aviz are caracter consultativ, conform dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 și a fost obținut ulterior.

În raport de aceste considerente, a constatat că inculpata U. nu și-a încălcat atribuțiile de serviciu cu prilejul adoptării H.G. nr. 14/5 ianuarie 2011, astfel încât nu a reținut, ca element material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, acțiunea inculpatei de a semna nota de fundamentare a proiectului hotărârii de guvern în absența avizelor Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor Publice și Consiliului Legislativ.

Nu același lucru a fost reținut însă în legătură cu activitatea inculpatei privind respectarea obligațiilor ce îi reveneau potrivit Legii nr. 90/2001, astfel cum se va arăta în continuare.

5.2. Infracțiunea de abuz în serviciu. Contractul de servicii nr. 232/24 iunie 2011 încheiat între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și SC E. S.R.L.

La data de 24 iunie 2011, între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în calitate de beneficiar, și SC E. S.R.L. București, reprezentată de inculpatul O., în calitate de prestator, s-a încheiat contractul de servicii nr. 232, având ca obiect prestarea serviciilor de promovare a României în cadrul evenimentelor desfășurate cu ocazia organizării Galei Internaționale de Box Profesionist de către Federația Română de Box.

Prin ordinul de plată nr. 9/1 februarie 2012, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a efectuat plata serviciilor de promovare, în valoare de 8.116.800 lei.

Pe parcursul derulării procedurii de atribuire a contractului au fost încălcate mai multe dispoziții legale referitoare la contractele de achiziție publică:

a) Negocierile privind încheierea contractului de promovare

În luna decembrie 2010, după conferința de presă de la sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului unde s-a anunțat intenția Ministerului de a-l folosi pe sportivul B. ca vector de imagine pentru promovarea brandului turistic național, inculpata U. i-a cerut martorei P., director la Direcția de Promovare Turistică din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, să ia legătura cu inculpatul O., președintele Federației Române de Box pentru a discuta despre posibilitatea organizării unei gale de box la București, la care să participe sportivul B..

Martora P. l-a contactat telefonic pe inculpatul O., după care s-a întâlnit cu acesta la sediul Direcției de Turism, inculpatul relatându-i despre intenția sa de a organiza o gală de box profesionist, care să îl aibă în centru pe sportivul B., precizându-i martorei detaliile organizării unei astfel de gale.

La data de 5 ianuarie 2011 a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 14/5 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 37/14 ianuarie 2011 unde, la art. 2 lit. n din anexa 1 se prevede că programul anual de marketing și promovare turistică vizează realizarea *activităților de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionist organizată de Federația Română de Box.*

În perioada februarie – mai 2011 au avut loc mai multe întâlniri informale între reprezentanții Direcției Generale pentru Turism din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și inculpatul O., acesta insistând ca Ministerul să participe la cheltuielile aferente organizării unei gale de box profesionist, reprezentanții ministerului spunându-i că acest lucru nu este legal, întrucât ministerul nu organizează evenimente sportive, ci doar acțiuni de promovare, posibilitatea implicării ministerului fiind aceea de a-l folosi pe sportivul B. ca vector de imagine, ceea ce se discutase și la nivelul conducerii Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului i-au cerut inculpatului O. informații în legătură cu promovarea României în cadrul Galei de Box Profesionist, respectiv care sunt instrumentele de promovare, targetul, audiența, detalii despre o astfel de gală, dar și despre gale similare. Aceste informații întârziiau să apară pentru că inculpatul O. insista că el nu se ocupă de acțiunile de promovare a României în cadrul galei, iar ministerul ar trebui să se implice în organizarea galei de box.

La momentul respectiv, inculpatul O. era atât președintele Federației Române de Box, cât și asociat și administrator la SC E. S.R.L., societate care obținuse dreptul de organizare a galei de box de la federația de box profesionist IBF, la care era afiliat sportivul B..

Din acest motiv exista o stare de confuzie cu privire la calitatea în care inculpatul O. participa la negocieri, inițial reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului crezând că O. participă în calitate de președinte al Federației Române de Box.

Martorul M., directorul general al Direcției Generale Turistice, solicitând Ministerul Tineretului și Sportului implicare, alături de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în evenimentul din iulie 2011, a aflat că Ministerul Tineretului și Sportului nu se poate implica în organizarea galei de box, fiind vorba de box profesionist cu o componentă privată ce nu poate fi organizat de Federația Română de Box și, în plus, că inculpatul O. este subiectul unor scandaluri la nivel internațional în mediul pugilistic, fiind suspendat de către AIBA – Asociația Internațională de Box.

Discuțiile purtate la nivelul Ministerului Tineretului și Sportului au fost aduse de către martorul M. la cunoștința inculpatei U. și a martorilor P., R., inculpaților L., N., martorei D. și A., secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, menționându-se inclusiv impedimentele pe care le întâmpina din partea inculpatului O., respectiv faptul că acesta insista ca Ministerul să se implice în organizarea galei și nu punea la dispoziția reprezentanților Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului mai multe date referitoare la gala de box, respectiv date care vizau profilul evenimentului, amploarea acestuia, capacitatea de distribuție a imaginii României în cadrul evenimentului pentru a putea fi definiți termeni concreți în care urma să se desfășoare promovarea României ca destinație turistică.

Cu toate acestea, întrucât inculpata U. i-a solicitat martorului, ba chiar a făcut presiuni asupra acestuia și funcționarilor din Minister în sensul găsirii de soluții pentru implicarea Ministerului în evenimentul sportiv, au avut loc mai multe ședințe legate de promovarea României cu ocazia galei de box profesionist din 9 iulie 2011, în ciuda nemulțumirii generale din rândul funcționarilor Ministerului în legătură cu încheierea contractului de servicii în aceste condiții și cu insistențele inculpatei U. de a se întâlni cu O. și de a găsi soluții.

La unele dintre aceste ședințe a participat și inculpata U., care cunoștea că funcționarii Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului nu puteau obține de la O. informațiile referitoare la posibilitatea de promovare a României în cadrul galei de box, fără de care nu se putea realiza activitatea de promovare, dar și inculpatul O., care a propus să vândă pachetul de publicitate către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, inițial cu suma de aproximativ 4 milioane

de euro, fără să detalieze efectiv ce anume se promovează, eventual publicitatea pe TV, pe panouri etc.

La aceste întâlniri s-au ridicat probleme de legalitate, vizând implicarea Ministerului în organizarea evenimentului din iulie 2011, dar și probleme vizând decontarea contravalorii serviciilor de promovare din fondurile europene, la nivelul conducerii Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului fiind analizată anterior posibilitatea finanțării din fonduri europene a acțiunilor de promovare a brandului de turism prin intermediul galei de box profesionist „Campion pentru România”.

În perioada care a urmat a existat un schimb de mesaje între inculpatul O. - care arăta că evenimentul din iulie 2011 nu are un buget calculat pe publicitate, ci pe cheltuieli de organizare, precizând că, în situația în care Ministerul încearcă să finanțeze gala sub forma unei acțiuni de promovare a României, suma pe care o va plăti Ministerul nu va acoperi cheltuielile de organizare a galei - și martorul M., acesta din urmă comunicând informațiile oferite de O. și altor funcționari din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului implicați în achiziționarea serviciilor de publicitate, respectiv P., R., B., dar și ministrului U..

În seara zilei de 13 martie 2011, martorul M. a primit prin email de la O. un document intitulat „Studiu valoare comercială a expunerii brand de turism Gala B.” întocmit de martorul V., administrator la SC T. Divizia de Publicitate, la cererea lui O., de o valoare de aproximativ 3,5 milioane euro, document pe care martorul l-a adus la cunoștința celorlalți funcționari implicați în procedura de achiziție a serviciilor de promovare, apreciindu-se că valoarea propusă de inculpatul O. este nejustificat de mare în raport cu beneficiul de imagine al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

A urmat un schimb de mesaje pe această temă între inculpatul O., pe de o parte și U., inculpatul L. și martorul M., pe de altă parte.

În mesajul trimis de către inculpatul O. la data de 29 aprilie 2011 martorului M., inculpatei U. și inculpatului L., O. cerea rezolvarea, de urgență, a unei probleme cunoscute de către acesta și inculpații U. și L., iar la data de 31 mai 2011, inculpatul O. i-a transmis martorului M. o nouă propunere cu activitățile ce urmau a fi desfășurate în cadrul galei și o nouă distribuție a costurilor pe activitățile componente, valoarea totală a expunerii brandului turistic fiind de aproximativ 2.000.000 euro.

Martorul a informat pe ceilalți funcționari implicați, dar și pe ministrul U. despre faptul că distribuția cheltuielilor primită în data de 31 mai 2011 de la O. nu are detalierile necesare atât asupra expunerii media, cât și asupra posibilității ulterioare de a evalua prestațiile, considerând necesară detalierea acestor cheltuieli, aceste observații fiind prezentate și la data de 1 iunie 2011, în cadrul

ședinței organizate la cabinetul ministrului U., în prezența acesteia și a inculpatului O..

În perioada următoare, martorul M. i-a transmis lui O., celorlalți funcționari, dar și ministrului U., o notă atrăgându-le atenția că obligativitatea elaborării ofertei este în sarcina organizatorului și nu a Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, oferta trebuind detaliată pe unități de măsură a prestațiilor și valori, singura modalitate de cuantificare corectă și legală a serviciilor ce urmau a fi furnizate Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

În ceea ce privește identitatea persoanelor specializate în acțiuni de promovare din cadrul Federației Române de Box O. a comunicat doar că gala de box urmează să fie organizată de o firmă abilitată de Interbox și de Federația Română de Box.

Cu ocazia ședinței din data de 10 iunie 2011 de la sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, la care au participat, între alții, martorii M., M., P., V., inculpații O. și L., reprezentanții Ministerului i-au cerut martorului V. refacerea documentației întocmite anterior de acesta, intitulată „Studiu privind estimarea valorii comerciale a expunerii brandului de turism al României cu prilejul organizării galei de box Bute”, ulterior fiind elaborate de către martor mai multe variante ale acestui studiu. Forma finală a studiului prevede că valoarea de expunere a brandului de turism al României este de 2.264.218 euro (fără T.V.A).

b) Procedura de atribuire

În vederea realizării activităților de promovare a României ca destinație turistică menționate în art. 2 lit. n) din anexa nr. 1 a H.G. nr. 14/5 ianuarie 2011, la data de 27 aprilie 2011, inculpata U. a adoptat ordinul nr. 1389/27 aprilie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 396/6 iunie 2011, prin care au fost modificate categoriile de cheltuieli eligibile pentru proiectele finanțate cu fonduri europene în cadrul Programului Operațional Regional, menționându-se în art. 5 lit. f) din ordin că aceste categorii de cheltuieli au în vedere „activități de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionalist organizate de Federația Română de Box”.

Ordinul a fost semnat, pentru ministrul U., de secretarul general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, inculpatul N..

În luna mai 2011 a fost modificat Planul de achiziții publice al ministerului pentru anul 2011, fiind introdusă o poziție nouă: „activități de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionalist Organizate de Federația Română de Box”. Suma alocată acestei achiziții a fost de 2.000.000 euro, în categoria Proiecte cu

finanțare din fonduri europene nerambursabile (FEN) – program din Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR).

Direcția de Promovare Turistică a întocmit la data de 6 iunie 2011 *referatul de oportunitate nr. 2566/6 iunie 2011*, care menționează că între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și B. există un protocol de colaborare, încheiat în noiembrie 2010, în scopul promovării cu precădere a turismului activ și de aventură sub însemnele brandului turistic național, precum și în ceea ce privește participarea sportivului la evenimentele de promovare a României ca destinație turistică, organizate de minister. Acest înscris cuprinde, între altele, mențiunea „**Anexăm propunerea venită din partea Federației Române de Box**”, care a fost modificată olograf de martorul M. „**din partea Federației Române de Box/ firma organizatoare**”, aspect ce relevă faptul că, la momentul respectiv, funcționarii din Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului cunoșteau că organizatorul galei de box profesionist este SC E. S.R.L..

Acest aspect reiese din adresa nr. 40652/23 mai 2011, prin care SC E. S.R.L. a comunicat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului faptul că deține licența de organizare IBF, exclusivitate cu INTERBOX Canada pentru organizarea galei de box „Campion pentru România”, licență de organizator de box profesionist emisă de Federația Română de Box și contract cu ROMEXPO, precizându-se că toate drepturile de publicitate ce rezultă din organizarea galei aparțin acestei societăți.

De asemenea, Federația Română de Box a comunicat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului prin adresa nr. 670/3 iunie 2011, că SC E. S.R.L. deține exclusivitate pentru organizarea și promovarea galei de box din 9 iulie 2011, deținând drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de acest eveniment.

La data de 15 iunie 2011, Direcția de Promovare Turistică a întocmit referatul de necesitate nr. 1365/15 iunie 2011 în care nu se face nicio referire la faptul că SC E. S.R.L. deține drepturile exclusive asupra pachetelor de publicitate și promovare legate de eveniment, deși acest fapt era cunoscut la data respectivă, după cum s-a arătat anterior.

Referatul de necesitate copiază integral părți din conținutul „Studiului pentru estimarea valorii comerciale a expunerii brandului de turism al României cu prilejul organizării galei de box profesionist în care sportivul B. își va apăra centura la București” întocmit de martorul V..

Bugetul contractului de servicii de promovare a fost stabilit, practic, de SC E. S.R.L. prin intermediul studiului realizat de SC T. Divizia de Publicitate S.R.L. prin martorul V., categoriile, tipurile de servicii propuse, dar și valoarea acestora fiind însușite de reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului prin referatul anterior menționat, ce menționează costurile estimate pentru acest eveniment ca fiind de 2.264.218 euro (fără TVA).

La data de 21 iunie 2011, Direcția de Achiziții Publice a Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului a întocmit Nota justificativă nr. 2818/21 iunie 2011 privind: „Achiziționarea serviciilor de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, cu prilejul desfășurării Galei Internaționale de Box Profesionalist organizate de Federația Română de Box (9 iulie 2011, București).

Potrivit Notei justificative nr. 2818 din 21.06.2011 valoarea estimată a contractului de achiziție publică este de 2.264.278 euro, fără TVA, echivalent 9.736.137,40 lei, fără TVA, respectiv 2.807.630,32 euro cu TVA, echivalent 12.072.810,37 lei, cu TVA, urmând a fi suportată din fonduri europene în cadrul Programului Operațional Regional (POR) 2007-2013.

În cuprinsul Notei justificative se mai menționează că, deoarece drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de Gala internațională de Box profesionalist le deține firma SC E. S.R.L., procedura aleasă este „negocierea fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare”. Această afirmație s-a bazat exclusiv pe adresa Federației Române de Box nr. 670 din 3 iunie 2011 care cuprinde mențiunea „certificăm ca SC E. S.R.L. deține exclusivitatea pentru organizarea și promovarea Galei de Box Campion pentru România în data de 09 iulie 2011, totodată deținând și drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de acest eveniment”.

La data de 22 iunie 2011 a fost întocmită invitația de participare de către Direcția Generală de Achiziții Publice din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, iar în aceeași zi, prin ordinul ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr.1649/22 iunie 2011, s-a numit comisia de negociere.

A doua zi, la data de 23 iunie 2011, a avut loc ședința de deschidere a ofertelor și negociere, singura ofertă fiind cea depusă de SC E. S.R.L., reprezentată de inculpatul O..

Suma ofertată inițial a fost de 2.239.000 euro, fără TVA, iar în urma negocierii ofertei din punct de vedere financiar s-a obținut o reducere a valorii ofertei inițiale până la suma de 1.930.000 euro, fără TVA. În consecință, comisia de negociere a decis atribuirea contractului de achiziție publică singurului ofertant, SC E. S.R.L., cu o ofertă totală de 1.930.000 euro, fără TVA, echivalentul a 8.205,781 lei, fără TVA.

Raportul procedurii de achiziție publică a fost înregistrat sub nr. 2885/23 iunie 2011, fiind aprobat de ministru, iar în aceeași zi reprezentantul firmei desemnate câștigătoare, inculpatul R., a fost invitat în data de 24 iunie 2011 pentru semnarea contractului.

La data de 24 iunie 2011 s-a întocmit contractul de servicii nr. 232 între SC E. S.R.L. București, în calitate de prestator și Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în calitate de beneficiar, având ca obiect prestarea

serviciilor de promovare a României în cadrul evenimentelor desfășurate cu ocazia organizării Galei Internaționale de Box profesionist de către Federația Română de Box, în data de 09 iulie 2011, în perioada și în condițiile convenite în contract, în conformitate cu prevederile documentației descriptive și ofertei prestatorului.

Prețul contractului a fost stabilit la 10.175.168,44 RON (din care TVA în valoare de 1.969.387,44 RON). Plata urma să fie efectuată prin virament bancar, cu ordin de plată, pe baza facturii fiscale emisă de prestator și acceptate de beneficiar, a raportului de monitorizare întocmit de un auditor independent și autorizat, a procesului-verbal de recepție din care să rezulte modul de prestare a serviciilor de promovare (cu excepția celor monitorizate de auditor), prevăzute în documentația descriptivă și în oferta tehnică a prestatorului, precum și pe baza altor documente justificative care să certifice realizarea serviciilor prestate.

c) Recepția și plata serviciilor

La data de 1 noiembrie 2011 s-a încheiat procesul-verbal de recepție, prilej cu care s-a constatat că o parte dintre serviciile contractate nu au fost prestate, iar raportul de monitorizare nu viza conținutul transmisiei, conform contractului, ci doar audiența.

După recepționarea serviciilor prestate, la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului au existat mai multe discuții între reprezentanții B., care solicitau achitarea întregii sume prevăzute în contractul de credit și funcționarii ministerului, care susțineau că nu pot plăti decât serviciile recepționate, context în care B. a prelungit succesiv perioada de rambursare a creditului acordat SC E. S.R.L., până la data de 27 ianuarie 2012, aceste aspecte fiind redată pe larg în analiza complicității la infracțiunea de luare de mită expusă la pct.IV.3.1.4. din prezenta hotărâre.

Ministrului U. i-au fost aduse la cunoștință aspectele legate de recepționarea serviciilor prestate, respectiv că se întârzie recepționarea serviciilor din cauza lipsei documentelor justificative.

Având în vedere că numai o parte din servicii au fost prestate de către SC E. S.R.L., funcționarii din comisia de recepție au aprobat la plată doar suma de 2.116.800 lei, sumă ce a fost virată în contul B. deschis la Trezoreria Operativă a Municipiului București, în baza ordinului de plată nr. 9/1 februarie 2012 semnat de inculpatul N. și a fost folosită pentru a acoperi o parte din creditul obținut de SC E. S.R.L. la data de 30 iunie 2011, credit garantat de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului prin adresa nr. 50075/29 iunie 2011, cu știința inculpatei U..

d) Caracterul nelegal al achiziției

Precizări referitoare la relația dintre SC E. S.R.L. și Federația Română de Box.

Așa cum s-a arătat anterior, inculpatul O. era atât președintele Federației Române de Box, cât și asociat și administrator la SC E. S.R.L..

La data de 18 aprilie 2011 între Federația Română de Box și SC E. S.R.L. a fost încheiat contractul de parteneriat nr. 475/18 aprilie 2011 având ca obiect realizarea „în comun” a tuturor activităților necesare în vederea organizării la București în data de 9 iulie 2011 a evenimentului sportiv „Campion pentru România”.

În anexa la contract au fost prevăzute obligații de plată pentru desfășurarea diferitelor activități în vederea desfășurării galei de box profesionist, atât în sarcina SC E. S.R.L., cât și în sarcina Federației Române de Box.

Deși a existat un astfel de contract de parteneriat, Federația Română de Box nu a fost coorganizator al galei „Campion pentru România”, organizarea unui astfel de eveniment sub egida IBF fiind interzisă de către statutul Federației Române de Box, care este afiliată la AIBA și, în consecință, nu poate organiza evenimente la care participă sportivi ai federațiilor profesionale, sub sancțiunea dezafilierii, aspect confirmat și de martorii D. și S..

În vederea asigurării resurselor financiare necesare organizării galei de box profesionist, Federația Română de Box a încheiat 10 contracte de sponsorizare cu companii naționale aflate în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, în valoare totală de 1.742.830 lei.

Fondurile obținute în această modalitate de Federația Română de Box, reprezentată în majoritatea contractelor de sponsorizare de inculpatul O., au fost folosite integral de acesta pentru achitarea cheltuielilor de organizare a galei (taxe, burse sportivi, transport, cazare etc.).

Veniturile încasate în urma desfășurării galei de box au intrat exclusiv în patrimoniul SC E. S.R.L., de unde au fost transferate în patrimoniul inculpatului O..

Din analiza contului bancar al SC E. S.R.L. deschis la R... rezultă că societatea administrată de O. a obținut un beneficiu net în sumă de 9.060.340 lei, sumă ce reprezintă soldul contului la data de 28 iulie 2011.

În timp ce soldul contului SC E. S.R.L. s-a majorat cu suma de 9.060.340 lei, ca urmare a încasării veniturilor obținute din organizarea galei de box, Federația Română de Box a obținut și ea un „*profit de imagine*” potrivit susținerilor inculpatului O., federația fiind o persoană juridică de drept privat de utilitate publică, fără scop lucrativ.

SC E. S.R.L. reprezentată de inculpatul O. a fost singurul organizator al galei de box profesionist desfășurată la data de 9 iulie 2011. În acest sens, prima instanță a subliniat că Federația profesionistă de box IBF a aprobat la data de 27 mai 2011 lupta între B. și J., desemnând ca persoană de legătură pe SC E. S.R.L., eliberând acestei societăți autorizația nr. 462/14 aprilie 2011 de

organizare a reuniunii de box profesionist din data de 9 iulie 2011 în București și licența nr. 7/8 aprilie 2011 de organizator de reuniuni de box profesionist.

Prin adresa nr. 670/3 iunie 2011, semnată de președintele, inculpatul R., Federația Română de Box a comunicat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului că SC E. S.R.L. deține exclusivitate pentru organizarea și promovarea galei de box profesionist din 9 iulie 2011, deținând și drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de acest eveniment.

Prima instanță a constatat și argumentat, în detaliu, în cuprinsul motivării sentinței apelate, că pe parcursul procedurii de atribuire a contractului de servicii au fost încălcate mai multe dispoziții legale referitoare la încheierea contractelor de achiziție publică:

- dispozițiile art. 25 alin. 1 din OUG nr. 34/2006, potrivit cărora *autoritatea contractantă are obligația de a estima valoarea contractului de achiziție publică pe baza calculării și însumării tuturor sumelor plătibile pentru îndeplinirea contractului și a dispozițiilor art. 26 alin. 1 din aceeași ordonanță, potrivit cărora valoarea estimată a contractului de achiziție publică trebuie să fie determinată înainte de inițierea procedurii de atribuire a contractului respectiv.*

- dispozițiile art. 187 din OUG nr. 34/2006, potrivit cărora *autoritatea contractantă are dreptul de a solicita ca operatorul economic care participă la procedura de atribuire a contractului de achiziție publică să facă dovada capacității sale tehnice și/sau profesionale.*

-art. 58 din O.U.G. nr. 34/2006 potrivit căruia *contractele de publicitate media trebuie să conțină în mod obligatoriu și următoarele clauze specifice referitoare la obligația părților de a asigura, inclusiv pe parcursul îndeplinirii contractului, accesul publicului cel puțin la următoarele informații: destinarii finali ai fondurilor de publicitate, criteriile de alocare a acestor fonduri, sumele alocate fiecărui beneficiar final și termenele de îndeplinire a prevederilor contractuale.*

-art. 59 din OUG nr.34/2006, potrivit căruia *orice comunicare, solicitare, informare/notificare și altele asemenea, prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, trebuie să fie transmise în scris. (2) Orice document scris trebuie înregistrat în momentul transmiterii, respectiv în momentul primirii.*

Prima instanță a constatat și faptul că, în vederea încheierii contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011, autoritatea contractantă nu a efectuat toate demersurile necesare pentru a stabili dacă SC E. S.R.L. are într-adevăr un drept de exclusivitate care ar fi justificat atribuirea contractului prin negociere directă, obligație prevăzută de dispozițiile art. 177 alin.2 coroborat cu art. 176 din OUG nr. 34/2006, dispoziții preluate în art. 78 alin. 1 din HG nr. 925/2006 pentru punerea în aplicare a OUG nr. 34/2006.

Or, probele administrate în cauză au demonstrat că, în realitate, SC E. S.R.L. nu deținea exclusivitate pentru serviciile de promovare în cadrul galei de box profesionist desfășurate la 9 iulie 2011, titularii unor mărci (M.) au achiziționat servicii de promovare în cadrul galei de box de la alte societăți comerciale (K. și M.) care dețineau drepturile de imagine ale sportivului B..

Încălcarea prevederilor legale privind încheierea contractelor de achiziție publică a fost constatată prin raportul întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice (filele 17-26 vol.33 dosar urmărire penală), dar și prin raportul de constatare tehnico-științifică aflat la filele 27-64 vol.33 dosar urmărire penală

Declarațiile martorilor audiați în cauză, coroborate cu înscrisurile referitoare la încheierea contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011, dar și cu corespondența electronică între martori și inculpați depusă la dosarul cauzei (vol. 37-39 dosar urmărire penală) au demonstrat că, în realitate, scopul contractului a fost acela de a justifica o sumă apropiată de cheltuielile de organizare a galei de box profesionist „Campion pentru România”, bugetul fiind stabilit pe căi informale, așa cum s-a arătat, anterior demarării procedurilor de achiziție și a avut în vedere nevoile organizatorului SC E. S.R.L. și nu pe cele ale ministerului:

- inculpatul O. a fost cel care a indicat suma de care avea nevoie pentru organizarea galei de box, iar în negocierile informale purtate cu reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului s-a urmărit identificarea serviciilor care puteau fi menționate în contract pentru a justifica această valoare;

- negocierea în cadrul procedurii de achiziție publică a avut un caracter formal din moment ce suma oferită de SC E. S.R.L. era deja convenită cu reprezentanții ministerului;

- prețurile stabilite pentru serviciile de promovare a României au fost mai mari decât cele achitate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru același tip de servicii (de promovare) în cadrul altor evenimente la care a participat sportivul B. (cu ocazia unei gale de box desfășurate la data de 19 martie 2011 la Montreal – Canada cu participarea lui B., valoarea expunerii logoului pe echipamentul sportivului în timpul meciului pentru o audiență de 38 milioane telespectatori a fost estimată la 24.000 USD în timp ce în contractul încheiat pentru gala „Campion pentru România”, expunerea pentru o audiență de doar 1,5 milioane de telespectatori a fost estimată la 50.000 euro).

- nu s-a urmărit atingerea publicului țintă care ar fi trebuit să fie vizat de strategiile de promovare, potrivit studiilor de brand pe care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului le achiziționase în aceeași perioadă (grupul „Călătorul cu discernământ”, adică persoane cu educație superioară și venit mediu – mare), ci o audiență nediferențiată, specifică unui eveniment sportiv;

- bugetul contractului, categoriile și tipurile de servicii, dar și valoarea acestora au fost stabilite de prestator și însușite de reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, în referatul de necesitate și în contractul de servicii nr. 232 din 24 iunie 2011 fiind preluate, în întregime, părți din studiul comunicat de inculpatul O. și întocmit de martorul V.;

- expunerea simultană a logo-ului în locuri diferite (pe echipamentul sportivilor, pe podea, pe stâlpi de susținere) a fost cuantificată separat, astfel încât au fost plătite 257,5 minute de promovare TV, în condițiile în care gala a avut o durată totală de 151 min;

- reprezentanții autorității contractante nu au realizat un studiu de piață pe care să-și bazeze prețul plătit prestatorului, care a fost disproporționat în raport cu prețul plătit de alți beneficiari în cadrul aceluiași gale, cum ar fi mărcile N... și T. care au beneficiat de expunere TV similară Ministerului, în schimbul unor servicii de o valoare mult mai mică, prestate în regim barter, după cum rezultă din înscrisurile existente la dosar și declarațiile martorilor T. și F.;

- sumele plătite pentru drepturile de transmisie a galei (care sunt în relație directă cu valoarea expunerii TV pe parcursul evenimentului) sunt mult mai mici decât suma plătită de Minister (165.000 USD pentru România și Republica Moldova; gratis pentru transmiterea Eurosport și câte 20 de euro pentru Marea Britanie, Irlanda și Germania);

- SC E. S.R.L. nu deținea exclusivitate pentru serviciile de promovare și nu a fost analizată capacitatea tehnică și profesională a prestatorului de a asigura serviciile contractate, așa cum s-a arătat anterior.

Inculpata U. în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului a participat la o parte din ședințele în care se dezbătuseră probleme legate de implicarea Ministerului în evenimentul sportiv ce urma să aibă loc în iulie 2011, existând și situații când inculpata personal și-a exprimat dorința de a participa la astfel de ședințe. Aceasta a cerut funcționarilor din subordine să identifice soluții care să facă posibilă implicarea Ministerului în eveniment, insistând ca aceștia să se întâlnească cu inculpatul O., care susținea invariabil ca Ministerul să finanțeze gala de box, în pofida opoziției funcționarilor, care au explicat că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu se putea implica în eveniment decât prin achiziționarea serviciilor de promovare a României.

Potrivit declarațiilor martorilor și inculpatului L., la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului era o stare generală de nemulțumire în rândul funcționarilor în legătură cu încheierea contractului de servicii, din cauza presiunii exercitate de ministru, care insista în implicarea ministerului în evenimentul sportiv și promovarea României în cadrul acestuia, astfel că unii dintre funcționari au ales să-și dea demisia (martorul M. – directorul general al Direcției Generale Turistice, inculpatul L. – consilier personal al ministrului). Martorii au mai declarat că inculpata U. a fost informată permanent de către

persoanele din subordinea sa despre impedimentele pe care le întâmpinau din partea inculpatului O., despre faptul că acesta refuza să transmită informațiile solicitate, cerând ca Ministerul să finanțeze gala, despre legalitatea unui astfel de demers, despre împrejurarea că Ministerul se putea implica doar în acțiuni de promovare, despre dificultățile încadrării evenimentului într-un cod corespunzător pentru acoperirea ulterioară a sumei plătite prestatorului din fondurile europene, despre riscul ca suma respectivă de bani să nu fie rambursată din fondurile europene.

De asemenea, martorii au relevat că inculpata a cunoscut faptul că evenimentul sportiv din luna iulie 2011 nu era organizat de Federația Română de Box, așa cum prevedea H.G. nr. 14/5 ianuarie 2011, ci de SC E. S.R.L., al cărei administrator și asociat era inculpatul O., în plus, inculpata participând nemijlocit la discuțiile privind stabilirea bugetului care urma să fie alocat de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în afara cadrului reglementat de procedura achizițiilor publice și coordonând întreaga procedură de achiziție a serviciilor de promovare a României, prin determinarea încălcării atribuțiilor de serviciu de către funcționarii din subordine, cu ocazia încheierii contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011.

Prima instanță a concluzionat că încheierea contractului de servicii nr.232/24 iunie 2011 s-a efectuat cu încălcarea normelor legale care reglementează procedura achizițiilor publice, în condițiile anterior arătate.

Potrivit art 53 alin.1 lit. a din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, miniștrii îndeplinesc în domeniul lor de activitate următoarele atribuții generale :

a) organizează, coordonează și controlează aplicarea legilor, ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii, cu respectarea limitelor de autoritate și a principiului autonomiei locale a instituțiilor publice și a agenților economici;

Instanța de fond a constatat, contrar acestor atribuții legale, că inculpata U. nu a exercitat un control al legalității activității funcționarilor implicați în procedura achiziției serviciilor de promovare a României, ci dimpotrivă, i-a determinat pe aceștia să identifice soluții pentru implicarea Ministerului în evenimentul sportiv „Campion pentru România” cu încălcarea legislației care reglementează domeniul achizițiilor publice, inculpata coordonând, direct sau indirect, întreaga procedură de atribuire a contractului desfășurată cu încălcarea dispozițiilor OUG nr. 34/2006.

S-a constatat, astfel, că atribuțiile de serviciu încălcate de inculpata U., în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului și care determină reținerea săvârșirii de către aceasta a infracțiunii de abuz în serviciu sunt expres reglementate prin Legea nr. 90/2001, în acord cu prevederile Deciziei Curții Constituționale a României nr. 405 din 15 iunie 2016.

5.3. Prejudiciul produs în dauna Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului

Potrivit art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, încălcarea prevederilor legale privind atribuirea contractelor de achiziție publică atrage interdicția de rambursare a acestor cheltuieli din fondurile europene.

Cheltuielile eligibile sunt definite printr-un ordin comun al ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului și ministrului Finanțelor Publice și cuprind tipurile de cheltuieli ce pot fi recunoscute și rambursate de autoritatea de management, având în vedere specificul fiecărei activități de investiții.

În Ordinul Ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr. 1389/27 aprilie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 396/6 iunie 2011, la art. 5 lit. f a fost introdusă o mențiune specială dedicată evenimentului din iulie 2011 și anume „activități de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionist organizate de Federația Română de Box”.

H.G. nr. 14/5 ianuarie 2011 prevede, de asemenea, că se vor realiza activități de promovare a României cu ocazia Galei Internaționale de Box Profesionist organizate de Federația Română de Box.

În aceste condiții achiziționarea de servicii de promovare la o gală de box organizată de o persoană juridică de drept privat, SC E. S.R.L. a atras imposibilitatea rambursării sumelor din fondurile europene, deoarece regulile referitoare la decontarea fondurilor europene sunt stricte, astfel încât un produs nu poate fi substituit cu unul similar în lipsa unui acord prealabil expres al autorității.

În acest context, serviciile de promovare, în valoare de 8.116.800 lei, au fost suportate integral din bugetul de stat.

5.4. Cererea de rambursare din fonduri europene

La data de 16 iunie 2011, Direcția de Promovare Turistică din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului a întocmit cererea de finanțare nr. B1/1/5/5.3./A/697, înregistrată la Organismul Intermediar pentru Turism, prin care se solicita asistență financiară nerambursabilă din Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR), în vederea finanțării proiectului „Promovarea brandului turistic al României”, prin Programul Operațional Regional 2007-2013 (POR 2007-2013). Înscrișul a fost semnat, în numele ministrului U., de secretarul general al ministerului, inculpatul N..

În cerere au fost propuse spre finanțare 11 activități, iar activitatea nr. 7 se referă la „promovarea României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, cu prilejul desfășurării Galei

Internaționale de Box Profesionist organizată de Federația Română de Box (9 iulie 2011, București)”.

La momentul redactării cererii de finanțare, reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului cunoșteau faptul că SC E. S.R.L., nu Federația Română de Box, este organizatorul galei de box din 9 iulie 2011, cu toate că, în cererea de finanțare, au menționat faptul că organizatorul galei va fi Federația Română de Box, în conformitate cu H.G. nr. 14/2011.

La data de 23.06.2011, Organismul Intermediar pentru Turism a solicitat o „detaliere pe fiecare activitate, clarificări cu privire la metoda de calcul a dreptului de expunere, iar cu privire la drepturile de expunere *outdoor*, numărul de spoturi difuzate, precum și durata acestora, ce spoturi sunt și dacă există exclusivitate de difuzare”. În acest context, solicitantul a răspuns că „*nu există o metodă de calcul a dreptului de expunere outdoor*”.

La data de 07 iulie 2011 a fost emisă de către Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Regional (AMPOR) din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, Decizia nr. 2007 de aprobare a cererii de finanțare pentru proiectul cu titlul „Promovarea brandului turistic al României”. Proiectul urma să fie finanțat prin POR 2007 – 2013, cu fonduri provenind din Fondul European de Dezvoltare Regională.

Decizia de finanțare preia exact titlul proiectului propus, în sensul că organizatorul evenimentului este Federația Română de Box.

Procedura de verificare și autorizare a cheltuielilor prevede inclusiv verificarea procedurilor de achiziție publică, precum și concordanța între beneficiarul prevăzut în cererea de finanțare și beneficiarul efectiv al sumelor încasate de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, conform facturilor depuse.

După executarea contractului și *realizarea plății către SC E. S.R.L., suma de 8.116.800 RON* a fost cuprinsă în cererea de rambursare nr. 2/16.02.2012, transmisă de Direcția Dezvoltare Turistică și Marketing din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului către Organismul Intermediar pentru Turism (OIT).

Or, în speță, ceea ce s-a achiziționat au fost servicii de promovare la un eveniment organizat de SC E. S.R.L., nu de Federația Română de Box, așa cum era prevăzut în decizia de finanțare, pe parcursul achiziției fiind încălcate mai multe dispoziții din OUG nr. 34/2006 referitoare la procedura de achiziție publică.

Fondurile europene nu au fost fraudate deoarece Autoritatea de Management a suspendat soluționarea cererii de rambursare ,ca urmare a sesizării organelor de urmărire penală.

Însă, la data formulării cererii de rambursare, respectiv 16 februarie 2012, inculpata U. nu mai deținea funcția de ministru al Dezvoltării Regionale și

Turismului din data de 9 februarie 2012, astfel încât în sarcina acesteia nu se poate reține tentativa la infracțiunea de folosire de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene.

În consecință, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, prima instanță a dispus achitarea acesteia.

5.5. În drept, fapta inculpatei U. care, în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, în cursul anului 2011, cu ocazia achiziționării serviciilor de promovare a României în cadrul evenimentului sportiv din data de 9 iulie 2011, și-a exercitat atribuțiile de serviciu cu încălcarea normelor legale, cu consecința producerii unei pagube în patrimoniul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în cuantum de 8.116.800 lei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 coroborat cu art. 248¹ Cod penal anterior cu aplicarea art. 5 Cod penal.

5.6. Situația de fapt expusă la punctele IV. 5.2. - 5.4. a fost stabilită având în vedere înscrisurile referitoare la încheierea contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011, declarațiile inculpaților L., U. și O., ale martorilor P., M., A., M., V., D., S., F., T., F., B., procesul-verbal de confruntare între inculpații L. și U., înscrisurile depuse la dosar de martorii M., P. și A. conținând mailurile trimise de aceștia în perioada anului 2011 (vol.37-39 dosar urmărire penală), raportul de control întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice și raportul de constatare tehnico-științifică (filele 17-64 vol.33 dosar urmărire penală), prima instanță realizând o analiză detaliată și corelată a acestor mijloace de probă, astfel cum rezultă din considerentele sentinței apelate.

Astfel, martorii P., M., A., B., M. și F., în declarațiile date atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, au relatat despre negocierile purtate între inculpatul O. și reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în perioada februarie – iunie 2011 în legătură cu contractul de promovare a României ca destinație turistică, procedura de atribuire a contractului, modalitatea de implicare a inculpatei U. în această procedură, recepția și plata serviciilor, întocmirea cererii de finanțare prin care se solicita asistență financiară nerambursabilă din fondurile europene, precum și a cererii de rambursare.

În declarația dată în cursul urmăririi penale și în cea dată în cursul cercetării judecătorești, inculpatul L. a arătat că în cadrul ședințelor de la sediul Ministerului s-a discutat despre organizatorul galei de box profesionist, Ministerul fiind interesat ca acesta să fie acea entitate care deține dreptul exclusiv de organizare. În concret, s-a ajuns la concluzia că acest eveniment este

organizat de societatea comercială aparținând lui O. și acest lucru a fost adus la cunoștința ministrului U..

Declarațiile martorilor anterior menționați și ale inculpatului L. se coroborează cu înscrisurile depuse la dosar de martorii M., P. și A., conținând mailurile trimise de aceștia în perioada premergătoare încheierii contractului de servicii din care rezultă obiecțiunile ridicate de funcționarii Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului cu privire la legalitatea achiziției, dar și faptul că aceste aspecte erau cunoscute de U..

De altfel, chiar inculpata U. a arătat că a fost informată în câteva rânduri despre discuțiile care se purtau între O. și funcționarii din minister, despre faptul că SC E. S.R.L. deține exclusivitatea pentru imaginea lui B., existența contractului de parteneriat între Federația Română de Box și firma administrată de O..

Inculpata a mai relatat că a participat personal la câteva discuții ale celor din minister vizând derularea acestui eveniment atunci când lucrurile se blocau, scopul prezenței sale fiind de a asculta punctele de vedere diferite ale funcționarilor ministerului, de a discuta cu aceștia și de a găsi soluția legală, cunoscând faptul că O. susținea ca ministerul trebuie să se implice în organizarea galei și să acopere cheltuielile de organizare.

Potrivit declarației inculpatului O., în cursul anului 2010, intenționând să organizeze în România o gală de box profesionist cu participarea sportivului B., a purtat negocieri cu diferiți oameni de afaceri, oameni politici, reprezentanți ai unor societăți comerciale, dar și la nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, cu ministrul J., secretarul general al ministerului, N., R., P., S. și alte persoane din conducerea ministerului, încercând să le propună celor din minister o modalitate în care România să fie promovată ca brand turistic.

Încălcarea dispozițiilor legale care reglementează procedura achizițiilor publice a fost constatată prin raportul întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice dar și prin raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în faza urmăririi penale (filele 17-64 vol.33 dosar urmărire penală).

Faptul că SC E. S.R.L. nu a deținut exclusivitatea serviciilor de promovare în cadrul galei de box profesionist din data de 9 iulie 2011 a reieșit și din declarațiile martorului F., asociat la SC M. S.R.L. și SC K. S.R.L.. Totodată, martorul T., administrator la SC N... S.R.L., a relatat că această societate a prestat servicii de pază la gala de box, efectuate în regim de barter, primind în schimb servicii de publicitate, constând în expunerea siglei N... pe bannere, afișe oficiale, bilete etc.

Declarațiile martorilor F. și T. se coroborează cu înscrisurile comunicate de SC M. România, SC T. S.R.L., SC N... S.R.L. din care reiese faptul că mărcile N... și T. au beneficiat de expunere TV similară Ministerului Dezvoltării

Regionale și Turismului, în schimbul unor servicii de o valoare mult mai mică prestate în regim barter.

IV.6. Infracțiunile de participație improprie la abuz în serviciu și de folosirea influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A.

6.1. Expunerea situației de fapt

La data de 5 ianuarie 2011, a fost adoptată H.G. nr.14/5 ianuarie 2011, publicată în M.O. nr. 37/14 ianuarie 2011, unde la art. 2 lit. n) se prevedea că programul anual de marketing și promovare turistică vizează activitățile de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionist organizate de Federația Română de Box.

În cadrul negocierilor purtate la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului în perioada februarie – iunie 2011, inculpatul O. a cerut ca Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului să achite contravaloarea cheltuielilor de organizare a galei de box, de aproximativ 3,5 milioane euro, ulterior, ca urmare a opoziției funcționarilor din minister, ajungându-se la achiziționarea serviciilor de promovare a României contra unei sume de aproximativ 2 milioane euro (10.175.168,44 lei).

SC E. S.R.L. nu deținea resurse proprii pentru organizarea galei de box, motiv pentru care a încheiat contractul de credit cu B. – Sucursala Academiei nr. 140/30 iunie 2011 pentru suma de 10.175.168,44 lei, care însă nu acoperea cheltuielile de organizare a galei, fiind necesară suplimentarea acestei sume.

La data de 18 aprilie 2011, între Federația Română de Box și SC E. S.R.L. s-a încheiat contractul de parteneriat nr. 475/18 aprilie 2011, având ca obiect realizarea în comun a tuturor activităților necesare în vederea organizării la București a evenimentului sportiv „Campion pentru România”, la data de 9 iulie 2011, contract prin care federația își asuma obligația de a acoperi unele din cheltuielile galei de box.

Pentru acoperirea cheltuielilor de organizare a galei de box s-au încheiat contracte de sponsorizare între Federația Română de Box și un număr de 10 companii naționale din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, în valoare totală de 1.742.830 lei.

Suma respectivă de bani a fost folosită de SC E. S.R.L. pentru acoperirea cheltuielilor necesare organizării galei internaționale de box profesionist din data de 9 iulie 2011.

În perioada respectivă, inculpatul A. era ministrul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, dar și senator și președinte al organizației P... – Filiala Sibiu.

a) Ședința desfășurată la sediul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri

În cursul lunii mai 2011, ministrul A. le-a transmis martorilor R., director general al Direcției Planificare și Dezvoltare Economică, A., secretar general adjunct al ministerului și M., director de cabinet, faptul că Guvernul României a hotărât sponsorizarea galei de box „Campion pentru România” de către companiile aflate în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, cu suma totală de 1 milion euro.

Martorele A. și R., la cererea inculpatului A. au convocat telefonic directorii generali și directorii economici ai societăților din subordine, cerându-le acestora să se prezinte la Minister a doua zi.

La ședința ce a avut loc la sediul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, din partea Ministerului au participat martorii R., A., M. și M., expert în cadrul ministerului.

Potrivit declarațiilor martorilor, Ministrul A. nu a participat la ședință, acesta a fost prezent într-o încăpere alăturată, fiind informat despre modalitatea în care decurg discuțiile vizând sponsorizarea.

Reprezentanții companiilor naționale prezenți la ședință au arătat că li s-a cerut încheierea contractelor de sponsorizare cu Federația Română de Box pentru o sumă reprezentând jumătate din suma prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli la capitolul sponsorizări, reprezentanții Ministerului precizându-le faptul că trebuie să se ajungă la o sumă totală de cca 1 milion de euro.

Directorii companiilor aflate în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri au arătat cu ce sumă pot sponsoriza evenimentul sportiv în funcție de suma disponibilă în bugetul de venituri și cheltuieli la capitolul sponsorizări.

Reprezentanții ministerului au negociat practic cu directorii companiilor naționale sumele ce urmau a fi acordate cu titlu de sponsorizare, rezultatul centralizat fiind prezentat ministrului de către martora A..

Ministrul A. a cerut ca reprezentanții companiilor să reanalizeze situația sumelor alocate pentru sponsorizări și să suplimenteze sumele propuse.

Ședința a fost reluată, martora A. comunicând solicitările ministrului. Reprezentanții Ministerului au propus ca sumele destinate sponsorizării evenimentului sportiv să fie încadrate la alte capitole bugetare, respectiv „*cheltuieli de publicitate și marketing*”, pentru a se ajunge la suma finală de aproximativ 1 milion euro, însă acestei propuneri nu i s-a dat curs.

La finalul discuțiilor s-a întocmit o situație cuprinzând sumele cu care fiecare companie urma să sponsorizeze evenimentul sportiv, aceasta fiind transmisă ministrului A..

Potrivit declarațiilor martorilor audiați în cauză, la nivelul Ministerului nu s-au mai convocat ședințe cu directorii companiilor din subordine pentru a se solicita sponsorizarea diferitelor evenimente, iar la ședința din luna mai 2011 nu

s-au mai dezbătut și alte subiecte decât cele legate de sponsorizarea evenimentului sportiv din 9 iulie 2011.

După desfășurarea ședinței, sumele stabilite au fost comunicate inculpatului O., într-o modalitate ce nu a putut fi stabilită, iar inculpatul a transmis companiilor de stat cereri de sponsorizare a Federației Române de Box, în cuprinsul cererilor fiind indicată suma convenită cu reprezentanții companiilor în cadrul ședinței organizate la sediul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri.

În cuprinsul cererilor formulate s-a indicat ca beneficiar al sponsorizării Federația Română de Box.

O. i-a contactat nemijlocit pe reprezentanții unor companii naționale – H., T., R. pentru a i se comunica modalitatea în care i se va transmite suma stabilită în cadrul ședinței de la Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, martorul T., director general la SC H. S.A. arătând că O. a fost nemulțumit pentru că SC H. S.A. a aprobat o sponsorizare mai mică decât cea stabilită, respectiv 600.000 lei în loc de 1,7 milioane lei.

b) Încheierea contractelor de sponsorizare

Cererile de sponsorizare au fost analizate și aprobate de consiliile de administrație ale fiecărei companii, în cadrul cărora Ministerul avea reprezentanți, cuantumul sumelor fiind, în majoritatea cazurilor, cel convenit cu reprezentanții Ministerului în ședința din cursul lunii mai 2011.

Ulterior s-au încheiat contractele de sponsorizare între Federația Română de Box, reprezentată în majoritatea cazurilor de inculpatul O. și companiile din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, valoarea totală a celor 10 contracte de sponsorizare fiind de 1.742.830 lei, astfel :

- SC H. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare din data de 07.06.2011 în sumă de 600.000 lei. Suma a fost plătită în contul Federației Române de Box în datele de 17.06.2011 (300.000 RON), 08.07.2011 (150.000 RON) și 13.07.2011 (150.000 RON);

- Compania Națională de Transport al Energiei Electrice T. S.A. a încheiat contractul nr. C442 din data de 06.06.2011 în sumă de 150.000 RON. Plata s-a efectuat în data de 08.06.2011;

- SN N. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 591 din data de 26.05.2011, în sumă de 125.000 RON. Plata s-a realizat la data de 07.06.2011;

- SNTGN T. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 401 din data de 17.06.2011 în sumă de 207.830 RON (echivalentul a 50.000 EUR). Plata a fost făcută în data de 04.07.2011;

- SC C. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 13815 din data de 10.05.2011 având ca obiect suma de 100.000 RON, achitată în data de 12.05.2011,

- SC C. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 719 din data de 27.05.2011 pentru suma de 100.000 RON. Plata s-a efectuat în data de 30.05.2011;

- S.N.G.N. R. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 85 din data de 03.06.2011 având ca obiect suma de 410.000 RON;

- SC O. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr.158 din data de 03.06.2011 având ca obiect suma de 35.000 RON. Plata s-a realizat în data de 06.06.2011;

- SC I. S.A. Ghimbav a încheiat contractul de sponsorizare nr. 556 din data de 21.06.2011, având ca obiect suma de 10.000 RON, plătită în data de 20.06.2011;

- S. S.A. a încheiat contractul de sponsorizare nr. 1080 din data de 26.05.2011. Plata s-a realizat în data de 21.06.2011.

Atât Martora A., fiind întrebat de către inculpatul A. despre derularea activităților de sponsorizare, cât și martora M. au luat legătura telefonic cu reprezentanții companiilor din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, pentru a-i întreba despre situația sponsorizărilor și pentru a verifica dacă au existat întâzieri în virarea banilor.

6.2. Analiza infracțiunilor de participare improprie la abuz în serviciu și folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A. raportat la starea de fapt reținută la pct.IV.6.1.lit.a și b

În actul de sesizare se reține că în cursul anului 2011, inculpatul A. i-a determinat pe reprezentanții a 10 companii de stat aflate în subordinea sa (H. S.A., T. S.A., N. S.A., S.N.T.G.N. T. S.A., C. S.A., C. S.A., S.N.G.N. R. S.A., O. S.A., I. S.A. și S. S.A.) să sponsorizeze organizarea galei internaționale de box profesionist în cadrul căreia a evoluat sportivul B..

În condițiile în care evenimentul era organizat de societatea comercială cu capital privat, SC E. S.R.L., care a fost și beneficiarul real al sumelor, sponsorizarea galei de box era interzisă de Legea nr. 32/1994, deoarece, potrivit art. 3 alin. 2 din actul normativ menționat, societățile comerciale cu capital majoritar de stat nu pot efectua activități de sponsorizare având ca beneficiari societăți comerciale cu capital privat.

În acest context, atribuțiile de serviciu ale funcționarilor care au încheiat contractele de sponsorizare au fost exercitate în mod defectuos, iar suma totală de 1.742.830 RON care a făcut obiectul sponsorizărilor constituie prejudiciu pentru companiile menționate. Din probele administrate a rezultat că sponsorizările nu s-ar fi încheiat în lipsa intervenției ministrului, iar sumele ar fi rămas în patrimoniul companiilor cu capital majoritar de stat.

Totodată, suma are natura unui folos nejustificat obținut de O., în condițiile în care sponsorizarea evenimentului era interzisă de lege. Fondurile obținute au

fost folosite pentru plata cheltuielilor de organizare, în condițiile în care unicul beneficiar al veniturilor galei a fost societatea SC E. S.R.L., de unde au fost transferate în patrimoniul administratorului O..

În cauză, în actul de sesizare a instanței, s-a reținut forma participăției improprii cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu întrucât, datorită autorității pe care ministrul o avea asupra funcționarilor din subordine, a modului imperativ în care a fost formulată solicitarea și au fost stabilite sumele care s-au regăsit ulterior în contractele de sponsorizare, precum și a invocării unei pretense decizii a Guvernului României, libertatea de decizie a autorilor faptelor a fost înlăturată, fiind astfel aplicabile dispozițiile art. 25 Cod penal referitoare la constrângerea morală.

În actul de sesizare s-a mai arătat că, pentru a determina reprezentanții companiilor să adopte conduita menționată anterior, A. și-a folosit autoritatea și influența derivată din funcțiile de ministru al Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, senator și președinte al filialei județene Sibiu a P.....

Totodată, având în vedere că ministerul este o persoană juridică fără scop patrimonial, iar companiile se aflau în subordinea acestuia, s-a reținut că ministrul A. avea calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000. Totodată, funcția de conducere deținută în cadrul partidului aflat la guvernare permitea influențarea numirii directorilor companiilor cu capital majoritar de stat.

Prin folosirea autorității și influenței, A. a urmărit transferul nelegal al sumei de 1.742.830 RON în patrimoniul SC E. S.R.L.

Urmare cercetării judecătorești realizată cu ocazia judecării fondului cauzei, prima instanță a reținut că inculpatul A. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea, în concurs ideal, a infracțiunilor de participăție improprie la abuz în serviciu prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal și folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite, prevăzută de art. 13 din Legea nr.78/2000.

S-a precizat că, potrivit art. 52 alin. 3 Cod penal, există participăție improprie atunci când au loc determinarea, înlesnirea sau ajutorarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție.

Art. 297 alin. 1 Cod penal definește abuzul în serviciu ca fiind fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Conform art. 13² din Legea nr.78/2000, în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine

sau pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

Prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 405/15 iunie 2016 s-a constatat că dispozițiile art. 297 alin. 1 Cod penal și ale art. 246 alin. 1 Cod penal 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Prima instanță a constatat, pe baza probelor administrate în cauză, că este reală susținerea din rechizitoriu în sensul că toate sumele provenind din sponsorizări au revenit SC E. S.R.L., societate cu capital privat, care le-a folosit pentru acoperirea cheltuielilor legate de organizarea galei de box profesionist, iar ulterior această societate a încasat întregul profit al galei.

Instanța de fond a arătat însă faptul că toate contractele de sponsorizare au fost încheiate de către companiile naționale aflate în subordinea Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri cu Federația Română de Box, persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, fără scop lucrativ, în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 1 lit. a din Legea nr. 32/1994, potrivit căroră poate fi beneficiar al sponsorizării orice persoană juridică fără scop lucrativ, care desfășoară în România sau care urmează să desfășoare în România o activitate în domeniile cultural, artistic, sportiv etc.

Potrivit declarațiilor martorilor care au participat la ședința de la sediul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri în cursul lunii mai 2011, în cadrul ședinței respective s-a menționat faptul că Federația Română de Box este beneficiara sponsorizărilor ce urmau a fi efectuate de către companiile naționale.

S-a apreciat că din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul A. sau reprezentanții companiilor din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri cunoșteau faptul că, în realitate, gala de box profesionist este organizată de SC E. S.R.L., societate administrată de inculpatul O.. Inculpatul O. a reprezentat Federația Română de Box, în majoritatea contractelor de sponsorizare, contractele fiind încheiate cu Federația și nu cu SC E. S.R.L..

Mai mult decât atât, potrivit HG nr. 14/5 ianuarie 2011, art.2 lit. n), programul anual de marketing și promovare turistică viza realizarea activităților de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionist *organizate de Federația Română de Box.*

Or, în asemenea context, nu se poate imputa inculpatului A. că nu a depus diligențele necesare și nu a făcut verificări pentru a stabili cine este în realitate organizatorul galei de box, în condițiile în care printr-o hotărâre a Guvernului se specifica, în mod expres, că Federația Română de Box este organizatorul galei.

Pe de altă parte, în contractele de sponsorizare erau prevăzute anumite clauze potrivit cărora beneficiarul sponsorizării avea obligația să utilizeze suma primită numai în scopul prevăzut în contract, respectiv pentru acoperirea cheltuielilor aferente meciului de box și să prezinte documente justificative în acest sens, iar pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor contractuale, partea în culpă urma să plătească celeilalte părți penalități în cuantum de 0,05% pe zi raportate la valoarea prestației neîndeplinite sau îndeplinite necorespunzător.

Cât despre acuzația că inculpatul A. a acționat cu intenție calificată prin scopul urmărit de acesta, respectiv de a crea un beneficiu organizatorilor galei, instanța de fond a apreciat, astfel cum s-a arătat anterior, că nu există probe care să dovedească faptul că inculpatul a cunoscut împrejurarea că SC E. S.R.L. este organizatorul galei de box și că această societate este beneficiara finală a sponsorizărilor, astfel că nu se poate susține că inculpatul A. a urmărit obținerea unui folos necuvenit pentru inculpatul O.

În ce privește legătura de cauzalitate directă între rezultatul produs și faptele inculpatului A., prima instanță a considerat că probele administrate demonstrează faptul că toate cererile de sponsorizare au fost analizate și aprobate în consiliile de administrație ale fiecărei companii, cererile fiind formulate de Federația Română de Box, iar contractele de sponsorizare au fost încheiate cu aceasta.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 78/2000, constituie infracțiune fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori autoritatea sa, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Elementul material al laturii obiective constă în fapta subiectului activ mijlocit de a folosi influența sau autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, fapta putând fi realizată doar printr-o acțiune, infracțiunea fiind exclusiv comisivă.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 se comite cu intenție directă calificată de scopul cu care trebuie să acționeze subiectul activ atunci când săvârșește fapta care constituie elementul material al laturii obiective.

Or, în speță, nu s-a putut reține de către prima instanță că inculpatul A. și-a folosit influența și autoritatea derivate din funcția de ministru, senator și președinte al P... – Filiala Sibiu pentru a-i determina pe reprezentanții companiilor cu capital majoritar de stat aflate în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri să sponsorizeze evenimentul sportiv din 9 iulie 2011, în contextul în care cererile de sponsorizare urmau o

anumită procedură la nivelul companiilor, respectiv acestea erau analizate și dezbătute la nivelul consiliilor de administrație, deciziile luate de consilii având la bază procese-verbale și note de fundamentare întocmite de comisiile de analiză a îndeplinirii condițiilor legale de acordare a sponsorizărilor.

S-a precizat că, în cadrul consiliilor de administrație se puteau decide aprobarea unei cereri de sponsorizare, respingerea acesteia sau acordarea unor sponsorizări într-un quantum mai mic decât cel stabilit în ședința din luna mai 2011, așa cum s-a întâmplat, de pildă, în cadrul SC H. SA, unde s-a aprobat sponsorizarea Federației Române de Box cu suma de 600.000 lei în loc de 1,7 milioane lei.

Totodată, s-a arătat că ministrul A. nu a discutat și nu a cerut niciunui dintre membrii consiliilor de administrație sau persoanelor care întocmeau documentația prealabilă să aprobe sau să propună aprobarea cererilor de sponsorizare.

Pe de altă parte, prima instanță a constatat că nu este îndeplinită nici cerința scopului în care să acționeze inculpatul, respectiv acela de a obține pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, din moment ce inculpatul A. nu a obținut pentru sine niciun folos, iar acesta nu a cunoscut cine este în realitate organizatorul gamei de box profesionist, respectiv SC E. S.R.L., O. reprezentând Federația Română de Box la încheierea contractelor de sponsorizare, iar în HG nr. 14/3 ianuarie 2011 se specifica în mod expres că organizatorul unei astfel de game este Federația Română de Box.

Totodată potrivit art. 4 alin. 1 lit. a din Legea nr. 32/1994, Federația Română de Box putea fi beneficiara sponsorizărilor acordate de companiile naționale.

Fără de toate considerentele expuse, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, prima instanță a achitat pe inculpatul A. pentru săvârșirea celor două infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată, respectiv participație improprie la infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal și folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

6.3. Situația de fapt expusă la pct. IV.6.1. lit. a și b a fost stabilită pe baza declarațiilor martorilor R., A., M., M., B., P., R., B., N., D., P., T., G., T., M., T., H., C. și M., ale inculpatului A., coroborate cu declarația inculpatului A. și înscrisurile comunicate de SNTGN T. S.A., O. S.A., S.N. N. S.A., SC C. S.A. (succesorul CE Turceni și al CE Rovinari), S. S.A., SNGN R. S.A., S. S.A., SC I. S.A. și CNTEE T. S.A. cu privire la contractele de sponsorizare (filele 186-408, vol. 42 dosar urmărire penală).

6.4. Prima instanță a examinat și apărările inculpatului A. legate de schimbarea încadrării juridice a faptelor.

Astfel, inculpatul A., prin apărător, a solicitat ca, în temeiul art. 5 alin. 1 din Codul penal, să se constate că legea penală mai favorabilă este legea veche în ansamblul său și să se procedeze la recalificarea faptelor în participație improprie la abuz în serviciu prev. de art. 31 alin. 2 raportat la art. 248 alin. 1 și art. 248¹ Cod penal 1969 cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și, respectiv, folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal 1969.

De asemenea, inculpatul A. a solicitat schimbarea încadrării juridice *din* infracțiunile de participație improprie la abuz în serviciu prev. de art. 31 alin. 2 raportat la art. 248 alin. 1 și art. 248¹ Cod penal 1969 cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și, respectiv, folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal 1969, *în* infracțiunea de participație improprie la abuz în serviciu prevăzută de art. 31 alin. 2 raportat la art. 248 alin. 1 și art. 248¹ Cod penal 1969, cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000, având în vedere că obiectul juridic generic al ambelor infracțiuni este identic, urmarea socialmente periculoasă determinată prin scopul special al celor două infracțiuni este același și, în plus, inculpatul este funcționar public în cadrul unei instituții publice, acționând în virtutea acestei funcții.

Cu alte cuvinte, în opinia inculpatului A. nu există diferențe între conținuturile constitutive ale celor două infracțiuni de așa natură încât să atragă incidența dispozițiilor legale referitoare la concursul ideal, ci suntem în prezența unei singure infracțiuni, aceea de participație improprie la abuz în serviciu.

Pe fond, inculpatul A. a solicitat, în temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală raportat la art. 16 lit. b teza I și teza a II-a Cod procedură penală achitarea sa pentru participație improprie la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută de art. 31 alin. 2 Cod penal raportat la art. 248 și art. 248¹ Cod penal anterior cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În legătură cu cele două infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A., prima instanță a arătat că fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori într-o persoană juridică fără scop lucrativ de a folosi influența sau autoritatea sa, în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite continuă să fie incriminată, în aceleași condiții, în dispozițiile art. 13 din Legea nr. 78/2000, în vigoare din 1 februarie 2014, pedeapsa prevăzută fiind aceeași ca în vechea reglementare, respectiv închisoarea de la 1 la 5 ani.

Cât privește infracțiunea de abuz în serviciu, noul Cod penal prevede în art. 297 alin. 1 și 2 o singură infracțiune de abuz în serviciu, ce cuprinde toate

infrațiunile prevăzute distinct în Codul penal anterior – art. 246, art. 247, art. 248 Cod penal, dar și abuzul în serviciu în formă calificată prevăzută de art. 248¹ Cod penal.

Din examinarea dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 se constată că acestea continuă să incrimineze abuzul în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale de pedeapsă prevăzute de art. 297 alin. 1 Cod penal (de la 2 la 7 ani) majorându-se cu o treime, în timp ce în reglementarea anterioară datei de 1 februarie 2014, pedeapsa era închisoarea de la 3 la 15 ani.

Faptele pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A. continuă să fie incriminate în noul Cod penal și în Legea nr. 78/2000, acestea regăsindu-se în dispozițiile art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297 alin. 1 Cod penal și, respectiv, art. 13 din Legea nr. 78/2000.

S-a apreciat că cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor este neîntemeiată, între cele două infracțiuni existând diferențe semnificative sub aspectul obiectului juridic special, calității subiectului activ și conținutului constitutiv.

Astfel, în cazul infracțiunii prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, *obiectul juridic special principal* îl constituie relațiile sociale care se formează, desfășoară și dezvoltă, referitoare la corectitudinea, onestitatea persoanelor care îndeplinesc o funcție de conducere într-un partid, sindicat sau patronat, ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în ceea ce privește folosirea influenței sau autorității pe care acestea le au.

Prin incriminarea acestor fapte sunt apărute în subsidiar și relațiile sociale referitoare la prestigiul și credibilitatea de care trebuie să se bucure partidele, sindicatele, patronatele și persoanele juridice fără scop lucrativ.

În cazul infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, obiectul juridic special este constituit din relațiile sociale care sunt condiționate de exercitarea corespunzătoare de către funcționarul public a îndatoririlor de serviciu în cadrul unităților publice, urmărindu-se combaterea comportamentelor abuzive, a atitudinilor incorecte ce duc la păgubirea sau încălcarea drepturilor sau intereselor persoanelor care intră în raporturi de serviciu cu unitățile unde lucrează făptuitorii.

Infrațiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 poate fi săvârșită nemijlocit, în calitate de autor, numai de către persoana care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, sindicat, patronat ori persoană juridică fără scop lucrativ, în timp ce subiectul activ nemijlocit al infracțiunii de abuz în serviciu poate fi doar un funcționar public, categorie reglementată în art. 175 Cod penal.

Sub aspectul *elementului material al laturii obiective*, infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 nu se poate realiza decât printr-o

acțiune, infracțiunea fiind tipic și *exclusiv comisivă*, în timp ce infracțiunea prevăzută de art. 13² raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal este în general *una comisivă*, însă unele fapte se pot realiza și prin omisiune, conținutul infracțiunii realizându-se fie prin acțiunea de realizare defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, fie prin inacțiune, respectiv neîndeplinirea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale făptuitorului.

Urmarea imediată în cazul infracțiunii prevăzută de art. 13 din Legea nr.78/2000 constă în starea de pericol creată pentru relațiile sociale care formează obiectul juridic special, iar în cazul infracțiunii prevăzută de art. 13² raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal urmarea imediată constă fie în producerea unei pagube, fie în vătămarea drepturilor ori a intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, existând și o condiție suplimentară ca faptele să conducă la obținerea de către funcționarul public pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

Sub aspectul *laturii subiective*, infracțiunea de folosirea influenței prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 se săvârșește cu intenție directă calificată prin scopul cu care trebuie să acționeze subiectul activ atunci când săvârșește fapta, respectiv obținerea pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13² raportat la art.297 alin.1 Cod penal se săvârșește cu intenție directă sau indirectă.

Față de considerentele expuse, prima instanță a considerat că la încadrarea juridică nu se poate reține o singură infracțiune, respectiv cea de participare improprie la abuz în serviciu.

IV. 7. Infracțiunea de evaziune fiscală săvârșită de inculpatul O. în legătură cu plățile efectuate de SC E. S.R.L. către SC B. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC F. S.R.L.

7.1. Expunerea situației de fapt

Pentru a se diminua impactul fiscal al veniturilor obținute în urma desfășurării galei de box „Campion pentru România” și tranzacției fictive încheiate cu SC T. S.A. la data de 22 decembrie 2011, în perioada octombrie 2011 – august 2012, inculpatul O. a înregistrat în contabilitatea SC E. S.R.L. înscrisuri emise de societățile tip fantomă SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. care atestau efectuarea de cheltuieli fictive de publicitate și consultanță.

În această modalitate, bugetul se stat a fost prejudiciat cu suma totală de 737.507 lei.

a) Evaziunea fiscală în legătură cu SC B. S.R.L.

După organizarea galei de box „Campion pentru România”, în cursul anului 2011, inculpatul O. l-a contactat pe martorul T., administrator la SC N... S.R.L. și l-a întrebat dacă nu cunoaște vreo persoană care să-i furnizeze

documente contabile fictive pentru o sumă de aproximativ 2.000.000 lei, iar ulterior să-i restituie sumele plătite în baza acestor documente.

Martorul l-a pus în legătură pe O. cu numitul C., însă nu a asistat la discuțiile purtate între cei doi.

Numitul C. controla, prin intermediari, societățile SC B. S.R.L. și SC B. S.R.L., al căror administrator formal era numita V., cetățean moldovean, aflată ilegal pe teritoriul României, care îl ajuta pe C. la treburile din gospodărie și la ferma de oi pe care acesta o deținea în județul Vrancea.

Pentru a efectua retragerile în numerar, C. a apelat la martorii C., fiul său, la P. și la numita V., care retrăgeau banii în numerar de la diferite unități bancare, după care îi predau lui C., care la rândul său îi înmâna lui O., în schimbul unui comision cuprins între 3 - 9 % din sumele retrase.

Între SC E. S.R.L., reprezentată de administrator O., în calitate de beneficiar și SC B. S.R.L., reprezentată legal de V., în calitate de prestator de servicii, a fost încheiat contractul nr.2-10 din data de 10 octombrie 2011, având ca obiect prestarea serviciilor de publicitate în vederea promovării produselor și serviciilor beneficiarului, respectiv publicitate exterioară, obiecte promoționale pe suport de hârtie sau carton, obiecte promoționale corporale și publicitate internet. Conform contractului, prestatorul urma să ofere beneficiarului atât servicii de consultanță, cât și de creație și producție.

Potrivit contractului, prețul urma să fie stabilit pe bază de act adițional în funcție de fiecare lucrare în parte, iar plata să fie efectuată prin virament bancar până la data de 25 a lunii următoare.

Prevederile contractului de prestări servicii au fost completate cu 15 acte adiționale, respectiv:

1. Actul adițional nr. 1/02.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciului de consultanță în vederea alegerii tipului de publicitate adecvat, plătit prestatorului de către beneficiar este de 110.200 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 26.448 lei;

2. Actul adițional nr. 2/03.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciului de alegere a logoului și sloganului, plătit prestatorului de către beneficiar, este de 107.635 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.432,4 lei;

3. Actul adițional nr. 3/05.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru serviciile de consultanță în vederea întocmirii planului de marketing, plătit prestatorului de către beneficiar este de 98.756 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 23.701,14 lei;

4. Actul adițional nr. 4/06.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de creație și producție, plătit prestatorului de către beneficiar este de 118.456 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 28.429,44 lei;

5. Actul adițional nr. 5/09.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară - afișe în spații publice, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 109.459 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 26.270 lei;

6. Actul adițional nr. 6/12.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară - prin standuri, expoziții la nivelul întregii țări, exclus București, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 120.259 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 28.862 lei;

7. Actul adițional nr. 7/14.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară - afișe în interiorul spațiilor publice, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 105.815 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.395,6 lei;

8. Actul adițional nr. 8/15.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate prin standuri expoziții în București, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 97.814 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 23.475,36 lei;

9. Actul adițional nr. 9/19.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru publicitate exterioară prin casete stradale în București, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 106.957 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.669,68 lei;

10. Actul adițional nr. 10/19.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară prin casete stradale în 5 orașe principale din țară, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 117.965 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 28.311,6 lei;

11. Actul adițional nr. 11/23.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate cu obiecte promoționale, fluturași, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 109.756 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 26.241,44 lei;

12. Actul adițional nr. 12/27.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate cu obiecte promoționale, tricouri plătit de prestatorului de către beneficiar este de 110.265 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 26.463,6 lei;

13. Actul adițional nr. 13/29.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară-afișe stradale în 5 orașe principale ale țării, altele față de cele din casete, plătit de prestatorului de către beneficiar este de 101.253 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 24.300,72 lei;

14. Actul adițional nr. 14/30.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate exterioară afișe în București plătit de prestatorului de către beneficiar este de 95.800 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 22.992 lei;

15. Actul adițional nr. 15/31.12.2011, care prevede că prețul convenit pentru prestarea serviciilor de publicitate pe internet, plătit de către beneficiar este de 106.707 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.609,68 lei.

Conform actelor adiționale menționate anterior, SC B. S.R.L. a emis 15 facturi către SC E. S.R.L., care au ca operator indicat din partea prestatorului pe V., iar ca delegat din partea beneficiarului pe R.: factura fiscală seria BVR1001/02.12.2011 pentru servicii în valoare de 110.200 lei la care se adaugă TVA, în cuantum de 26.448 lei, valoarea totală fiind de 136.648 lei; factura fiscală seria BVR 1002/03.12.2011 pentru servicii în valoare de 107.636 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.832 lei, valoarea totală fiind de 133.467,4 lei; factura fiscală seria BVR 1003/05.12.2011 pentru servicii în valoare de 98.750 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 23.701,44 lei, valoarea totală fiind de 122.451,44 lei; factura fiscală seria BVR 1006/06.12.2011 pentru servicii în valoare de 118.456 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 28.429,44 lei, valoarea totală fiind de 146.885,44 lei; factura fiscală seria BVR 1009/09.12.2011 pentru servicii în valoare de 109.459 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 26.270,16 lei, valoarea fiind de 135.729,16 lei; factura fiscală seria BVR 1011/12.12.2011 pentru servicii în valoare de 120.259 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 28.862,16 lei, valoarea fiind de 149.121,16 lei; factura fiscală seria BVR 1014/14.12.2011 pentru servicii în valoare fără TVA de 105.815 lei la care se adaugă TVA în cuantum de 25.395,6 lei, valoarea totală a facturii fiind de 131.210,6 lei; factura fiscală seria BVR 1017/15.12.2011 pentru servicii în valoare de 97.814 lei la care se adaugă TVA în sumă de 23.475,36 lei, valoarea totală fiind de 121.289,36 lei; factura fiscală seria BVR 1019/19.12.2011 pentru servicii în valoare fără TVA de 106.957 lei la care se adaugă TVA în sumă de 25.669,68 lei, valoarea totală fiind de 132.626,68 lei; factura fiscală seria BVR 1022/21.12.2011 pentru servicii în valoare de 117.965 lei la care se adaugă TVA în sumă de 28.311,6 lei, valoarea totală fiind de 146.276,6 lei; factura fiscală seria BVR 1025/23.12.2011 pentru servicii în valoare de 109.756 lei la care se adaugă TVA în sumă de 26.341,44 lei, valoarea totală fiind de 136.097,44 lei; factura fiscală seria BVR 1027/27.12.2011 pentru servicii în valoare fără TVA de 110.265 lei la care se adaugă TVA în sumă de 26.463,6 lei, valoarea totală fiind de 136.728,6 lei; factura fiscală seria BVR 1030/29.12.2011 pentru servicii în valoare de 101.253 lei la care se adaugă TVA în sumă de 24.300,72 lei, valoarea totală fiind de 125.553,72 lei; factura fiscală seria BVR 1033/30.12.2011 pentru servicii în valoare fără TVA de 95.800 lei la care se adaugă TVA în sumă de 22.922 lei, valoarea totală fiind de 118.722 lei; factura fiscală seria BVR 1034/31.12.2011 pentru servicii în valoare fără TVA de 106.707 lei la care se adaugă TVA în sumă de 25.609,68 lei, valoarea fiind de 132.316,68 lei.

Facturile anterior menționate, în sumă totală de 2.005.200,28 lei, au fost înregistrate în contabilitatea SC E. S.R.L. în luna decembrie 2011, regăsindu-se în evidența analitică a contului 401.B07 SC B. S.R.L. la data de 31 decembrie 2011.

Potrivit probelor administrate în cauză, facturile emise de SC B. S.R.L. au fost considerate deductibile din punct de vedere fiscal la calculul TVA și a impozitului pe profit, astfel încât SC E. S.R.L. a dedus T.V.A. în sumă de 388.103 lei ($2.005.200,28 * 24 / 124 = 388.103$) și cheltuiala aferentă, în sumă de 1.617.097,28 lei.

Întrucât SC B. S.R.L. a girat biletele la ordin emise de SC E. S.R.L. către B. S.R.L., serviciile contractate, care în realitate nu au fost prestate de către SC B. S.R.L., au fost achitate din contul SC E. S.R.L. deschis la R... către SC B. S.R.L. (666.000 LEI) și, respectiv, către SC B. S.R.L. (de 1.300.000 lei).

Din declarațiile fiscale depuse de SC B. S.R.L. a rezultat că această societate are comportament specific firmelor fantomă, deoarece cele 15 facturi au fost emise în luna decembrie 2011, termenul de depunere a declarațiilor privind decontul TVA era 25 ianuarie 2012, însă declarațiile respective au fost depuse doar 19 luni mai târziu.

Pe de altă parte, în toate declarațiile depuse, livrările de servicii sunt la nivelul achizițiilor, în acest mod societatea neînregistrând TVA de plată, ceea ce contravine sensului economic al existenței unei societăți - obținerea de profit.

Potrivit procesului-verbal încheiat la data de 15 ianuarie 2015 de către inspectorii din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală Antifraudă Fiscală, în cursul anului 2011, SC B. S.R.L. nu figurează ca având angajați, astfel că nu exista personal angajat care să coordoneze activitatea societății (logistică, market, management) sau să presteze servicii pentru potențialii clienți ai societății. Serviciile contractate de către SC E. S.R.L. nu au fost în realitate prestate de către SC B. S.R.L..

Faptul că SC B. S.R.L. și SC B. S.R.L. nu au funcționat efectiv, ci au fost implicate în mecanisme de evaziune fiscală, având un comportament specific firmelor fantomă a fost constatat și prin sentința penală nr. 1789/F/22 iulie 2016 a Tribunalului București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr. 1836 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

Raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză a concluzionat în sensul că prejudiciul stabilit în sarcina SC E. S.R.L. în ce privește relația comercială cu SC B. S.R.L. constă în TVA în sumă de 388.103 lei și impozit pe profit în sumă de 258.735 lei, valoarea totală fiind de 646.838 lei.

b) Evaziunea fiscală în legătură cu SC E. S.R.L.

Între SC E. S.R.L., reprezentată legal prin administrator R., în calitate de beneficiar și SC E. S.R.L., reprezentată legal de P., în calitate de prestator, a fost încheiat un contract de consultanță la data de 01.02.2011, al cărui obiect îl

constituia realizarea unui studiu pentru deschiderea unei săli de fitness și alegerea unei locații, propunere pentru alegerea echipamentului de fitness și a serviciilor complementare, plan de promovare a clubului și serviciilor sălii de fitness. Prețul datorat de beneficiar, conform contractului, era de 281.075 lei.

În baza contractului încheiat s-au facturat servicii astfel: cu factura fiscală seria EGE nr.15/06.12.2011, servicii în sumă de 226.673 lei, plus TVA în sumă de 54.402 lei, totalul fiind de 281.075 lei; cu factura fiscală seria EGE nr.16/09.12.2011, avans marfă în sumă de 226.673 lei, plus TVA în sumă de 54.402 lei, totalul fiind de 281.075 lei, cu factura fiscală seria EGE nr.15/08.10.2012, în roșu, contravaloare prestări în sumă de 226.673 lei, plus TVA în sumă de 54.402 lei, totalul fiind de 281.075 lei.

Facturile respective menționează ca delegat pe H. și au doar ștampila SC E. S.R.L., nefiind semnate de vreun reprezentant al beneficiarului SC E. S.R.L.

SC E. S.R.L. a efectuat plăți către SC E. S.R.L. în suma totală de 163.052 RON din conturile deschise la R.... și B. Societe Generale, după cum urmează: în data de 26.01.2012 a fost achitată suma de 20.000 lei, în data de 26.03.2012 a fost achitată suma de 133.052 lei, iar în data de 09.04.2012 a fost achitată suma de 10.000 lei.

Oficiul Național al Registrului Comerțului a precizat că SC E. S.R.L. are ca obiect principal de activitate comerțul cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzarea predominantă de produse alimentare, băuturi, cafea – cod CAEN 4711, iar în perioada analizată nu avea niciun salariat.

Prima instanță a apreciat că, din modul cum au fost întocmite documentele contabile - prestări servicii conform contractului, factură avans, storno factură prestări servicii - a rezultat faptul că scopul urmărit a fost exclusiv cel de diminuare a obligațiilor fiscale.

În ceea ce privește declarațiile fiscale depuse de SC E. S.R.L. potrivit raportului de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză, s-a concluzionat că materia impozabilă nu a fost declarată, deoarece SC E. S.R.L. a emis facturile către SC E. S.R.L. în luna decembrie 2011, însă declarațiile "300" depuse de SC E. S.R.L. la luna 12 a anului 2011, nu conțin obligații de plată. De asemenea, s-a constatat că în toate declarațiile "300" depuse, valoarea livrărilor de servicii și marfă sunt la nivelul achizițiilor, în acest fel, societatea neînregistrând TVA de plată, aspect contrar sensului economic al existenței oricărei societăți comerciale de a realiza profit și, totodată, s-a constatat că societatea nu a depus declarația "394" privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național.

Totodată, SC E. S.R.L. figurează cu date de bilanț depuse doar la 31.12.2011, prin care declară venituri totale în sumă de 123.060 lei, cheltuieli totale în sumă de 121.500 lei și un profit în sumă de 1.560 lei.

Aceste aspecte au creat suspiciunea rezonabilă că SC E. S.R.L. a fost utilizată pentru justificarea de operațiuni nerezale de achiziție ale altor societăți comerciale.

Din procesul-verbal întocmit la data de 15 ianuarie 2015 de inspectorii din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală Antifraudă Fiscală, înregistrat sub nr. 78/15 ianuarie 2015 la această instituție a rezultat că inspectorii A.N.A.F. s-au deplasat la sediul social și domiciliul fiscal al societății SC E. S.R.L., unde nu au putut identifica nici un reprezentant al societății și nicio altă persoană care să poată furniza relații sau informații despre societate sau reprezentanții acesteia. Totodată, la adresele de domiciliu ale asociațiilor N. și P. nu a putut fi identificată nici o persoană care să poată furniza relații despre aceștia.

Ca atare, prima instanță a considerat că aspectele anterior arătate demonstrează faptul că, în realitate, serviciile contractate la data de 1 februarie 2011 nu au fost prestate de către SC E. S.R.L..

Facturile emise de această societate au fost înregistrate în contabilitatea SC E. S.R.L. în luna decembrie 2011, ceea ce a avut ca finalitate deducerea TVA în sumă de 54.402 lei și de cheltuieli în sumă de 226.673 lei.

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică întocmit în cursul urmăririi penale, prejudiciul rezultat din relația comercială a SC E. S.R.L. cu SC E. S.R.L. constă în TVA în sumă de 54.402 lei și impozit pe profit în sumă de 36.267 lei, valoarea totală fiind de 90.669 lei.

7.2. În drept, fapta inculpatului O. constând în aceea că, în calitate de asociat și administrator al SC E. S.R.L., în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, a înregistrat în contabilitatea societății înscrisuri emise de societatea tip fantomă SC B. S.R.L. care atestau efectuarea unor cheltuieli pentru servicii de publicitate și consultanță, care în realitate nu au fost prestate, prejudiciind în acest mod bugetul de stat cu suma totală de 646.838 lei (TVA în sumă de 388.103 lei și impozit pe profit în sumă de 258.735 lei) întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005.

În raport cu prejudiciul cauzat bugetului de stat, în valoare mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, prima instanță a reținut la încadrarea juridică varianta agravată a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 2 din Legea nr. 241/2005.

Fapta aceluiași inculpat care, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, a înregistrat în evidențele contabile ale SC E. S.R.L. înscrisuri emise de societatea tip fantomă SC E. S.R.L. care atestau efectuarea unor cheltuieli pentru servicii de consultanță, care în realitate nu au fost prestate, prejudiciind în acest mod bugetul de stat cu suma de 90.669 lei (TVA în sumă de 54.402 lei și impozit pe profit în sumă de 36.267 lei) întrunește elementele

constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005.

7.3. Situația de fapt expusă la pct.IV.7.1. lit.a și b a fost stabilită pe baza raportului de constatare tehnico-științifică întocmit în cursul urmăririi penale și rapoartelor de control ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală Antifraudă Fiscală privind activitatea SC E. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L., care se coroborează cu declarațiile martorilor T., C., P., A. și înscrisurile referitoare la contractele încheiate dintre SC E. S.R.L. și SC B. S.R.L., SC B. S.R.L., SC E. S.R.L..

În cursul cercetării judecătorești, prima instanță a încuviințat, la termenul din 19 octombrie 2016, audierea în calitate de martor a numitului C., care a fost citat telefonic, în repetate rânduri, conform proceselor-verbale existente la dosarul cauzei, precum și la adresa de domiciliu din Republica Moldova, procedura de citare întorcându-se cu mențiunea că martorul nu locuiește la adresa respectivă.

Având în vedere imposibilitatea obiectivă de audiere a martorului, dar și aspectele reținute cu privire la SC B. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. prin sentința penală nr. 1789/F/22.07.2016 a Tribunalului București, Secția I penală, definitivă prin decizia penală nr. 1830 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția I II-a Penală, respectiv comportamentul disimulat, de tip "fantomă" al acestor societăți, prima instanță a dispus, la termenul din 10 februarie 2017, ca proba testimonială să nu mai fie administrată, în raport cu dispozițiile art. 383 alin. 3 Cod procedură penală.

IV.8. Infracțiunea de spălare de bani reținută în sarcina inculpatului O. prin actul de trimitere în judecată

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 din 20 aprilie 2015, inculpatul O. a fost trimis în judecată, între altele, pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani în legătură cu SC B. S.R.L., infracțiune prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (art. 23 alin. 1 lit. a - în numerotarea anterioară datei de 12 octombrie 2012), faptă descrisă la pct. II.6.a în actul de sesizare.

Potrivit actului de sesizare, inculpatul O. și C. au convenit ca SC B. S.R.L. să emită pentru SC E. S.R.L. facturi care au avut ca obiect prestarea unor servicii de publicitate și consultanță, care în realitate nu s-au realizat, iar după plata facturilor emise de SC B. S.R.L. către SC E. S.R.L., sumele au fost retrase din bancă, în numerar, de către P., C. și V., fiind predate lui C., care le-a restituit lui O. în schimbul unui comision.

În acest sens, actul de sesizare susține că s-ar fi realizat un transfer de bunuri, cu scopul ascunderii originii ilicite a banilor care proveneau din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

Prima instanță a apreciat că probele administrate în cauză confirmă situația de fapt reținută în actul de sesizare, ce a fost descrisă, pe larg, la pct. IV.7.1 din hotărârea apelată.

Cu toate acestea, instanța de fond a considerat că faptele inculpatului O., astfel cum au fost descrise, întrunesc elementele constitutive ale unei singure infracțiuni, aceea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005, nefiind în prezența unui concurs de infracțiuni între evaziunea fiscală prevăzută de textul de lege menționat și spălarea de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

Potrivit art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, constituie infracțiunea de spălare a banilor schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de spălare de bani în varianta prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a (art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 constă în acțiunea de schimbare sau transfer de bunuri, cunoscând că acestea provin din infracțiuni, acțiune ce trebuie să fie efectuată în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei.

Urmarea imediată constă în ascunderea sau disimularea originii ilegale a bunurilor care au fost schimbate sau transferate, precum și în tănuirea sau favorizarea persoanelor implicate în săvârșirea infracțiunilor din care provin bunurile ce fac obiectul infracțiunii de spălare a banilor.

Schimbarea sau transferul bunurilor se realizează așadar *ulterior* săvârșirii infracțiunii din care provin bunurile (infracțiunea premisă).

În speță, inculpatul O. nu a săvârșit nicio acțiune de schimbare sau transfer a banilor proveniți din infracțiunea de evaziune fiscală, ci doar a dobândit, și-a însușit produsul infracțiunii de evaziune fiscală, banii fiind remiși, așa cum s-a arătat, de către C. contra unui comision cuprins între 3 și 9% din sumele retrase în numerar.

Serviciile de consultanță și publicitate contractate de SC E. S.R.L. cu SC B. S.R.L. nu au fost în realitate prestate, iar sumele de bani achitate în baza facturilor emise de SC B. S.R.L., reprezentând contravaloarea serviciilor de consultanță și publicitate au fost restituite inculpatului O..

În raport de aceste aspecte, prima instanță nu a reținut în sarcina inculpatului O. *nici infracțiunea de spălare de bani, în varianta normativă prevăzută de art. 23 alin.1 lit. c (art. 29 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, în concurs cu infracțiunea de evaziune fiscală, infracțiunea premisă din care provin*

banii, dacă dobândirea banilor nu este urmată de un act subsevent în scopul disimulării originii ilicite a acestora, întrucât s-ar încălca astfel principiul *ne bis in idem*.

Prin decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16/8 iunie 2016 s-a stabilit, într-adevăr, că subiectul activ al infracțiunii de spălare de bani poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile, însă în considerentele deciziei se arată că infracțiunea de spălare de bani nu trebuie reținută automat în sarcina autorului infracțiunii din care provin bunurile, pentru simplu fapt că în activitatea sa infracțională s-a realizat și una dintre acțiunile proprii elementului material al infracțiunii de spălare de bani, pentru că aceasta ar lipsi infracțiunea de spălare de bani de individualitate, revenind organelor judiciare sarcina de a decide în situații concrete dacă infracțiunea de spălare de bani este suficient de bine individualizată în raport cu infracțiunea din care provin bunurile și dacă este cazul să se rețină un concurs de infracțiuni sau o singură infracțiune.

Totodată, în practica judiciară, în ipoteze identice, s-a reținut doar infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, nu și infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

În acest sens, prima instanță a indicat chiar sentința penală nr. 1789/F/22 iulie 2016 a Tribunalului București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr. 1830 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, ce vizează activitatea de evidențiere în actele contabile a facturilor fictive emise de aceeași societate comercială, respectiv SC B. S.R.L., urmată de plata acestor facturi, retragerea banilor din conturile acestei societăți și restituirea lor, în sarcina inculpaților reținându-se o singură infracțiune, aceea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005.

Față de considerentele expuse anterior, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, prima instanță a achitat pe inculpatul O. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

V. Apărările inculpaților U., L., T., B., B., N. și O..

Inculpata U. a formulat, cu ocazia judecării fondului cauzei, atât direct, cât și prin intermediul apărătorului ales, apărări referitoare la cele trei infracțiuni de mită reținute în sarcina sa prin actul de sesizare și a solicitat, totodată, achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 lit. a Cod procedură penală, apreciind că faptele imputate nu există.

Prima instanță a apreciat că apărările inculpatei U. sunt nefondate, fiind infirmate de mijloacele de probă administrate în cauză.

În secțiunea IV.1-4 au fost analizate atât probele propuse de acuzare, cât și cele propuse de inculpați, prin prisma apărărilor pe care aceștia au înțeles să le

formuleze, acestea demonstrând că inculpata era persoana care lua decizia finală cu privire la finanțarea contractelor de lucrări încheiate de unitățile administrativ-teritoriale sau a proiectelor de investiții deulate de Compania Națională de Investiții, a cunoscut împrejurările esențiale referitoare la remiterea sumelor de bani de către martorii G. și G. pentru a se asigura finanțarea la timp a contractelor de lucrări încheiate de SC T. S.A. cu unitatea administrativ-teritorială Cavnic și unitatea administrativ-teritorială Borsec, dar și despre remiterea comisionului de 10% de către inculpatul E. pentru plata la timp a lucrărilor contractate de SC C. S.A. cu Compania Națională de Investiții.

De asemenea, la data de 7 februarie 2011 inculpata U. a pretins martorului G. un procent din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru contractele de lucrări încheiate de SC T. S.A. și SC K. S.R.L., sub forma unor „sponsorizări”, iar ulterior, la 6 octombrie 2011, a primit suma de 900.000 euro de la martorii G. și E.

Probele administrate au dovedit faptul că, în condițiile în care funcționarii din Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului i-au adus la cunoștință inculpatei U. că nu pot achita integral suma menționată în contractul de servicii nr. 232/24.06.2011 întrucât nu au fost recepționate în totalitate serviciile contractate, iar reprezentanții B. făceau presiuni asupra ministerului pentru a achita întreaga sumă, invocând adresa nr. 50075/29 iunie 2011 emisă de Minister, a identificat o altă soluție pentru rezolvarea acestei situații, respectiv ca o parte din sumele de bani pe care le plătea martorul G., reprezentând procentul de 10% din sumele încasate de SC T. S.A. să fie transferate către O., sub forma unui contract de publicitate încheiat cu societatea acestuia, SC E. S.R.L., în valoare de 3.000.000 lei.

De asemenea, probele administrate astfel cum au fost analizate în secțiunea IV.4. au dovedit fără echivoc că sumele de bani provenite din săvârșirea infracțiunilor de corupție au ajuns în patrimoniul inculpatei U. și al Organizației F... București, prin remiteri în numerar sau plata contravalorii unor servicii prestate în favoarea acestora.

Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu încheierea contractului de servicii nr.232/24 iunie 2011, inculpata U. a formulat apărări, în temeiul cărora a solicitat achitarea sa în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 lit. a Cod procedură penală, întrucât fapta nu există.

În opinia primei instanțe, apărărilor formulate de inculpata U. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu încheierea contractului de servicii nr.232/24 iunie 2011 sunt nefondate, fiind infirmate de probele administrate în cauză astfel cum acestea au fost analizate pe larg în secțiunea IV.5.6.

Astfel, prima instanță a considerat neechivoc faptul că pe parcursul procedurii de achiziție a serviciilor de promovare a României în cadrul

evenimentului sportiv desfășurat în data de 9 iulie 2011 au fost încălcate mai multe dispoziții legale referitoare la încheierea contractelor de achiziție publică, respectiv dispozițiile art. 25 alin. 1, art. 26 alin. 1, art. 187, art. 58, art. 59 și art. 177 alin. 2 rap. la art. 176 din OUG nr. 34/2006, dispoziții preluate în art. 78 alin. 1 din HG nr. 925/2006 pentru punerea în aplicare a OUG nr. 34/2006.

S-a arătat că inculpata U., în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, potrivit art. 53 alin. 1 lit. a din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, în exercitarea atribuțiilor de serviciu avea sarcina de a coordona și controla aplicarea legilor, a ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii.

Este real faptul că în actul de sesizare a instanței nu este indicată expres încălcarea de către inculpata U. a dispozițiilor art. 53 alin. 1 lit. a din Legea nr. 90/2001 însă, în descrierea acuzațiilor aduse acesteia se invocă tocmai acest lucru, respectiv încălcarea de către inculpată, cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, a obligațiilor pe care aceasta le avea în calitate de ministru, obligații care sunt prevăzute în Legea nr. 90/2001 și incumbă de drept în sarcina oricărui ministru.

Contrar susținerilor sale, inculpata U. a participat la o parte din ședințele în care s-au dezbătut problemele legate de implicarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în evenimentul sportiv din luna iulie 2011, exprimându-și personal dorința de a participa la unele ședințe, a cerut funcționarilor din minister să identifice soluții care să facă posibilă implicarea ministerului în eveniment, a insistat ca funcționarii să se întâlnească cu O., a fost informată permanent de evoluția procesului de achiziție a serviciilor de promovare, de impediamentele pe care funcționarii implicați le întâmpinau din partea inculpatului O., a coordonat, direct sau indirect, întreaga procedură de achiziție a serviciilor de promovare desfășurată cu încălcarea normelor legale.

Totodată, nu corespunde realității nici susținerea inculpatei în sensul că evenimentul sportiv „Campion pentru România” a fost organizat de Federația Română de Box în parteneriat cu societatea inculpatului O., SC E. S.R.L., acest eveniment fiind organizat exclusiv de către SC E. S.R.L., existența unui contract de parteneriat între această societate și Federația Română de Box nefiind în măsură să atribuie federației calitatea de organizator, în condițiile în care statutul federației interzicea acest lucru.

Și în ceea ce privește tentativa la infracțiunea de folosirea de documente ori declarații false pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene, inculpata U. a formulat apărări detaliate și a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art.16 lit.b teza I Cod procedură penală întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Prima instanță, ulterior analizei efectuate cu referire la susținerile inculpatei, a considerat nefondate apărările inculpatei U. vizând neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii complexe prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

A arătat că, potrivit art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 constituie infracțiune folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

Obiectul juridic special este complex fiind ocrotite, în principal, acele relații sociale care privesc corecta accesare și gestionare a fondurilor din bugetul general al Uniunii Europene ori din bugetele administrate de aceasta sau în numele ei, iar în secundar, relațiile sociale referitoare la încrederea publică în înscrisurile producătoare de efecte juridice, în veridicitatea datelor pe care acestea le conțin și în adevărul pe care trebuie să îl exprime.

Obiectul material al infracțiunii este constituit din sumele de bani alocate de la bugetul Uniunii Europene pe care făptuitorul le însușește în mod fraudulos, dar și documentele ori declarațiile false, inexacte sau incomplete, care sunt folosite pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, acestea constituind totodată și mijloc de săvârșire a faptei.

Subiectul activ nemijlocit al infracțiunii poate fi orice persoană care are capacitatea de a răspunde penal, iar participația penală este posibilă atât sub forma coautoratului, cât și sub forma instigării sau complicității.

Subiectul pasiv este reprezentat de Uniunea Europeană, ale cărei interese au fost lezate prin activitatea făptuitorului.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii în varianta prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 constă în acțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

Folosirea semnifică utilizarea sau întrebuințarea documentelor ori declarațiilor false, inexacte sau incomplete, iar prezentarea unor astfel de documente sau declarații presupune înfățișarea acestora pentru a fi examinate.

Pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr.78/2000 nu are relevanță dacă declarațiile sunt în formă scrisă sau sunt făcute oral. Dacă acțiunea de falsificare constituie prin ea însăși o infracțiune, aceasta se reține în concurs cu infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, exceptând infracțiunea de uz de fals și fals în declarații întrucât acestea se absorb în conținutul infracțiunii prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Urmarea imediată constă în atingerea adusă bugetului Uniunii Europene și se materializează în paguba creată în patrimoniul Uniunii Europene prin obținerea pe nedrept a sumelor de bani, fiind necesară stabilirea unui raport de cauzalitate între acțiune și rezultat.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea prevăzută de art.18¹ alin.1 din Legea nr. 78/2000 se comite cu intenție directă sau indirectă.

Infracțiunea se consumă în momentul în care se produce rezultatul prevăzut în norma de incriminare, respectiv obținerea pe nedrept a fondurilor din bugetul Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

Contrar celor susținute în apărarea sa de către inculpata U., prima instanță a constatat că sunt întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzută de art. 18¹ alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, însă așa cum s-a arătat în expunerea situației de fapt, nu poate fi reținută în sarcina inculpatei tentativa la infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr.78/2000 întrucât la data formulării cererii de rambursare, respectiv 16 februarie 2012, inculpata nu mai îndeplinea funcția de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului.

Astfel, cererea de rambursare nr. 2/16.02.2012 transmisă de Direcția Dezvoltare Turistică și Marketing din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului către Organismul Intermediar pentru Turism cuprinde mențiuni inexacte, în sensul că serviciile de promovare a României au fost achiziționate de la un alt organizator decât cel menționat în cererea de finanțare și, respectiv, decizia de finanțare, iar cu prilejul încheierii contractului de servicii nr. 232/24 iunie 2011 au fost încălcate mai multe dispoziții legale care reglementează procedura achizițiilor publice, ceea ce atrage caracterul neeligibil al cheltuielilor.

Inculpatul I. a recunoscut faptele pentru care a fost trimis în judecată astfel cum acestea au fost reținute în secțiunea IV.1-3 din prezenta hotărâre, solicitând, în principal, aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, cu referire la complicitatea la infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina sa în secțiunea IV.1.

Cu privire la complicitatea la infracțiunea de dare de mită reținută în secțiunile IV.2 și IV.3, a solicitat încetarea procesului penal în temeiul art. 396 alin. 9 raportat la art. 16 lit. h Cod procedură penală, având în vedere că a adus la cunoștința organului de urmărire penală faptele anterior sesizării acestuia, motiv pentru care a considerat incidente dispozițiile art. 255 alin. 3 Cod penal anterior, privind cauza de nepedepsire.

În subsidiar, în situația în care instanța nu va primi concluziile apărării cu privire la încetarea procesului penal pentru cele două fapte, a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală și stabilirea unei pedepse în condițiile art. 86¹ Cod penal anterior.

Cu referire la solicitările inculpatului L., prima instanță a constatat că acesta a invocat aceleași aspecte și în procedura de cameră preliminară, susținând că ordonanțele prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa sunt lovite de nulitate, întrucât în cauză există cazul de nepedepsire prevăzut de art. 255 alin. 3 Cod penal anterior, inculpatul aducând la cunoștința organului de urmărire penală această faptă înaintea sesizării acestuia.

Prin încheierea nr. 452/23 iunie 2015 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, definitivă prin încheierea nr. 226/30 septembrie 2015, au fost respinse, motivat, cererile și excepțiile formulate, între alții, de inculpatul L., astfel încât aspectele invocate de acesta referitoare la existența unei cauze de nepedepsire nu pot fi reanalizate.

Inculpata T. a recunoscut fapta pentru care a fost trimisă în judecată, descriind modalitatea în care aceasta a fost comisă. Faptul că „niciun obiectiv nu se promovează și nu se finanțează fără aprobarea expresă a ministrului”, împrejurarea că i-a spus inculpatei U. că SC C. SA este o societate despre care a vorbit cu L. să plătească un comision pentru ca sumele de bani destinate achitării contravalorii lucrărilor realizate de această societate să fie alocate în termen, dar și aspecte legate de remiterea sumelor de bani inculpatei U. sau plata unor servicii de care a beneficiat aceasta personal sau Organizația P.... București.

Cu toate acestea, inculpata T. a solicitat, în principal, achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de luare de mită, respectiv nu este determinat actul pe care trebuia să îl îndeplinească în legătură cu atribuțiile sale de serviciu.

În subsidiar, inculpata T. a solicitat condamnarea sa pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin.1 Cod penal anterior, reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 lit. c Cod penal anterior și aplicarea dispozițiilor art. 86¹ Cod penal anterior privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În ipoteza în care nu se vor reține circumstanțe atenuante, inculpata a solicitat condamnarea sa pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal cu reținerea dispozițiilor art. 296 alin. 10 Cod procedură penală și aplicarea dispozițiilor art. 91 Cod penal referitoare la amânarea executării pedepsei.

Contrar susținerilor inculpatei și apărătorului acesteia, prima instanță a constatat că sunt întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de luare de mită.

Astfel, instanța de fond a constatat că inculpata T. a deținut, în perioada 20 ianuarie 2010 – 20 octombrie 2011, funcția de director general al Companiei Naționale de Investiții, fiind numită în această funcție prin ordinul ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr. 63/20.01.2010.

Atribuțiile care reveneau directorului general se regăsesc în cuprinsul OG nr. 25/2001 privind înființarea Companiei Naționale de Investiții, aprobată cu

modificări și completări prin Legea nr. 117/2002, în actul constitutiv al Companiei Naționale de Investiții, aprobat prin Ordinul Ministrului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului nr. 2319/2004 și în Regulamentul de organizare și funcționare al Companiei Naționale de Investiții.

În calitate de director general al Companiei Naționale de Investiții, inculpata T. avea atribuții legate de efectuarea plăților către societățile care aveau încheiate contracte cu Compania Națională de Investiții, respectiv aceasta aproba documentația necesară efectuării plăților după ce, în prealabil, documentația era verificată de serviciile de specialitate din cadrul Companiei Naționale de Investiții.

Sumele de bani plătite de inculpatul B. au avut destinația de a se asigura plata la timp a lucrărilor executate de SC C. S.A. în baza contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții.

Inculpatul B. a recunoscut fapta pentru care a fost trimis în judecată arătând, în declarațiile sale, împrejurările concrete ale comiterii acesteia. A solicitat instanței aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 lit. a și c Cod penal anterior și suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Inculpatul N. a recunoscut săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, solicitând aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, reținerea de circumstanțe atenuante și suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 81 Cod penal anterior.

Inculpatul B. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată arătând că nu a cunoscut discuțiile purtate între T. și L., între acesta din urmă și B., nu îl cunoaște pe B. și este absolut sigur că nu a avut nicio discuție cu T. și L. în legătură cu remiterea unui procent de 10% din sumele încasate de către SC C. S.A.

Inculpatul a mai susținut că au fost situații în care personal a efectuat câteva plăți pentru Organizația P.... București, iar banii cu care a plătit furnizorii și prestatorii de servicii proveneau, fie de la T., fie de la martorul T., trezorerul Organizației P.... București.

Inculpatul B. a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 15 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, respectiv fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, întrucât probele administrate nu conduc la concluzia că vinovăția sa ar fi fost dovedită mai presus de orice îndoială rezonabilă.

Apărările inculpatului B. au fost apreciate de către prima instanță ca nefondate, fiind infirmate de mijloacele de probă analizate în secțiunea IV.2.3.

Astfel, instanța de fond a subliniat că inculpatul B. nu a putut explica, în mod credibil, de ce a încasat suma de aproximativ 50.000 euro de la SC L. S.R.L., în condițiile în care nu a prestat niciun serviciu în favoarea acestei

societăți, potrivit susținerilor sale, ce se coroborează sub acest aspect cu probele administrate în cauză, activitatea de consultanță nefiind în realitate prestată către societatea controlată de inculpatul L..

Restituirea unei pretinse datorii a inculpatului L. către inculpata T. prin intermediul societății sale, SC E. S.R.L., nu poate constitui o justificare a transferului sumelor de bani din contul SC L. S.R.L. în contul SC E. S.R.L., în condițiile în care pentru sumele transferate s-au achitat către bugetul de stat obligațiile fiscale aferente. Or, în această ipoteză, este greu de presupus că debitorul acceptă să-și achite datoriile către creditor într-o modalitate care presupune plata unor sume suplimentare sau creditorul acceptă să i se restituie o sumă mai mică.

Inculpatul B. este o persoană cu un nivel ridicat de instruire, ce avea capacitatea să înțeleagă faptul că plata unei sume de bani în această modalitate nu reprezintă nicidecum o restituire a unei datorii, ci o modalitate de a intra în posesia unei sume de bani, sub aparența unei operațiuni legale, care să nu nască suspiciuni cu privire la proveniența banilor, neavând relevanță dacă inculpatul a cunoscut toate detaliile activității infracționale.

Inculpatul era prieten apropiat al A. și asistentul personal al inculpatei U., gestionând și activitatea curentă a Organizației P... București, în numele inculpatei.

Cu banii proveniți din infracțiunile de corupție reținute în prezenta cauză, inculpatul B. a efectuat plata unor servicii de care a beneficiat inculpata U. personal (contravaloarea excursiei din D... – Grecia) în perioada 2-5 septembrie 2011 sau Organizația P... București, aspecte detaliate în secțiunea IV.4.

Inculpatul O. nu a recunoscut faptele reținute în sarcina sa în prezenta cauză.

Referitor la complicitatea la infracțiunea de luare de mită reținută în sarcina sa, inculpatul O. a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 lit. b Cod procedură penală, întrucât nu s-a făcut dovada existenței laturii obiective și subiective a infracțiunii, arătând, între altele, că la dosar nu există nicio probă din care să rezulte că ar fi cunoscut faptul că un funcționar ar fi pretins 10% din valoarea contractelor cu titlu de mită, că ar fi participat la vreo înțelegere tripartită între U., N. și G. sau că ar fi cunoscut faptul că SC T. S.A. ar fi avut contracte cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului sau unitatea administrativ-teritorială Lupeni.

Prima instanță a apreciat apărările inculpatului O. ca nefondate.

Din probele administrate în cauză, analizate pe larg în capitolul IV.3.3., a reieșit faptul că inculpatul O. l-a contactat telefonic pe martorul G., la câteva zile după întâlnirea avută de martor cu inculpatul N. din 6 octombrie 2011, iar ulterior i-a prezentat martorului un contract de publicitate, în valoare de

3.000.000 lei, având ca obiect prestarea serviciilor de publicitate pentru SC T. S.A. cu ocazia galei de box profesionist „Campion pentru România”.

Susținerea inculpatului O. în sensul că acest contract era doar un draft pentru stabilirea clauzelor contractuale este contrazisă de martorii G. și C. care au arătat că inculpatul O. a venit la biroul martorului G. cu un contract de sponsorizare a galei „Campion pentru România” ce avusese loc în luna iulie 2011, în valoare de 3.000.000 lei.

În acea împrejurare, martorul C. a arătat că respectivul contract nu putea fi încheiat pentru un eveniment care a avut deja loc, inculpatul O. și martorul G. convenind să încheie un contract pentru prestarea unor servicii de publicitate la gala de box din februarie 2012.

Contrar susținerilor inculpatului O., între părți nu a avut loc nicio negociere a cauzelor contractuale, aspect confirmat de martorul G., serviciile contractate nu au justificat în niciun caz plata sumei de 3.000.000 lei, iar SC T. S.A. nici nu avea nevoie practic de astfel de servicii de publicitate, având în vedere portofoliul de clienți al societății care era format din instituții publice, contractarea lucrărilor realizându-se în condițiile OUG nr.34/2006.

Mai mult, inculpatul O. i-a comunicat martorului G. cu ocazia încheierii contractului de publicitate că are de recuperat o sumă mult mai mare de la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Inculpatul O. nu a recunoscut nici săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, precizând că nu i-a întâlnit niciodată pe C., C., V. și P., că deși îl cunoaște pe T., nu i-a cerut niciodată acestuia să îi indice o persoană dispusă să îi furnizeze documente contabile fictive, că serviciile contractate au fost, în realitate, prestate de către persoane al căror nume nu îl poate menționa, existând o înțelegere verbală cu acestea să îi presteze serviciile respective și apoi să i le factureze și că SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. au fost verificate și acestea își desfășurau activitatea, iar de serviciile prestate către SC E. S.R.L. s-a ocupat numitul P., care nu avea nicio calitate în cadrul acestor societăți.

În cursul urmăririi penale a depus un studiu de consultanță, 5 afișe de organizare a galei de box din februarie 2012 și 8 imagini foto privind amplasarea unor panouri publicitare privind EURO BOX.

Prima instanță a constatat că acest studiu este nedat, cuprinde doar o analiză generală a bugetului media pentru organizarea unor evenimente la nivel internațional și nu sunt menționate persoanele care l-au întocmit, astfel că acest studiu nu poate justifica prețul plătit.

În ceea ce privește imaginile foto prezentate de inculpatul O. privind amplasarea unor panouri publicitare cu EURO BOX, aflate la filele 27-34 vol.29 dosar urmărire penală, martorul A., administratorul SC A. S.R.L., ce are ca obiect de activitate domeniul publicității, a arătat că nu a instalat niciodată

reclame pentru EURO BOX, iar fotografiile depuse la dosar nu sunt realizate de societatea sa.

Declarațiile inculpatului O. sunt infirmate de probele administrate și care au fost analizate anterior, din care rezultă că acesta, prin intermediul martorului T., a apelat la numitul C. pentru a înregistra în contabilitatea SC E. S.R.L. facturi având ca obiect cheltuieli fictive de publicitate și consultanță.

După ce SC E. S.R.L. plătea contravaloarea serviciilor pretins prestate, martorii C., P. și numita V., la cererea lui C., retrăgeau sumele în numerar de la unitățile bancare, predându-i-le acestuia. C. restituia sumele de bani inculpatului O. contra unui comision cuprins între 3 și 9% din sumele retrase.

De asemenea, așa cum s-a arătat, este dovedit faptul că SC B. S.R.L., SC E. S.R.L. și SC B. S.R.L. sunt societăți implicate în mecanisme de evaziune fiscală, cu un comportament specific firmelor fantomă, iar serviciile contractate de SC E. S.R.L. nu au fost niciodată prestate.

VI. Individualizarea judiciară a pedepselor și legea penală mai favorabilă

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaților s-au avut în vedere gradul de pericol social ridicat al faptelor comise, complexitatea activității infracționale, calitățile deținute de inculpații U., T., N. și L. la data săvârșirii faptelor, forma de participare în raport cu fiecare inculpat, cuantumul sumelor de bani date și, respectiv, primite cu titlu de mită, prejudiciul cauzat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală, datele care circumstanțiază persoana inculpaților.

Astfel, infracțiunile comise sunt de o gravitate sporită având în vedere că persoanele detinând funcții publice importante la cel mai înalt nivel – ministru, director general al Companiei Naționale de Investiții, secretar general al ministerului sau consilier personal al ministrului s-au implicat în mecanisme infracționale pentru favorizarea anumitor operatori economici dispuși la rândul lor să „restitue” un procent din sumele încasate, cu consecința atingerii semnificative a principiului liberei concurențe și însușirii, fără drept, a unor importante sume de bani folosite de inculpata U. în interesul său personal sau al Organizației P... București.

Nu este lipsită de relevanță nici modalitatea de săvârșire a infracțiunilor, schemele infracționale gândite și puse în practică de inculpați pentru a intra în posesia sumelor de bani plătite de agenții economici cu titlu de mită, creându-se aparența unor operațiuni legale.

De asemenea, sumele de bani primite cu titlu de mită de inculpata U. în modalitățile descrise, au un cuantum deosebit de ridicat, iar prejudiciul produs în dauna Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, ca urmare a achitării contravalorii serviciilor de promovare a României cu ocazia evenimentului sportiv din luna iulie 2011 de la bugetul de stat, este semnificativ.

Inculpații L., N., T. și B. au avut o conduită sinceră pe parcursul procesului penal, au recunoscut faptele încă din faza urmăririi penale, au descris împrejurările în care s-au săvârșit faptele, prin declarațiile lor contribuind la aflarea adevărului în cauză, în ce privește elementele esențiale ce compun situația de fapt reținută de instanță și relevată de probele administrate.

Deși prin încheierea din data de 21 octombrie 2016, prima instanță a respins cererile inculpaților L., T., N. și B. privind judecarea cauzei în procedura simplificată, având în vedere că în urma administrării tuturor probelor a rezultat aceeași situație de fapt cu cea recunoscută de acești inculpați, s-a constatat că sunt aplicabile dispozițiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, astfel că pedepsele aplicate acestor inculpați au fost situate între limitele speciale ale pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpaților, reduse cu o treime.

Prima instanță nu a reținut în favoarea inculpaților circumstanțe atenuante, având în vedere gradul de pericol social ridicat al faptelor pe care le-au comis, dedus din împrejurările săvârșirii acestora, dar și din calitatea în care inculpații L., N. și T. au acționat.

În ceea ce îl privește pe inculpatul L., s-a apreciat că sunt aplicabile dispozițiile art. 19 din OUG nr. 43/2002, întrucât la data de 17 februarie 2015, inculpatul a sesizat organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea mai multor infracțiuni. Pe parcursul urmăririi penale desfășurată în cauza nr. .../P/2015, inculpatul a detaliat împrejurările săvârșirii faptelor și a depus înscrisuri care atestă realizarea tranzacțiilor menționate în cuprinsul denunțului.

La data de 22 mai 2015, organele de urmărire penală au dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 295 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal și abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal cu aplicarea art. 5 și art. 38 Cod penal.

Prima instanță a făcut aplicarea dispozițiilor art. 5 Cod penal și, în stabilirea legii penale mai favorabile, a avut în vedere și Decizia Curții Constituționale a României nr. 265/6 mai 2014 potrivit căreia dispozițiile art. 5 Cod penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

S-a stabilit, astfel, că în cazul inculpaților L., N., T. și B., legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, care prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de dare de mită, aplicarea sporului de pedeapsă nu este obligatorie în cazul concursului de infracțiuni, iar dispozițiile vechiului Cod penal referitoare la suspendarea executării pedepsei sunt mai favorabile decât cele cuprinse în noul Cod penal, care vizează amânarea aplicării pedepsei și, respectiv, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În cazul inculpaților L., T., N. și B. s-a constatat că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor, iar cuantumul pedepsei aplicate inculpaților a fost stabilit ținându-se cont de persoana acestora și de comportamentul avut după comiterea faptelor.

Și în cazul inculpatei U., prima instanță a apreciat că legea penală mai favorabilă, chiar dacă pedepsele prevăzute în noul cod penal sunt în limite mai reduse pentru infracțiunea de luare de mită și abuz în serviciu, deoarece s-a constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile legale privind concursul real de infracțiuni, iar potrivit art. 39 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa rezultantă este obligatorie aplicarea unui spor de pedeapsă, pe când în Codul penal anterior, aplicarea acestui spor este facultativă.

Prima instanță a apreciat că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate inculpatei U. nu poate fi atins decât prin priverare de libertate, având în vedere gradul de pericol social ridicat al faptelor comise, cuantumul deosebit de ridicat al sumelor de bani primite cu titlu de mită, calitatea în care a comis faptele – aceea de ministru, prejudiciul însemnat cauzat Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Deopotrivă, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatei U. s-a avut în vedere și faptul că aceasta nu este cunoscută cu antecedente penale, este integrată în societate, s-a prezentat la toate termenele de judecată acordate în cauză și nu a recunoscut comiterea faptelor reținute în sarcina sa.

Instanța de fond a reținut în ceea ce-l privește pe inculpatul B., că acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, este integrat în societate, a recunoscut primirea banilor în contul SC E. S.R.L. însă a încercat să dea o altă semnificație acestei operațiuni, care să excludă faptul că U. era beneficiarul final al sumelor de bani.

Având în vedere contribuția inculpatului la săvârșirea infracțiunii de luare de mită, faptul că acesta s-a interpus în lanțul infracțional prin folosirea SC E. S.R.L. pentru încasarea sumelor de bani plătite cu titlu de mită și direcționarea ulterioară a banilor către beneficiarul final, U., prima instanță a aplicat o pedeapsă în cuantumul minim prevăzut de lege pentru infracțiunea comisă, cu executare în regim privativ de libertate, apreciind că o asemenea pedeapsă este în concordanță cu criteriile prevăzute de art. 74 Cod penal.

Având în vedere că în noul Cod penal, limitele de pedeapsă pentru infracțiunea de luare de mită sunt mai reduse, iar inculpatului B. i se reține în sarcină o singură infracțiune, instanța de fond a considerat, în aplicarea art. 5 din Codul penal, că legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal în vigoare la data judecării cauzei.

În ceea ce-l privește pe inculpatul O., prima instanță a reținut că acesta nu a recunoscut infracțiunile reținute în sarcina sa, a cauzat un prejudiciu însemnat

prin săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală, este cunoscut cu antecedente penale și este o persoană integrată în familie și societate.

În aplicarea dispozițiilor art. 5 Cod penal, s-a apreciat că legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, având în vedere că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului O. în prezenta cauză au fost săvârșite în concurs real, iar potrivit Codului penal anterior, aplicarea unui spor de pedeapsă este facultativă, spre deosebire de dispozițiile art. 39 alin. 1 Cod penal, unde sporul de pedeapsă este obligatoriu.

Prin sentința penală nr. 983/17.06.2015 a Tribunalului București – Secția I Penală, inculpatul O. a fost condamnat la 3 ani închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și b pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal, iar prin decizia penală nr. 495/22 martie 2016, Curtea de Apel București – Secția I Penală a admis apelul declarat de inculpat, a desființat în parte sentința penală atacată și, rejudecând, a suspendat sub supraveghere executarea pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului.

Constatând că fapta anterior menționată, pentru care a fost condamnat inculpatul O., este concurentă cu faptele reținute în prezenta cauză, în baza dispozițiilor art. 86³ raportat la art. 85 alin. 1 Cod penal anterior, instanța de fond a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată anterior și, în baza art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 34 și art. 35 Cod penal anterior, a contopit pedeapsa de 3 ani închisoare cu pedepsele aplicate în prezenta cauză, dispunându-se ca inculpatul O. să execute pedeapsa cea mai grea, în regim de detenție.

VII. Latura civilă

Potrivit raportului de constatare întocmit în cauză, prejudiciul stabilit în sarcina SC E. S.R.L. pe relația comercială cu SC B. S.R.L. a constat în TVA în sumă de 388.103 lei și impozit pe profit în sumă de 258.735 lei, în total 646.838 lei, iar pe relația cu SC E. S.R.L. a reprezentat TVA în sumă de 54.402 lei și impozit pe profit în sumă de 36.267 lei, valoarea totală fiind de 90.669 lei.

Valoarea totală a prejudiciului, incluzând TVA și impozitul pe profit se ridică la suma de 737.507 lei, la care se adaugă accesoriile aferente prevăzute de art. 119 din OUG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, întrucât creanța fiscală s-a născut sub imperiul vechiului Cod de procedură fiscală, avându-se în vedere dispozițiile art. 352 alin. 1 și 2 din Legea nr. 207/2015.

Prima instanță a stabilit că inculpatul O. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, între fapta inculpatului și prejudiciul cauzat existând legătură de cauzalitate, astfel că, în temeiul art. 397 alin. 1 raportat la art. 19 și art. 20 Cod procedură penală, coroborate cu art. 1357 și 1382 Cod civil, inculpatul O. a fost obligat, în solidar cu SC E. S.R.L. (fostă SC E. S.R.L.),

la plata către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F a sumei de 737.507 lei cu titlu de despăgubiri civile, la care se adaugă dobânzile și penalitățile prevăzute de Codul de procedură fiscală aferente debitului principal, calculate de la data scadenței debitului principal și până la plata integrală a acestuia.

Având în vedere soluția de achitare adoptată cu privire la participația improprie la infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cod penal pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A., prima instanță a respins, ca nefondate, cererile de despăgubiri civile formulate de părțile civile S.N.T.G.N. T. S.A. Mediaș, O. S.A. Constanța, S.N. N. S.A. București, SC C. S.A., S. S.A., S.N.G.N. R. S.A. Mediaș, S.P.E.E.H. H. S.A., SC I. S.A. Ghimbav, C.N.T.E.E. T. S.A.

În cursul judecății, Autoritatea Națională pentru Turism, în calitate de succesori în drepturi și obligații al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, conform OUG nr. 96/2012, s-a constituit parte civilă cu suma de 8.116.800 lei, reprezentând suma achitată de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului către SC E. S.K.L. în baza contractului de servicii nr. 232 din 24 iunie 2011.

În acest sens, a fost obligată inculpata U., în baza art.19 și art. 20 Cod procedură penală coroborate cu art.1357 Cod civil, la plata sumei de 8.116.800 lei, cu titlu de despăgubiri civile către Autoritatea Națională de Turism.

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva sentinței pronunțate de prima instanță au declarat *apel*, în termenul legal, **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** (la data de 30.03.2017), inculpatii **U.** (la data de 29.03.2017), **O.** (la data de 29.03.2017), **B.** (la data de 04.04.2017), **L.** (la data de 07.04.2017), **N.** (la data de 30.03.2017), **M.** (la data de 07.04.2017) și **B.** (la data de 13.04.2017), precum și părțile civile **S.N.T.G.N. T. S.A.** (la data de 10.04.2017), **S.N. N. S.A.** (la data de 11.04.2017), **S. S.A., S.N.G.N. R. S.A.** (la data de 12.04.2017) și **S.P.E.E.H. H. S.A.** (la data de 12.04.2017).

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători la data de 09 august 2018, sub nr./1/2017.

În cursul judecării apelului, prin încheierea de ședință din data de 11 decembrie 2017, Completul de 5 Judecători a admis *proba testimonială*, constând în reaudierea martorilor **T., T., G., A. și M.**, solicitată de către **Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție**, respingând, totodată, proba cu reaudierea martorilor **M., F., M. și B., T., A. și C.**, proba cu audierea martorului **P.**, precum și proba cu înscrieri, solicitată de același apelant, constând în copia

rechizitoriului întocmit în dosarul nr.P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție.

În ceea ce privește proba testimonială solicitată de către **apelantul intimat inculpat B.**, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins audierea martorei M..

Cu privire la cererile formulate în probatoriu de către **apelantul intimat inculpat O.**, instanța de control judiciar a admis proba testimonială, constând în reaudierea martorilor *G. și T. și în audierea martorului P.*, punându-se în vedere apelantului intimat inculpat să depună la dosar date de identificare ale acestui ultim menționat martor, în vederea realizării procedurii de citare. Totodată, s-a admis proba cu înscrisuri în circumstanțiere propusă de acest apelant intimat inculpat.

Completul de 5 Judecători a respins proba cu reaudierea martorilor C. și C., A., P. și V., proba cu audierea martorilor C., V., P. și B., proba cu efectuarea unei expertize financiar-contabile și fiscale (cu majoritate) și proba cu efectuarea unei expertize evaluatoare, toate solicitate de apelantul intimat inculpat O..

Deopotrivă, instanța de control judiciar a admis, în parte, proba testimonială propusă de **apelanta intimată inculpată U.** constând în audierea *martorilor noi M. și Z.* și a respins proba cu reaudierea tuturor martorilor audiați în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond, proba cu reaudierea martorilor C. și S. și proba cu audierea martorilor P., R., N., B. și P., solicitate de către apelanta intimată inculpată.

În același timp, a respins probele cu efectuarea unei expertize contabile și a unei expertize evaluatoare, precum și proba cu înscrisuri, solicitate de aceeași apelantă intimată inculpată.

A fost admisă, prin aceeași încheiere, proba cu înscrisuri solicitată de apelanta parte civilă S. S.A.

În cursul judecății în apel au fost audiați martorii încuviințați de către instanța de control judiciar (T., T., G. – la termenul din 29 ianuarie 2018, A., M. – la termenul din 26 februarie 2018, M., Z., T. – la termenul din 28 martie 2018 și G. – la termenul din 9 mai 2018), cu excepția martorului P., decedat.

Au fost audiați, totodată, apelanții intimați inculpați **B.** (în ședința din data de 13 aprilie 2018) și **O.** (în ședința din data de 9 mai 2018), restul apelanților intimați inculpați rezervându-și dreptul la tăcere.

Apelanta intimată inculpată **U.** a declarat că dorește să dea declarație în faza de apel, fiind citată în acest sens, însă nu s-a mai prezentat fața instanței de control judiciar, pentru a fi audiată.

La termenul de judecată din data de 13 aprilie 2018, la solicitarea apărătorului ales al **apelantei intimate inculpate U.**, instanța de control judiciar a emis o adresă către Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, pentru a se comunica dacă, cu referire la documentul intitulat „*Protocol de cooperare între Parchetul de pe lângă*

Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în domeniul securității naționale”, în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a acordat sprijin tehnic organelor de urmărire penală în efectuarea actelor de urmărire penală și, în cazul în care răspunsul este afirmativ, să se precizeze în ce a constat acest sprijin tehnic.

La data de 8 mai 2018, la dosar a fost comunicat, prin fax, răspunsul Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție în legătură cu adresa anterior menționată.

Sușinerile formulate oral și concluziile apărătorilor aleși ai apelanților intimați inculpați U., O., B., L., N., M. și B., intimatului inculpat A. și reprezentantului Ministerului Public, precum și ultimul cuvânt al apelanților intimați inculpați și al intimatului inculpat au fost consemnate în încheierea de amânare a pronunțării din data de 9 mai 2018, ce face parte integrantă din prezenta decizie.

II. Sinteza criticilor formulate de către apelanți

1. Prin motivele de apel formulate (filele 155-203 vol. I dosar apel), susținute și oral în fața instanței de control judiciar, **Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție** a criticat hotărârea instanței de fond sub următoarele aspecte:

a) greșita achitare a apelantei intimate inculpate U. pentru infracțiunea de folosire de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene, în forma tentativei, prevăzută de art. 32 alin. 1 Cod penal raportat la art. 18¹ alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000;

b) greșita achitare a apelantului intimat inculpat A. pentru infracțiunile de participare improprie la abuz în serviciu și folosirea influenței în scopul obținerii de foloase necuvenite, prevăzute de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal și, respectiv, de art. 13 din Legea nr. 78 /2000;

c) greșita achitare a apelantului intimat inculpat O. pentru infracțiunea de spălare de bani, apelantul solicitând reaprecierea de către instanța de control judiciar a materialului probator administrat în cauză;

d) sub aspectul individualizării pedepselor aplicate apelanților intimați inculpați, apelantul a criticat sentința apelantă pentru aplicarea, în privința tuturor apelanților intimați inculpați, a unor pedepse principale în quantum prea redus, a unor pedepse complementare al căror conținut este prea restrâns, cu termene de supraveghere, respectiv, de încercare prea reduse și, de asemenea, a susținut necesitatea aplicării unor pedepse accesorii adecvate, în ceea ce privește pe toți apelanții.

2. Apelanta intimată inculpată U. a susținut, atât oral, cât și în cadrul motivelor de apel scrise (filele 224-256 vol. I dosar apel), următoarele critici

a) *în principal*, a invocat *nemotivarea hotărârii*, solicitând, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b teza ultimă Cod procedură penală, desființarea hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare, în considerarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenție. În acest sens, a arătat că prima instanță nu a realizat evaluarea apărărilor invocate și nu a explicat temeiurile în baza cărora nu a valorificat probele favorabile apelantei, rezultate în urma cercetării judecătorești. Totodată, a arătat că hotărârea atacată nu cuprinde o analiză a probelor care au condus judecătorii fondului la soluția de condamnare;

b) în legătură cu *infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanta intimată inculpată și infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de G. și G., cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice*, a făcut referire la răspunsul Direcției Naționale Anticorupție referitor la convorbirile interceptate în baza unor mandate de siguranță națională, înaintat la dosar la data de 08 mai 2018, considerând că înregistrările transcrise în procesele verbale de redare din vol. VI dosar urmărire penală (filele 53-177) *sunt probe nule*, în lumina deciziei Curții Constituționale nr. 91 din data de 28 februarie 2018 (paragrafele 35, 55 și 81), a deciziei nr. 802 din data de 05 decembrie 2017 (paragrafele 24, 25, 28 și 29) și a deciziei nr. 51/2016, raportat la textul art. 102 alin. 2 Cod procedură penală, sens în care apelanta intimată inculpată a solicitat ca aceste probe să fie înlăturate din cauză. În acest sens, a solicitat desființarea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea discutării excepției invocate, având în vedere că cele două decizii ale Curții Constituționale anterior menționate sunt pronunțate ulterior hotărârii atacate. Totodată, a susținut că această soluție se impune și pentru că în cauză este necesară reanalizarea materialului probator, în raport cu nulitatea absolută a probelor anterior menționate;

c) tot în legătură cu *infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanta intimată inculpată și infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de G. și G., cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice*, apelanta intimată inculpată a susținut, în esență, că materialul probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și al judecății în primă instanță a infirmat modul de stabilire al situației de fapt realizat prin actul de sesizare al instanței, dovedind, contrar celor reținute de prima instanță, că apelanta intimată inculpată nu a pretins și nu a primit niciodată, nici în cursul anului 2010, nici ulterior, direct sau indirect, bani sau alte foloase în legătură cu vreun act ce intră în îndatoririle sale de serviciu. Ca atare, a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a și c Cod procedură penală;

d) în legătură cu *infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelantele intimate inculpate U. și T., cu participarea presupusă a apelantului*

intimat inculpat B., în calitate de complice și infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de apelantul intimat inculpat B., cu complicitatea apelantului intimat inculpat L., apelanta intimată inculpată U. a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a și c Cod procedură penală, deoarece situația de fapt rezultată din materialul probator nu se circumscribe elementului constitutiv al laturii materiale a infracțiunii de luare de mită, nefiind dovedit că apelanta intimată inculpată ar fi pretins, direct sau indirect, sume de bani de la apelantul intimat inculpat B. pentru a dispune deblocarea plăților corespunzătoare lucrărilor executate de SC C. S.A., în baza contractelor încheiate de această societate cu Compania Națională de Investiții, condusă de apelanta intimată inculpată T.. Deopotrivă, a susținut că în speță nu a fost dovedită împrejurarea că apelanta intimată inculpată U. ar fi primit bani din circuitul anterior menționat, direct sau indirect, prin achitarea unor costuri personale;

*e) în legătură cu infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanții intimați inculpați U. și N., cu presupusa participare a apelantului intimat inculpat O., în calitate de complice și infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de martorii G., G. și B., cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice, apelanta intimată inculpată U. a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a și c Cod procedură penală. Astfel, a contestat situația de fapt reținută de prima instanță, susținând, *pe de o parte*, că probele administrate nu dovedesc realitatea solicitării adresate la data de 7 ianuarie 2011 de către apelantă martorului G. ca acesta să restituie, în schimbul plăților la zi efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, o parte din sumele încasate, prin realizarea unor sponsorizări indicate de N., iar *pe de altă parte*, că declarațiile persoanelor audiate în cauză demonstrează inexistența pretinsei fapte de primire a sumei de 900.000 euro de către apelantă de la martorul G., prin intermediul apelantului intimat inculpat N..*

Apelanta intimată inculpată U. a contestat și împrejurarea că din probele administrate ar rezulta că ar fi solicitat martorului G. să încheie un contract de publicitate între firma sa și societatea controlată de apelantul intimat inculpat R., în scopul primirii, de către ultimul menționat a sumei de 3.000.000 lei, pentru stingerea unui litigiu provenind din organizarea "G."

f) în legătură cu infracțiunea de abuz în serviciu presupus săvârșită de apelanta intimată inculpată U., aceasta a criticat sentința apelată, arătând, pe de o parte, că situația de fapt a fost greșit reținută în cauză și, pe altă parte, că în cauză nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. 1 din Codul penal, prin raportare la art. 53 alin. 1 din Legea nr. 90/2001, republicată, cu aplicarea art. 13 din Legea nr. 78/2000, întrucât în cuprinsul sentinței nu se precizează care sunt dispozițiile legale încălcate, iar atribuțiile de serviciu ale apelantei erau stabilite de Legea nr.

90/2001 și nu de OUG nr. 34/2006. Ca atare, a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și achitarea sa pentru această infracțiune, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a, lit. b teza I și lit. c Cod procedură penală;

e) apelanta intimată inculpată a mai invocat greșita individualizare a pedepselor aplicate, în sensul nereținerii, în favoarea sa, a circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 alin. 2 Cod penal anterior;

f) a invocat și greșita admitere a acțiunii civile, susținând că în cauză, contrar aprecierii primei instanțe, s-ar fi impus soluția respingerii cu privire la latura civilă, cu consecința ridicării măsurii asigurătorii instituită în cauză prin ordonanța nr. .../P/2014 din 17.02.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexa Infracțiunilor de Corupție.

3. Apelantul intimat inculpat O. a solicitat în cadrul motivelor de apel formulate (filele 284-324 vol. I dosar apel), *în principal*, admiterea apelului formulat, desființarea sentinței penale atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, conform art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, în considerarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, iar *în subsidiar*, admiterea apelului, conform art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, desființarea sentinței apelate și pronunțarea unei noi hotărâri ca urmare a rejudecării cauzei. Astfel, a susținut următoarele critici:

a) cu privire presupusa *complicitate la infracțiunea de luare de mită*, apelantul intimat inculpat a invocat *nemotivarea soluției de condamnare*, în sensul că hotărârea atacată nu cuprinde mențiunile prevăzute de art. 403 alin. 1 lit. c și alin. 2 Cod procedură penală, ceea ce, în opinia apelantului, echivalează cu soluționarea cauzei fără examinarea, în mod real și în întregime, a problematicii esențiale și complexe a cauzei;

b) sub un alt aspect, tot în legătură cu presupusa faptă de *complicitate la infracțiunea de luare de mită*, apelantul intimat inculpat a invocat netemeinicia soluției de condamnare, din perspectiva lipsei tipicității obiective și subiective, solicitând achitarea sa, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I (*în principal*) și teza II (*în secundar*) din Codul de procedură penală;

c) în legătură cu *pretinsele infracțiuni concurente de evaziune fiscală* pentru care a fost condamnat de către prima instanță, apelantul intimat inculpat O. a susținut că situația de fapt a fost stabilită necorespunzător de către prima instanță, în baza unor probe "*nefiabile*", care nu au aptitudinea de a dovedi acuzațiile formulate împotriva sa "*dincolo de orice îndoială rezonabilă*" și, totodată, a susținut că prima instanță a realizat o *greșită încadrare juridică*, în sensul că situația de fapt reținută în considerentele sentinței apelate corespunde unei *infracțiuni unice de evaziune fiscală, în formă continuată și nu unui concurs omogen de infracțiuni de evaziune fiscală*;

d) în raport cu încadrarea juridică considerată corectă de către apelant, anume infracțiunea unică de evaziune fiscală în formă continuată, a invocat netemeinicia soluției de condamnare, pentru *lipsa tipicității obiective și subiective*, solicitând instanței de control judiciar să admită apelul formulat și să pronunțe o soluție de achitare;

e) în legătură cu presupusa infracțiune de luare de mită în forma complicității, apelantul intimat inculpat O. a solicitat ca, odată cu achitarea sa, ca urmare a constatării inexistenței acestei infracțiuni, instanța de control judiciar să dispună *înlăturarea măsurii confiscării sume de 3.000.000 lei*, dispusă de către prima instanță în baza art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, arătând că această sumă, încasată de la SC T. S.A., nu a făcut obiectul infracțiunii reținute în sarcina sa, ci a reprezentat contravaloarea contractului de publicitate încheiat cu SC T. S.A.;

f) în ceea ce privește modul de soluționare a laturii civile de către instanța de fond, apelantul intimat inculpat O. a susținut, în considerarea solicitării sale de pronunțare a unei soluții de achitare cu privire la infracțiunea unică de *evaziune fiscală*, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I și teza a II-a Cod procedură penală, că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, potrivit cărora, în caz de achitare a inculpatului în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, *instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă*;

Totodată, pentru a putea în care instanța ar pune în discuție fondul acțiunii civile exercitate de către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F., prin luarea în considerare a temeiului achitării prevăzut de art. 16 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, a solicitat *respingerea acțiunii civile, ca neîntemeiată*, întrucât singura probă reținută de către instanța de fond cu privire la valoarea prejudiciului pretins a fi fost produs de către SC E. S.R.L a fost raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză de către specialistul Direcției Naționale Anticorupție, care nu este un organ fiscal, cu atribuții în stabilirea existenței și întinderii obligațiilor de natură fiscală. A subliniat că această probă este una nefiabilă și că în speță nu a existat o inspecție fiscală procedural efectuată și nu a fost emisă o decizie de impunere fiscală.

h) în subsidiar, a solicitat reindividualizarea pedepselor stabilite de către instanța de fond, susținând că legea penală mai favorabilă este Codul penal anterior, datorită regimului mai favorabil al sancționării concursului de infracțiuni și, în baza prevederilor art. 72, art. 74 alin. 1 lit. c și d și art. 76 Cod penal anterior, a apreciat că se poate stabili o pedeapsă în quantum mai redus.

4. Apelantul intimat inculpat B. a solicitat instanței de control judiciar, atât oral, cât și în cadrul motivelor de apel scrise (filele 33-53 vol. II dosar apel), *în principal*, admiterea apelului declarat, schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care este judecat, *din* complicitate la luare de mită prevăzută de art. 48 Cod penal raportat la art. 289 alin 1 Cod penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu

aplicarea art. 5 Cod penal, **în** infracțiunea de tănuire, prevăzută de art. 270 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, pentru care a considerat că se impune achitarea sa, în temeiul art. 16 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, întrucât fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

În subsidiar, a considerat că legea penală mai favorabilă este Codul penal anterior, solicitând reindividualizarea pedepsei stabilite, în sensul aplicării unei pedepse într-un quantum situat sub minimul special prevăzut de lege, iar ca modalitate de executare a solicitat instanței de control judiciar să dispună suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În concret, apelantul intimat inculpat B. a susținut următoarele critici:

a) greșita încadrare juridică a faptei reținute în sarcina sa (de complicitate la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 48 raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal), apreciind că încadrarea juridică corectă este infracțiunea de favorizare reală a infractorului (prevăzută de art. 264 Cod penal anterior și având corespondent în dispozițiile art. 270 Cod penal);

b) greșita apreciere a situației de fapt și a vinovăției de către prima instanță, urmare greșitei evaluări a probelor administrate în cauză, sens în care a solicitat admiterea apelului formulat și achitarea sa, în temeiul dispozițiilor art. 16 lit. b teza a II-a Cod procedură penală;

c) greșita stabilire a legii penale mai favorabile, pe care a apreciat-o a fi Codul penal anterior și, totodată, greșita individualizare a pedepsei stabilite de către prima instanță, care ar fi trebuit să aibă un quantum sub minimul prevăzut de lege, cu suspendarea condiționată a executării.

5. Apelantul intimat inculpat L. a solicitat instanței de control judiciar, în cadrul motivelor de apel formulate în scris (filele 270-283 vol. I dosar apel), să admită apelul, să desființeze, în parte, sentința pronunțată de către prima instanță și, rejudecând, să dispună, *în principal, condamnarea sa pentru fapta reținută la pct. II.1 din rechizitoriu*, cu menținerea suspendării executării sub supraveghere a pedepsei, dar cu diminuarea quantumului acesteia și al termenului de încercare al pedepsei complementare și, totodată, să pronunțe o soluție de *încetare a procesului penal pentru faptele reținute în sarcina apelantului la punctele II.2 și II.3 din actul de sesizare.*

a) În acest sens a invocat nelegalitatea sentinței pronunțate de către prima instanță, datorată omisiunii aplicării dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. h Cod procedură penală și art. 255 alin. 3 Cod penal anterior, pe care apelantul intimat inculpat le-a considerat a fi incidente cu privire la infracțiunile de complicitate la dare de mită menționate la punctele II.2. și II.3 din rechizitoriu și reținute în sarcina sa;

b) În *subsidiar*, a solicitat instanței de control judiciar ca, în baza reținerii de circumstanțe atenuante în ceea ce-l privește, să aplice o pedeapsă într-un quantum mai redus, cu reducerea duratei termenului de încercare.

6. Apelantul intimat inculpat B. a solicitat instanței de control judiciar, în cadrul motivelor de apel (filele 263-269 vol. I dosar apel) ca, în temeiul art. 421 alin. 2. lit. a Cod procedură penală, să admită apelul formulat, să desființeze, în parte, sentința atacată și, rejudecând, să reducă corespunzător pedeapsa aplicată, ca efect al reținerii *dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală* la încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată. Totodată, a apreciat că prima instanță ar fi trebuit să facă aplicarea *dispozițiilor art. 74 Cod penal*, urmând ca, în baza prevederilor *art. 76 Cod penal*, să reducă pedeapsa aplicată, până la un quantum orientat spre minimul special și, de asemenea, să dispună suspendarea condiționată a executării pedepsei, *potrivit art. 81 Cod penal anterior*.

7. Apelantul intimat inculpat N. a criticat sentința atacată, susținând în cadrul motivelor de apel formulate (filele 54-59 vol. II dosar apel), pe de o parte, că prima instanță nu a reținut incidența și efectele *dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală* și, pe de altă parte, că nu s-a dat eficiență circumstanței atenuante prevăzute de *art. 74 lit. a Cod penal anterior*, deși această circumstanță era aplicabilă în cazul său.

Ca atare, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a solicitat instanței de control judiciar admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și, în rejudecare, să dispună reindividualizarea pedepsei aplicate, astfel cum s-a precizat anterior.

8. Apelanta intimată inculpată M. a formulat apel în cauză la data de 07.04.2017 (fila nr. 13 vol. I dosar fond). La termenul din 27 noiembrie 2017, în prezența apărătorului său ales, apelanta a precizat, personal, că își retrage apelul declarat împotriva sentinței penale nr. 181 din 28 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr./1/2015, astfel cum se precizează în cuprinsul încheierii de ședință de la termenul menționat.

9. Apelanta parte civilă S.N.T.G.N. T. S.A. a criticat hotărârea pronunțată de către prima instanță, în cadrul motivelor de apel depuse la dosar (filele 218-220 vol. I dosar apel), sub aspectul modului de soluționare a laturii civile, solicitând instanței de control judiciar admiterea apelului formulat, desființarea, în parte, a sentinței atacate și, în rejudecare, schimbarea sentinței, în sensul obligării apelantului intimat inculpat O. la plata unor despăgubiri civile în sumă de 232.558,81 lei (207.279 lei reprezentând valoarea sponsorizării și 25.279,81 lei dobânzi).

A precizat că această sumă reprezintă prejudiciul cauzat SNTGN T. SA ca urmare a nerespectării de către apelantul menționat a contractului nr. 16/2011

încheiat cu Federația Română de Box privind sponsorizarea Galiei internaționale de box profesionist.

10. Apelanta parte civilă S.N. N. S.A. a formulat apel împotriva hotărârii pronunțate de către prima instanță (filele 48-56, 60-62, 68-73 vol. I dosar apel), solicitând admiterea căii de atac, desființarea, în parte, a acestei hotărâri, în ceea ce privește modul de rezolvare a laturii civile și, în rejudicare, obligarea apelanților intimați inculpați U., O., B., J., N., T. și B., precum și a intimatului inculpat A., în solidar, la plata sumei de 125.000 lei plus dobânda legala aferentă, calculată de la data de 11.07.2011 până la data achitării sumei, apreciind că în speță sunt întrunite condițiile legale pentru atragerea răspunderii apelanților intimați inculpați, potrivit art. 1357 Cod Civil.

11. Apelanta parte civilă S. S.A. a solicitat, în cadrul motivelor de apel formulate (filele 23-26 vol. I dosar apel) admiterea apelului formulat, desființarea sentinței pronunțate de către prima instanță, sub aspectul modului de soluționare a laturii civile și, în rejudicare, obligarea apelantului intimat inculpat O. la plata despăgubirilor civile în sumă de 674.299 lei.

12. Apelanta parte civilă S. S.A. a susținut, în cadrul motivelor apelului declarat cu privire la sentința pronunțată de prima instanță (filele 80-83 vol. I dosar apel), critici legate, *pe de o parte*, de împrejurarea că prima instanță nu s-a pronunțat cu privire la cererea nr. 8756 din data de 15.10.2015 formulată de apelantă, depusă la dosar la data de 16.10.2015 (prin care a solicitat introducerea în cauză a Federației Române de Box, ca parte responsabilă civilmente), *iar pe de altă parte* de respingerea, ca nefondată, a cererii de obligare a Federației Române de Box și a apelantului intimat inculpat O., în solidar, la plata către apelanta parte civilă a despăgubirilor civile în sumă de 5000 lei plus dobânda legală.

13. Apelanta parte civilă S.N.G.N. R. S.A. nu a formulat motive scrise sau orale de apel.

III. Preliminar, instanța de control judiciar constată că la data de 21 mai 2018, apelanta intimată inculpată U., prin apărător ales, a depus la dosar o cerere de *repunere pe rol a cauzei și reluare a dezbaterilor* (cerere reiterată la data de 22 mai 2018).

Potrivit mențiunilor din cerere, apelanta și-a întemeiat solicitarea pe un document despre care a afirmat că are un caracter "*strict secret*", constând dintr-o Notă a Serviciului Român de Informații prezentată presei de fostul președinte al României, domnul T. (și care ar fi fost transmisă de acesta Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii și Comisiei pentru cercetarea abuzurilor Serviciului Român de Informații), din care rezultă informații și date despre faptele și inculpații din prezenta cauză, obținute în urma unei acțiuni de monitorizare desfășurate între anii 2010-2011.

Apelanta intimată inculpată a mai susținut, în cadrul cererii formulate, că Nota anterior menționată descrie acțiuni concertate ale unei grupări formate din apelanții intimați inculpați N. și S., martorul G. și numitul R., acțiuni ce aveau ca scop susținerea intereselor economice ale martorului în raport cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Apelanta intimată inculpată a subliniat că documentul presupus a proveni de la Serviciul Român de Informații nu face nicio referire la numele său, deși ocupa funcția de ministru în perioada monitorizată, acest aspect demonstrând, în opinia apelantei, nevinovăția sa.

Totodată, în susținerea cererii sale, apelanta intimată inculpată a susținut că Nota menționată ar fi fost obținută în baza Protocolului de cooperare încheiat între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, sens în care a susținut că Direcția Națională Anticorupție ar fi furnizat date false în cuprinsul adresei transmise la dosarul cauzei la data de 8 mai 2018.

Analizând solicitarea formulată, Completul de 5 Judecători constată, în principal, că Nota Serviciului Român de Informații la care face referire apelanta intimată inculpată în cererea de repunere pe rol, este un document clasificat ce nu se regăsește printre actele depuse la dosarul cauzei, astfel că nu constituie un mijloc de probă apt de a lămuri cauza.

Pe de altă parte, în raport cu fondul susținerilor din cererea de repunere pe rol formulată, instanța de control judiciar apreciază că documentul, în conținutul pretins, nu are aptitudinea de a atrage reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor ci, contrar celor susținute de către apelanta intimată inculpată, aduce în discuție apărări similare celor deja învederate instanței pe parcursul judecării cauzei, ce pot fi lămurite prin analiza probelor existente la dosar.

Ca atare, nefiind întrunite condițiile prevăzute de art. 395 Cod procedură penală, Completul de 5 Judecători va respinge, ca nefondată, cererea de repunere pe rol a judecării cauzei și reluare a dezbaterilor formulată de apelanta U., prin apărător ales.

IV. Analiza criticilor formulate de apelanți

Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor de apel formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, potrivit art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție constată următoarele:

IV. 1. În legătură cu infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanta intimată inculpată U. și infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de G. și G., cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice

IV.1.1. Apelanta intimată inculpată U. a invocat, în temeiul dispozițiilor art. 102 alin. 2 Cod procedură penală, *excepția nulității probelor constând în*

înregistrări ale convorbirilor interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, transcrise în procesele verbale de redare din vol. 6 dosar urmărire penală (filele 53-177), în raport cu adresa Direcției Naționale Anticorupție înaintată la dosar la data de 08 mai 2018 și a solicitat ca, în lumina deciziilor Curții Constituționale nr. 91 din data de 28 februarie 2018 (paragrafele 35, 55 și 81), nr. 802 din data de 05 decembrie 2017 (paragrafele 24,25, 28 și 29) și nr. 51 din data de 16 februarie 2016, aceste probe să fie înlăturate din cauză, având în vedere și aspectele menționate de Protocolul de cooperare dintre Serviciul Român de Informații și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest sens, a considerat că se impune desființarea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare pentru discutarea excepției invocate (întrucât două dintre deciziile Curții Constituționale anterior menționate sunt pronunțate ulterior pronunțării hotărârii atacate în cauză), fiind necesară analiza elementelor noi conturate în speță, în raport cu aspectele statuate prin deciziile menționate și, totodată, reanalizarea materialului probator, prin înlăturarea probelor considerate a fi nule absolut.

Analizând excepția formulată, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători constată, *pe de o parte*, că prin adresa din data de 8 mai 2018, înregistrată sub nr. 10920 din 10 mai 2018, Direcția Națională Anticorupție (fila 127-131 vol. III dosar apel) a comunicat că, *în baza art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală în forma anterioară O.U.G. nr. 6/2016, s-a procedat la punerea în executare, folosind echipamentele Serviciului Român de Informații, a unor mandate de supraveghere tehnică* (emise în baza încheierii nr. 221 din data de 07.10.2014 pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – filele 16-25, vol. 10 dosar urmărire penală, a ordonanței din data de 24.10.2014 dispusă de către procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție - filele 32-41, vol. 10 dosar urmărire penală, confirmată prin încheierea nr. 249 din data de 27.10.2014 - filele 52-61, vol. 10 dosar urmărire penală, prelungită prin încheierea nr. 261 din data de 5.11.2014 - filele 74-83, vol. 10 dosar urmărire penală și, ulterior prin încheierea nr. 39 din data de 30.01.2015 – filele 102- 117, vol. 10 dosar urmărire penală, toate pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție), *însă convorbirile interceptate în baza acestor mandate și procesul verbal de redare a convorbirilor, întocmit de ofițerul de poliție și certificat de procuror* (volumul 6 dosar urmărire penală, filele 36 - 52) *nu au fost considerate esențiale pentru stabilirea situației de fapt și nu au fost reținute în cuprinsul rechizitoriului printre mijloacele de probă care susțin acuzațiile.*

Pe de altă parte, adresa anterior menționată precizează, la punctul 2, că în baza solicitării Direcției Naționale Anticorupție, în conformitate cu prevederile art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și cu cele ale art. 14 alin. 3 și 4 din OUG nr. 43/20023 privind Direcția Națională

Anticorupție, Serviciul Român de Informații a declassificat și a transmis la dosar înregistrări ale unor convorbiri interceptate în baza mandatelor de siguranță națională emise de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în conformitate cu prevederile art. 21 din Legea nr. 535/2004 (mandatele nr. 003160 din 10.06.2010, 007024 din 13.12.2010, 001242 din 23.02.2012 și 005152 din 14.08.2012), procesele verbale de redare a convorbirilor, realizate de către ofițeri de poliție judiciară și certificate de procuror fiind depuse la dosarul cauzei (volumul 6 dosar urmărire penală, filele 55 - 177).

În ceea ce privește excepția nulității absolute invocate de apelanta intimată inculpată cu privire la înregistrările convorbirilor interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, transcrise în procesele verbale de redare din vol. 6 dosar urmărire penală (filele 53-177), instanța de control judiciar remarcă faptul că, astfel cum reiese din conținutul capitolelor VI.1 – VI.5. din sentința atacată, singura faptă în legătură cu care prima instanță a reținut, în dovedire, acest tip de probe este infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanta intimată inculpată, corelativ cu infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de G. și G. și cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice.

Concret, instanța de fond a reținut că această infracțiune a fost dovedită, în privința apelantei, în re altele prin procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate de inculpatul L. și martorul G. din datele de 13 iulie 2010, 27 iulie 2010, 16 august 2010, 7 septembrie 2010 și 22 decembrie 2010 (filele 55-60, 62-63 și 90-92 vol. 6 dosar urmărire penală).

Potrivit procesului verbal redactat la 28.01.2015 de către ofițerul de poliție judiciară F. (filele 53-72 vol. 6 dosar urmărire penală), convorbirile telefonice purtate în datele de 13 iulie 2010, 27 iulie 2010, 16 august 2010 și 7 septembrie 2010 au fost interceptate în baza mandatului nr. 003160 din 10 iunie 2010, valabil până la 13.12.2010, orele 15⁰⁰ (fila 86 vol. 10 dosar urmărire penală) emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 cu aplicarea art. 9 din Legea nr. 14/1992, raportat la **art. 3 lit. f și l din Legea nr. 51/1991**, la solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 004387 din 10.06.2010.

Procesul verbal din data de 28.01.2015 (filele 73-80 vol. 6 dosar urmărire penală) conține transcrierea convorbirilor telefonice interceptate potrivit mandatului nr. 005152 din 14.08.2012, valabil până la 25.11.2012, orele 15⁰⁰ (fila 88 vol. 10 dosar urmărire penală) emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 cu aplicarea art. 9 din Legea nr. 14/1992, raportat la **art. 3 lit. f și l din Legea nr. 51/1991**, iar procesul verbal din data de 29.01.2015 (filele 81-139 vol. 6 dosar urmărire penală) conține redarea convorbirilor telefonice interceptate potrivit mandatului nr. 007024 din 13 decembrie 2010, valabil până la 12.03.2010, orele 15⁰⁰ (fila 85 vol. 10 dosar

urmărire penală) emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 cu aplicarea art. 9 din Legea nr. 14/1992, raportat la **art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991**.

Nu în ultimul rând, procesul verbal din data de 29.01.2015 (*filele 140-177 vol. 6 dosar urmărire penală*) conține *transcrierea convorbirilor telefonice interceptate potrivit mandatului nr. 001242 din 23 februarie 2012, valabil de la 27 februarie 2012, orele 15.00 până la 26.08.2012, orele 15⁰⁰* (fila 87 vol. 10 dosar urmărire penală) emis de Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 cu aplicarea art. 9 din Legea nr. 14/1992, raportat la **art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991**.

Aceste aspecte au fost confirmate și la pct. 2 al adresei din 8 mai 2018 transmisă la dosarul cauzei de către Direcția Națională Anticorupție.

Sub un prim aspect, din analiza documentelor anterior menționate se constată că *excepția nulității absolute* invocată de apelanta intimată inculpată *nu vizează mijloace de probă* obținute ca urmare a unor mandate de supraveghere tehnică emise în condițiile Codului de procedură penală, *ci se referă la interceptări și înregistrări rezultate din activități specifice culegerii de informații, care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, autorizate de un judecător potrivit Legii nr. 51/1991* într-un cadru extra-procesual penal (și nu în baza Protocolului de cooperare dintre Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, astfel cum în mod eronat susține apelanta).

Ca urmare, se apreciază că în cazul interceptărilor obținute în baza Legii nr. 51/1991 nu sunt incidente nici decizia nr. 51 din data de 16 februarie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 14 martie 2016, nici decizia nr. 302 din data de 4 mai 2017 a instanței de contencios constituțional, ne fiind vorba de *”o încălcare a dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală”*.

De altfel, decizia Curții Constituționale nr. 91 din data de 28 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20 aprilie 2018, invocată de apelanta intimată inculpată în susținerea excepției formulate, arată că există o distincție între *„înregistrările realizate ca urmare a punerii în executare a unui mandat de supraveghere tehnică dispus potrivit Codului de procedură penală”* și *„înregistrările rezultate din activități specifice culegerii de informații, care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr.51/1991 (paragraful 27)*.

Prin urmare, interceptările și înregistrările realizate în cadrul urmăririi penale, în baza art.138 și următoarele din Codul de procedură penală constituie, potrivit art. 97 alin. 2 lit. e coroborat cu art.143 din același act normativ, mijloace de probă, pe când înregistrările realizate ca urmare a punerii în

executare a unui mandat de interceptare și înregistrare a comunicațiilor electronice dispus potrivit Legii nr. 51/1991 se constituie în informații rezultate din derularea activităților specifice de către organele cu atribuții în domeniul securității naționale (paragrafele 28 și 29).

Totodată, în situația în care astfel de informații privesc săvârșirea unor infracțiuni, potrivit art. 11 lit. d din Legea nr. 51/1991, se precizează că acestea pot fi comunicate organelor de urmărire penală (paragraful 30).

Altfel spus, astfel cum a statuat instanța de contencios constituțional în considerentele deciziei anterior menționate, „scopul în care sunt utilizate activitățile întreprinse în domeniul securității naționale este diferit de cel al activității procesual penale. Primele se axează pe cunoașterea, prevenirea și înlăturarea amenințărilor interne sau externe cu scopul realizării securității naționale, iar celelalte au ca scop tragera la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni. Astfel, într-o interpretare sistematică și teleologică, rezultă că Legea nr.51/1991 și Codul de procedură penală au finalități diferite, care se reflectă și în scopul pentru care este dispusă autorizarea unor activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului/măsura supravegherii tehnice (paragraful 56).

Prin urmare, aspectele invocate de către apelanta intimată inculpată U. **nu fac parte dintre cele care, potrivit dispozițiilor art. 281 alin 1 Cod procedură penală, au aptitudinea de a determina incidența sancțiunii nulității absolute.**

Sub un alt al doilea aspect, referitor la efectele neconstituționalității dispozițiilor **art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991** constatate prin decizia nr. 91 din data de 28 februarie 2018 a Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că mandatele nr. 003160 din data de 10.06.2010 și nr. 005152 din 14 august 2012 au fost emise în baza dispozițiilor **art. 3 lit. f și l din Legea nr. 51/1991**, iar mandatele nr. 007024 din 13 decembrie 2010 și, respectiv, nr. 001242 din 25 februarie 2012 au fost emise *exclusiv* în baza textului **art. 3 lit. f** din legea menționată.

Potrivit dispozițiilor art. 3 lit. f din legea anterior menționată, constituie amenințări la adresa securității naționale a României ”subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale”, iar, conform textului art. 3 lit. l din lege, o asemenea amenințare o reprezintă ”inițierea sau constituirea de organizații sau grupări ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a acestora, în scopul desfășurării vreuneia din activitățile enumerate la

lit. a)-k), precum și desfășurarea în secret de asemenea activități de către organizații sau grupări constituite potrivit legii”.

Prin decizia Curții Constituționale nr. 91 din data de 28 februarie 2018 s-a constatat, între altele, că sintagma „*aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români*”, cuprinsă în art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

Potrivit art. 147 din Constituția României deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial al României și au putere numai pentru viitor, ceea ce semnifică faptul că aceste decizii își găsesc aplicabilitate inclusiv în litigiile aflate în curs, indiferent de invocarea sau nu în cadrul acestor litigii (anterior publicării deciziei) a respectivei excepții de neconstituționalitate.

În acest sens, se poate considera că neconstituționalitatea *parțială* a textului art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991, constatată prin decizia nr. 91 din data de 28 februarie 2018, are, de principiu, vocația de a impune analiza legitimității utilizării în continuare, în procesul penal, a înregistrărilor obținute în baza mandatelor nr. 007024 din 13 decembrie 2010 și, respectiv, nr. 001242 din 23 februarie 2012, deoarece aceste mandate au fost emise în baza textului menționat, fără ca din documentele aflate la dosar să se poată stabili care dintre multiplele teze ale art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991 (*subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale*) a fost avută în vedere la emiterea mandatelor.

În aceste condiții, dubiul profită apelantei intimatelor inculpate, potrivit principiului *in dubio pro reo*, astfel că instanța de control judiciar constată că mandatele nr. 007024 din 13 decembrie 2010 (emis în privința martorului G.) și, respectiv, nr. 001242 din 23 februarie 2012 (emis în privința martorului G.) *au fost emise în baza unei dispoziții legale declarate ulterior (parțial) neconstituțională*.

În raport și cu considerentele anterior arătate, referitoare la împrejurarea că în cauză *nu poate fi incidentă sancțiunea nulității absolute, nefiind aplicabile deciziile nr. 51 din data de 16 februarie 2016 și nr. 302 din data de 4 mai 2017 ale Curții Constituționale*, împrejurările invocate de apelanta intimată inculpată pot fi analizate, cel mult, în raport cu dispozițiile art. 282 Cod procedură penală, referitor la sancțiunea nulității relative.

Incidența nulității relative cu privire la mandatele în discuție presupune îndeplinirea unor condiții legate de momentul invocării acestei sancțiuni și, de asemenea, de împrejurarea ca prin utilizarea în continuare a acestor mandate emise în baza unui text de lege parțial neconstituțional să se fi produs o vătămare a drepturilor apelantei intimatelor inculpate, care să nu poată fi înlăturată decât prin desființarea actului.

Sub aspectul *momentului invocării nulității*, se apreciază ca nefiind întrunite condițiile impuse de dispozițiile alin. 4 lit. c ale art. 281 Cod procedură penală (potrivit cărora nulitatea relativă se invocă până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecării), în raport cu concluzia, anterior menționată, că sancțiunea constatată prin decizia Curții Constituționale nr. 91 din data de 28 februarie 2018 se referă la *neconstituționalitatea* parțială a textului art. 3 lit. f, nu la *nulitatea* mandatelor de siguranță națională.

În ceea ce privește existența *vătămării* la care se referă art. 282 alin 1 Cod procedură penală, Completul de 5 Judecători consideră esențială împrejurarea că mandatele la care se referă apelanta intimată inculpată, deși posibil emise în baza unui temei juridic constat, ulterior, ca fiind afectat parțial de neconstituționalitate, *nu au fost solicitate și, respectiv, obținute pentru interceptarea comunicațiilor realizate de apelantă*, ci, în mod diferit, au fost emise în scopul interceptării convorbirilor și comunicațiilor martorilor G. și, respectiv, G., fiind astfel puse în executare de către autoritatea competentă.

În raport de acest ultim menționat aspect, se apreciază că apelanta nu deține un drept procesual propriu privind invocarea acestei sancțiuni, ci singurii care ar putea să invoce, în condițiile date, o vătămare ireparabilă produsă fie dreptului la un proces echitabil, fie dreptului la respectarea vieții private *sunt exclusiv persoanele în legătură cu care au fost emise mandatele în baza Legii nr. 51/1991, respectiv G. și G..*

Având în vedere că niciunul dintre mandatele anterior menționate nu a fost emis cu privire la apelanta intimată inculpată, acestea nu conțin comunicații ale acestora și, ca atare, *nu au prilejuit intruziuni, restrângeri și ingerințe nejustificate în viața sa privată sau în drepturile sale procesuale*, în sensul deciziei nr. 91 din 28 februarie 2018 a Curții Constituționale, Completul de 5 Judecători consideră că în speță *nu este îndeplinită condiția vătămării prevăzute de art. 282 Cod procedură penală și, ca atare, nu se impune anularea mandatelor nr. 007024 din 13 decembrie 2010 (emis pentru G.) și, respectiv, nr. 001242 din 23 februarie 2012 (emis pentru G.), nici a actelor subsecvente (interceptări ale convorbirilor, înregistrări ale acestora, procese verbale de redare) sau a suporturilor materializate de fixare.*

În privința mandatelor nr. 003160 din data de 10.06.2010 și nr. 005152 din 14 august 2012, a actelor subsecvente acestora, constând în interceptări,

înregistrări și procese verbale de redare și a suporturilor materiale de fixare, Completul de 5 Judecători arată că acestea au fost solicitate și emise de către Înalta Curte de Casație și Justiție *nu doar în baza dispozițiilor art. 3 lit.f din Legea nr. 51/1991 ci, deopotrivă, în temeiul art. 3 lit l din această lege*, care are în vedere altă ipoteză față de cele menționate de textul art. 3 lit.f, anume *amenințarea la adresa siguranței naționale reprezentată de înființarea sau constituirea de organizații sau grupări ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a acestora, în scopul desfășurării vreunora din activitățile enumerate la lit. a) - k), precum și desfășurarea în secret de asemenea activități de către organizații sau grupări constituite potrivit legii.*

În acest sens, este importantă împrejurarea că *dispozițiile art. 3 lit. l din aceeași lege, care nu au fost declarate neconstituționale*, continuă să reprezinte, împreună cu restul dispozițiilor cuprinse în art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991, care au rezistat testului constituționalității, *temeiuri valabile pentru mandatele în discuție*, destinate obținerii de informații în legătură cu fapte ce au constituit obiectul cercetării, mandate ce au fost puse în executare de către Serviciul Român de Informații potrivit dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 14/1992.

În consecință, în raport cu considerentele anterior arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție Completul de 5 Judecători **apreciază, ca nefondată, excepția invocată de apelanta intimată inculpată U. privind nulitatea absolută a probelor** constând în înregistrările convorbirilor interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, transcrise în procesele verbale de redare din vol. 6 dosar urmărire penală (filele 53-177), interceptate în baza mandatelor nr. 003160 din 10 iunie 2010, nr. 007024 din 13 decembrie 2010, nr. 001242 din 23 februarie 2012 și nr. 005152 din 14 august 2012, emise de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Legii nr. 51/1991, soluție în raport cu care constată că în speță *nu se impune desființarea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare*, întrucât în configurația ansamblului probator nu se poate vorbi despre existența unor elemente noi, neanalizate de către prima instanță.

IV.1.2. Apelanta intimată inculpată U. a formulat, totodată, o serie de critici prin care a contestat modul de stabilire a *situației de fapt* reținute de către prima instanță în legătură cu *prima infracțiune de luare de mită presupus săvârșită de apelantă cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice, la infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de G. și G..*

Din analiza materialului probator existent în cauză, administrat atât în faza de urmărire penală, cât și în ambele faze ale judecății, Completul de 5 Judecători consideră neîntemeiată critica formulată de apelanta intimată inculpată, deoarece, contrar susținerilor acesteia, evaluarea materialului probator de către prima instanță a fost una corespunzătoare, nefiind confirmat argumentul apelantei în sensul că din dosar lipsesc probele, directe sau indirecte, care să justifice condamnarea sa pentru această faptă.

În cadrul acestei critici, apelanta intimată inculpată susține, în esență, că probele administrate nu dovedesc că ar fi desfășurat relații financiare cu apelantul intimat inculpat L., *nici că ar fi pretins vreo sumă de bani* de la martorul G. sau că ar fi avut cunoștința de împrejurarea că apelantul L. a realizat plăți din banii acestuia sau din banii primiți de la martorul G., după cum aceste probe nu relevă că asemenea plăți, pentru sine sau pentru partid, au fost vreodată solicitate de către apelantă lui L., ci, dimpotrivă, că singura discuție referitoare la martorul G. a avut loc în anul 2009, când apelanta s-a împotrivit oricărei colaborări cu acesta.

În dezvoltarea aspectelor anterior redată, apelanta susține, *pe de o parte*, că răspunsurile apelantului intimat inculpat L. la întrebările puse în cursul *confruntării din data de 19 martie 2015* din cursul urmăririi penale („*nu am avut relații financiare cu doamna U., nu i-am spus niciodată că am făcut asemenea plăți, nu mi-a cerut niciodată doamna U. să plătesc din banii mei ceva pentru dânsa sau pentru partid*”) ar demonstra, în mod categoric, neimplicarea apelantei în astfel de practici și, *pe de altă parte*, că adevăratul beneficiar al sumelor primite de la SC T. S.A. nu ar fi fost apelanta sau P....., ci N. și familia acestuia (sens în care invocă o serie de pasaje din cuprinsul declarațiilor date la urmărire penală, la data de 02 februarie 2014 și, respectiv, la data de 05 februarie 2015 de către apelantul intimat inculpat L.).

Verificând critica formulată și susținerile apelantei intimate inculpate, instanța de control judiciar constată că aspectele învederate au fost deja evaluate de către prima instanță, iar concluzia la care aceasta a ajuns, contrară celor susținute de către apelantă, se justifică prin aceea că probele menționate au fost analizate în corelație cu întreg ansamblul probator relevant, și nu în mod izolat, trunchiat (astfel cum greșit procedează apelanta).

Astfel, *sub un prim aspect*, acela al rolului decizional al apelantei intimate inculpate U. cu privire la deblocarea finanțărilor, apelantul intimat inculpat L., *persoană din enturajul apropiat al apelantei intimate inculpate T. și care cunoștea bine modul de finanțare și funcționare al plăților*, fiind implicat în campanii electorale sau de alt tip desfășurate de către P..... între anii 2009-2014, arată, în declarația din 02 februarie 2014 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 152-156), că „*toate plățile erau analizate de către ministru împreună cu ordonatorul de credite N.. Secretarul general prezenta o listă cu propunerile de plăți, iar ministrul aproba care dintre aceste plăți se efectua*”, fapt reiterat și în cadrul declarației date în fața primei instanțe la data de 26 aprilie 2016: „*Arăt faptul că, în legătură cu modalitatea în care erau aprobate plățile de către MDRT, cererile de plată se analizau de către ministru și de către secretarul general al ministerului respectiv, N., însă ultimul cuvânt aparținea ministrului U..*” (filele 106-110 vol IV dosar fond).

Rolul hotărâtor al apelantei intimat inculpat U. în efectuarea plăților proiectelor finanțate de către ministerul pe care îl conducea este confirmat și de declarațiile martorilor: D.: *”Ulterior, defalcarea sumelor care erau efectiv plătite se făcea prin ordinul ministrului, care nu corespundea întotdeauna solicitărilor. Nu cunosc criteriile după care unele solicitări erau admise integral, altele erau reduse, iar altele erau respinse”* (filele 4-5 vol. 6 dosar urmărire penală, menținută prin declarația de la filele 54-56 vol. XI dosar fond); A.: *„în situațiile în care existau mai multe solicitări care îndeplineau condițiile de finanțare, dar nu erau suficiente lichidități, noi făceam propuneri de prioritizare în funcție de situația concretă. Decizia finală aparținea ministrului.”* (filele 1-2, 3-4, vol. 6 dosar urmărire penală, menținută prin declarația de la filele 51-53 vol. XI dosar fond).

Mai mult, astfel cum corect a subliniat prima instanță, aspectele susținute de martori nu sunt infirmate sau excușate prin declarația dată în fața instanței de fond de către martora D., în care aceasta relatează despre dispoziția verbală dată de ministrul U., în sensul că plata facturilor să se efectueze în ordinea înregistrării lor la minister, deoarece această dispoziție a fost, potrivit martorei, una temporară, fiind dată și pusă în aplicare într-o perioadă neprecizată: *„Știu că într-o anumită perioadă, pe care nu o pot preciza cu exactitate, a existat o dispoziție verbală, în sensul de a se plăti facturile în ordinea înregistrării lor la minister, această dispoziție verbală ne-a fost transmisă de secretarul general N. și știu că acesta a discutat cu ministrul U.”* (declarație din data de 10 februarie 2017, filele 57-58 vol. XI dosar fond).

Aceste declarații au fost analizate corespunzător de către prima instanță, care a stabilit, în mod justificat, că aspectele menționate se coroborează și cu caracterul special, excepțional, al plăților aprobate de ministru pentru proiectele realizate de către SC T. S.R.L., astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar de către Autoritatea Națională pentru Turism (filele 5-7 vol. 13 dosar urmărire penală): *„Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a acordat în perioada 2010-2011 doar trei finanțări în avans, dintre care două pentru contractele încheiate de SC T. S.A. cu unitățile administrativ-teritoriale Căvnic și Lupeni, care fac obiectul prezentei cauze”*.

În același context trebuie amintite și aspectele rezultate din conținutul proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate de apelantul intimat inculpat L. cu martorul G., în special cel cu privire la discuția din data de 22 decembrie 2010 dintre cei doi.

Astfel, în legătură cu această discuție, atât apelantul intimat inculpat, cât și martorul au afirmat că mențiunea *„ai discutat cu doamna”* s-a referit la ministrul U., iar mențiunea *„a dat semnalul”* din cuprinsul dialogului implica faptul că persoana care decidea cu privire la acordarea acestor finanțări, având *„ultimul cuvânt”*, era apelanta intimată inculpată.

Deopotrivă, în raport cu atenția deosebită acordată de apelanta intimată inculpată finanțării la timp a proiectelor derulate de către SC T. S.A după cea de a doua jumătate a anului 2010, în ciuda insuficienței fondurilor pentru acoperirea tuturor solicitărilor, instanța de control judiciar apreciază ca total nerelevantă exprimarea de către apelantă, cu un an înainte, a unei reticențe în a colabora cu martorul G. (relată de către apelantul L.). Dimpotrivă, realitatea de necontestat a asigurării efectuării plăților datorate SC T. S.A. în avans sau, în orice caz, la timp, dovedește o conduită a apelantei contrară celei de neîncredere și rezervă manifestată de aceasta în anul 2009.

Sub un alt aspect, apelantul intimat inculpat L. a mai precizat, în cadrul ambelor declarații anterior menționate, că necesitatea efectuării plăților către societăți comerciale prestatoare de servicii ocazionate de evenimente sau campanii ale P.... îi era indicată, în general, de către apelanta intimată inculpată T., însă una dintre discuții a avut loc în prezența ministrului U..

Aspectele menționate de către apelantul intimat inculpat L., în declarația dată la 26 aprilie 2016 în fața instanței de fond („Ministrul U. nu cunoștea de existența sumelor remise de G., în modalitatea reținută în actul de sesizare, respectiv prin achiziționarea unor posturi de transformare. În schimb, ministrul U. a cunoscut despre plățile efectuate din cadrul societății mele SC L. S.R.L., către N. S.R.L., X. S.R.L., T. S.R.L.. Discuțiile cu privire la efectuarea acestor plăți le purtam de obicei cu U. sau cu T.”) contrazic apărările formulate de către apelanta intimată inculpată U., care susține că nu avea nicio implicare în cadrul activității infracționale analizate.

Dimpotrivă, fragmentul din declarația anterior menționată trebuie interpretat în contextul mai larg al ansamblului probelor administrate, din care a rezultat că, ulterior pretinderii procentului (considerat a fi uzual, de 10%) din valoarea plăților ce trebuiau deblocate, apelanta nu era la curent cu toate aspectele concrete referitoare la valoarea efectivă a mitei, momentul și modalitatea concretă de primire.

Însă, cu certitudine, aceasta a cunoscut despre plățile efectuate din contul societății SC L. S.R.L. către N. S.R.L., X. S.R.L., T. S.R.L., deoarece, astfel cum declară apelantul intimat inculpat S.: ”discuțiile cu privire la efectuarea acestor plăți le purtam de obicei cu U. sau cu T. (...) Menționez faptul că nu am făcut niște plăți către entitățile respective de dragul de fi făcute, în condițiile în care serviciile prestate de acele entități nu îmi profitau cu nimic”.

De asemenea, în declarația dată la data de 04 martie 2014 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 168-169), apelantul intimat inculpat L. a precizat că a prestat servicii de consultanță și de execuție grafică, că a intermediat personal încheierea unor contracte de prestări servicii cu alte societăți și, în acest context, a arătat că plățile către aceste societăți ”le făceam fie din încasările societăților SC L. S.R.L. sau SC R. S.R.L., fie în numerar, folosind sume de bani ce îmi erau

înmânate în acest scop tot de U. sau de persoanele din apropierea dănei, respectiv T. sau persoanele care îi asigurau protecția. (...) Plățile făcute de SC L. S.R.L. către aceste societăți au fost realizate cu știința doamnei U.”

Aceste aspecte anterior menționate se corelează cu susținerile apelantului inculpat N. care, în prima sa declarație, dată la 02 februarie 2015 la urmărire penală (vol. 1 dosar urmărire penală filele 199-204), a precizat, *pe de o parte*, că prioritizarea și oportunitatea plăților în ministerul condus de apelanta intimată inculpată U. era realizată chiar de către aceasta, *iar pe de altă parte*, a relatat în declarația dată o zi mai târziu (03 februarie 2015 – vol. 1 dosar urmărire penală filele 205-209) despre solicitarea de ”sponsorizare” adresată de către apelantă martorului G. (adus de către apelantul intimat inculpat L. special pentru a o cunoaște pe apelantă), cu ocazia petrecerii organizate de apelantul intimat inculpat N. la pensiunea sa din, solicitare despre care a vorbit și în declarația dată la 16 octombrie 2015, în fața instanței de fond (filele 93-95 vol. V dosar fond): ”La data de 7.02.2011, la petrecerea organizată cu ocazia zilei mele de naștere, la pensiunea pe care o dețin în, venit adus de către inc. L. numitul G.. Am participat la o discuție purtată între G. și E., discuție în cadrul căreia E. i-a spus acestuia că trebuie să facă niște sponsorizări, fără a da alte detalii.”

Semnificația solicitării acestor ”sponsorizări” a fost explicată de către martorul G. în declarația sa, dată la 02 februarie 2015, la urmărire penală (vol. 1 dosar urmărire penală filele 235-243), când martorul a precizat că apelanta i-a solicitat să discute plățile ce urmau să fie finanțate pentru SC T. S.A. cu apelantul intimat inculpat N. și că în schimb, va trebui să ”întorcă” niște bani, prin contracte de sponsorizare pe care urma să le indice N..

Cu toate că această confirmare în probatoriu și, totodată, recunoaștere a modului de lucru în ministerul condus de către apelanta intimată inculpată U. a apărut la un moment ulterior (banii solicitați vizau, la data discuției – 7 februarie 2011, rapta referitoare la ”Gala B.”), împrejurarea relatată este relevantă și în cazul infracțiunii de luare de mită analizate, deoarece clarifică modul în care se desfășura activitatea infracțională a apelanților U. și N. și infirmă apărările apelantei, în sensul că aceasta nu ar fi pretins nicio sumă de bani de la G. și nu ar fi avut cunoștință de la apelantul L. că din societatea controlată de acesta, SC L. S.R.L., s-au efectuat plăți, inclusiv din banii transferați de SC T. S.R.L., pentru diverse servicii prestate în interesul apelantei sau al P.....

Prin solicitarea concretă adresată martorului G., apelanta intimată inculpată a conferit veridicitate convingerii create martorului de către apelantul intimat inculpat L., în cursul anului 2010, în sensul necesității plății mitei (pe care martorul o numește ”comision”): „știu de la L. că suma urma să fie folosită pentru U., N. și cheltuielile de campanie electorală. Da, L. mi-a spus că știa U.

despre plata comisionului de 10%.” (declarația din data de 30 septembrie 2016, fila 304 vol.7 dosar fond).

De altfel, în cadrul aceleiași declarații, martorul G. a explicat, concret, ceea ce a înțeles de la apelantă: *”Tot dna U. mi-a comunicat că, dacă o să fie nevoie de ceva sponsorizări, să discut cu N.. Nu mi-a comunicat alte detalii legate de acele sponsorizări, ceea ce am reținut este că pentru orice problemă trebuie să iau legătura cu N., discuția cu dna ministru fiind una scurtă, de circa 1-2 minute. Cu acea ocazie nu am mai purtat alte discuții cu N. sau U. referitor la proiectul Straja și nicio alta discuție întrucât am plecat de la petrecere. Întrucât am avut un precedent pentru contractele de la Borsec și Căvnic, referirea E. la sponsorizări am perceput-o în același sens, adică plata unui comision pentru plățile ce vor fi efectuate de MDRT și faptul că acești bani urmau să fie folosiți în campania electorală.”*

În contextul acestei declarații, Completul de 5 Judecători apreciază ca nerelevantă afirmația din data de 11 februarie 2015 a martorului G. („Sunt sigur că fratele meu nu a spus că această sumă ar fi fost solicitată de E.” – filele 141-142 vol. 2 dosar urmărire penală), invocată de către apelanta intimată inculpată U. în cadrul criticii analizate, deoarece aspectele și împrejurările percepute în mod direct și personal de către martorul G. au o credibilitate mult mai mare decât aspectele relevate de martorul G., care a prezentat relatări ale fratelui său cu privire la chestiunile de interes, nu aspecte percepute direct, cu propriile simțuri.

În plus, martorul G. confirmă, în aceeași declarație, faptul că fratele său cunoștea despre practica mitei sub forma așa-numitului comision de 10%: *”Fratele meu G. mi-a spus că a discutat la nivelul MDRT cu L. și posibil cu N. despre posibilitatea deblocării plăților, spunându-mi totodată că trebuie să plătesc un comision de circa 10% din sumele încasate de la UAT-uri”*).

Tot astfel, împrejurarea descrisă de martorul M. în declarația dată în fața instanței de apel: *”Nu am auzit niciodată nici personal, nici de la alte persoane ca inculpata U. să fi pretins vreodată sume de bani sau alte foloase de la vreoa persoană”*, nu exclude faptul descris de către martorul G. în declarația anterior menționată privind pretinderea returnării de către martor, din banii plățiți societății SC T. S.A pentru lucrările prestate, a unor sume de bani, denumite *”comision”* sau *”sponsorizări”*, dar, în fapt, reprezentând mită.

În acest sens, subliniem că în fața instanței de apel, deși a minimalizat importanța conversației purtate de G. cu apelanta intimată inculpată U., martorul M. a confirmat această întâlnire de la restaurantul aparținând familiei lui N. (*”Inculpata U. a avut discuții cu L., care a adus un constructor care făcea investiția de la Borsec, numitul G., spre a-l prezenta inculpatei. Inculpata s-a ridicat în picioare, a făcut cunoștință cu numitul G., care s-a prezentat ca fiind cel care face investiția de la Borsec, discuția având loc 10 secunde, ocazie cu*

care inculpata i-a urat succes și să respecte termenele de execuție. (...) Nu știu dacă discuția dintre inculpata U. și numitul G. a mai fost auzită și de alte persoane” (declarația din 28 martie 2018, filele 290-294, vol. III dosar apel).

Cu toate că martorul M. a susținut că ar fi auzit ceea ce s-a discutat cu ocazia întâlnirii apelantei cu G., încercând să acrediteze ideea lipsei oricărei implicări a apelantei în circuitul mitei, instanța de control judiciar consideră declarația martorului ca nefiind credibilă, deoarece atât din declarația martorului G., cât și din aceea a apelantului intimat inculpat N. rezultă faptul că la discuția menționată a participat și ultimul menționat, care a confirmat că a auzit solicitarea de ”întoarcere” a unor sume de bani adresată de către apelantă martorului G..

Astfel, modul de derulare al activității infracționale este descris în termeni similari și de către apelantul intimat inculpat N., în declarația sa dată la instanța de fond, la data de 16 octombrie 2015 (filele 93-94, vol. V, dosar fond): ”În cursul anului 2011 am discutat cu ministrul U. despre acest comision de 10%, reprezentând un procent din încasările pe care G. le obținea din contractele încheiate cu Unitățile Administrative Teritoriale finanțate de către minister. **Acest comision fiind, în realitate, o mită și nu o sponsorizare.** În concret, ministrul mi-a spus că e să vină G. și să aducă această sumă.”

Audiat de către instanța de apel (filele 141-146, vol. III dosar apel), martorul G. a reconfirmat existența întâlnirii cu apelanta intimată inculpată U. din data de 7 februarie 2011: ”Cu inculpata U. am avut o singură discuție în primăvara anului 2011, cred că la, ocazie cu care aceasta mi-a sugerat că o să fie nevoie de sponsorizări din partea mea”. Chiar dacă martorul a indicat greșit locația întâlnirii (restaurantul unde s-au întâlnit, ce aparține apelantului intimat inculpat N., este situat în, nu în), instanța de apel consideră că acest aspect se justifică prin trecerea unui timp îndelungat între momentul respectivei întâlniri și data audierii martorului de către instanța de apel (9 mai 2018), cu atât mai mult cu cât, ulterior, în cuprinsul declarației, martorul a precizat că l-a întâlnit pe apelant la și, în plus, martorul și-a menținut toate declarațiile date anterior în cauză.

Cât privește *destinația sumelor obținute în maniera anterior arătată*, instanța de control judiciar constată că efectuarea de plăți către societățile prestatoare SC N. S.R.L, SC X. S.R.L. și SC T. S.R.L., administrate de martorii C. (vol. 3 dosar urmărire penală, fila 269, vol. VI dosar fond, filele 237-238), Z. (vol. 3 dosar urmărire penală, fila 266, vol. VI dosar fond, filele 234-235) și D. (vol. 3 dosar urmărire penală, fila 281, vol. IV dosar fond, filele 232-233), constând în contravaloarea unor servicii necesare, fie campaniei conduse de către apelanta intimată inculpată U. pentru obținerea funcției de președinte al organizației P..... București, fie pentru desfășurarea altor evenimente ale acestei organizații, s-a realizat preponderent din sumele ”întoarse” de către SC T. S.A,

în maniera arătată de către prima instanță (prin interpunerea societății SC L. S.R.L. în achiziția unor posturi de transformare de către SC T. S.A. de la SC E. S.R.L. Bacău), aspectul rezultând din declarațiile martorilor menționați, precum și din studiul extraselor de cont bancar ale SC L. S.R.L., conținute de vol. 18 dosar urmărire penală, care atestă efectuarea plăților către societățile arătate.

Referitor la preținsele controversate invocate de apelantă în legătură cu plățile efectuate către L. către societatea SC N. S.R.L., pentru efectuarea de materiale publicitare în interesul organizației de partid conduse de către apelantă, precum și în legătură cu existența unor machete a "vizualului" comenzilor unor astfel de materiale publicitare pentru evenimentul din noiembrie 2010 organizat de către P.... București, instanța de control judiciar constată că respectivele machete vizuale constând în fișiere atașate comenzii din 13 septembrie 2010, adresată de către SC L. S.R.L. societății N. S.R.L. se regăsesc în dosarul de urmărire penală, în volumul 3, filele 273-279 și conțin printuri color ale unor stickere, stegulețe, bannere, mesh-uri și panouri informative, toate conținând mesaje neutre și generale, astfel că producția de asemenea materiale se preta utilizării în cadrul oricărui eveniment de partid, inclusiv cel din noiembrie 2010, neavând o afectare specială sau o particularizare pentru un anumit eveniment.

În plus, din analiza extraselor de cont bancar ale societății apelantului intimat inculpat L. (vol. 18 dosar urmărire penală) rezultă că pe perioada iunie – decembrie 2010 încasările acestei societăți au fost reprezentate, în proporție covârșitoare, de sumele încasate de la SC T. S.A. reprezentând *diferențe* dintre prețurile de achiziție și, respectiv, de vânzare ale celor două transformatoare achiziționate de la SC E. S.R.L. Bacău și revândute către T. S.A., în scopul disimulării mitei remise prin intermediul societății apelantului intimat inculpat L. în scopul deblocării de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a finanțării plăților datorate SC T. SA în baza contractelor de lucrări încheiate cu unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec, deblocare posibilă exclusiv în baza aprobării apelantei intimat inculpat U..

Din informațiile conținute de extrasele de cont bancar anterior menționate, corelate cu declarațiile apelantului intimat inculpat L. și ale martorilor G., G., C., Z., C. și D., date atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața primei instanțe, rezultă că plățile efectuate de către SC L. S.R.L., în cursul anului 2010 către societățile prestatoare de servicii anterior menționate (SC N. S.R.L., SC X. S.R.L. și SC T. S.R.L.) s-au realizat preponderent din sumele obținute de către SC L. S.R.L. în maniera arătată, de 499.739,9 lei și, respectiv, 195.627,16 lei, corespunzătoare unui procent de 10% din plățile în avans efectuate de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului către unitățile administrativ-teritoriale Cavnic și Borsec (4.999.024 lei din data de 24 iulie 2010 și, respectiv, de 1.921.412,93 lei, virată în două tranșe, la data de 29 octombrie 2010 și la

data de 17 noiembrie 2010), restul sumelor încasate de societatea controlată apelantului intimat inculpat L. fiind ne semnificative.

De altfel, întrebare fiind de către apărătorul ales al apelantei intimată inculpată U. dacă ”Deductia că banii ajungeau în campania electorală a rezultat din presă sau din discuțiile pe care le-ați avut cu inculpatul N.”, martorul G. a confirmat, cu ocazia audierii sale de către instanța de control judiciar, că știa despre destinația sumelor plătite drept mită de la apelantul intimat inculpat N.: ”Cred că această deductie a rezultat atât din discuțiile cu inculpatul N., cât și din presă.”

În concluzie, deși apelanta intimată inculpată U. critică modul în care prima instanță a stabilit situația de fapt incidentă în cazul acestei prime fapte, Completul de 5 Judecători apreciază că mijloacele de probă administrate în cauză dovedesc faptul că în cursul anului 2010, în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, apelanta intimată inculpată, în scopul de a asigura finanțarea la timp și plata către SC T. S.A. a sumelor cuvenite acestei societăți în baza contractelor de lucrări încheiate cu UAT Căvnic și UAT Borsec, a primit, în mod indirect, prin intermediul societății aparținând apelantului intimat inculpat L., sume de bani (499.739,9 lei și, respectiv, suma de 195.627,16 lei) de la martorii G. și G., ce controlau societatea T. S.R.L. și care au intrat în patrimoniul apelantei sau au fost utilizate pentru plata unor servicii contractate de organizația P... București, pe care o apelanta o conducea.

Consumarea infracțiunii de luare de mită analizată s-a produs în varianta primirii sumelor de bani, deoarece acestea au fost transferate, din inițiativa martorului G., în contul societății controlate de apelantul intimat inculpat L., însă nu acesta decidea modul de cheltuire al acestor sume, ci apelanta intimată inculpată U., care stabilea, expres sau implicit, după bunul plac și interes (propriu sau al partidului) destinația sumelor primite.

Prin urmare, contrar susținerilor apelantei intimată inculpată, faptele anterior analizate întrunesc, în drept, elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Ca atare, critica analizată este apreciată **ca nefondată**.

În considerarea argumentelor și concluziei anterior expuse, Completul de 5 Judecători constată că fiind legală și temeinică măsura dispusă de către prima instanță, în temeiul art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, de a confisca de la **apelanta intimată inculpată U.** suma de 695.367 lei care a făcut obiectul luării de mită, sens în care instanța de control judiciar apreciază, ca **nefondată**, critica formulată de către apelantă.

IV.2. În legătură cu infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de inculpatele U. și T., cu complicitatea presupusă a inculpatului B. și infracțiunea de dare de mită, săvârșită de către apelantul intimat inculpat B.,

în legătură cu plățile efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. SA, cu complicitatea apelantului intimat inculpat L.

IV.2.1. Apelanta intimată inculpată U. a contestat *situația de fapt* reținută de prima instanță, considerând, totodată, că aceasta nu se circumscrie elementului constitutiv al laturii materiale a infracțiunii de luare de mită, întrucât, pe de o parte, nu s-a dovedit că apelanta ar fi *pretinut*, direct sau indirect, de la apelantul intimat inculpat B., sume de bani pentru a dispune deblocarea plăților corespunzătoare lucrărilor executate de SC C. S.A. în baza contractelor cu Compania Națională de Investiții și, pe de altă parte, nu s-a probat faptul că apelanta ar fi *primit* bani din acest circuit, direct sau indirect, prin achitarea unor costuri personale.

Invocând, totodată, *neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită*, a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a și c Cod procedură penală.

În acest sens, apelanta U. a susținut, în esență, că în cauză nu există nici un element probator din care să rezulte că bani de la SC C. S.A. ar fi fost primiți ca mită, în numele său sau cu știința sa, în acest context accentul fiind pus pe relația personală a apelantului intimat inculpat B. cu apelanta intimată inculpată T., fosta directoare a Companiei Naționale de Investiții, despre care apelanta intimată inculpată U. a susținut în cuprinsul motivelor de apel formulate, că și-ar fi creat un sistem relațional propriu, dezvoltând relații neprincipiale cu persoane fizice și juridice având conexiuni contractuale cu instituția pe care o conducea.

Cu alte cuvinte, apelanta intimată inculpată sugerează că probele administrate, enumerate în cuprinsul motivelor de apel formulate, demonstrează că destinatarul mită era, în realitate, intimata inculpată T. și că aceasta a încercat și să influențeze declarațiile date în cauză de către apelantul intimat inculpat B., de care o lega o prietenie îndelungată.

Și **apelantul intimat inculpat B.** a invocat critici privind *greșita apreciere a situației de fapt*, datorate unei evaluări defectuoase a probelor din dosar și *neîntrunirea elementelor constitutive ale complicității la infracțiunea de luare de mită* reținută în sarcina sa, apelantul susținând că prima instanță a greșit în aprecierea realizată asupra vinovăției sale.

A solicitat, în acest sens, admiterea apelului formulat și pronunțarea unei soluții de achitare, în temeiul dispozițiilor art. 16 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, întrucât fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

În acest sens, apelantul a susținut, *sub un prim aspect*, că prima instanță a apreciat greșit caracterul probator al declarațiilor date de către inculpații B., T. și L. la data de 16 octombrie 2015, care, în opinia apelantului B., nu reprezintă "probe", în sensul dispozițiilor legale. Astfel, acesta a susținut că ascultarea inculpaților menționați, în cadrul procedurii prevăzute de art. 375 alin. 1 Cod

procedură penală, nu este de natură a respecta garanția dreptului la apărare al celorlalți inculpați, întrucât nu se desfășoară în condiții de contradictorialitate.

Sub un al doilea aspect, apelantul intimat inculpat B. a arătat că prima instanță a realizat o greșită analiză a probelor și apărărilor formulate, cu consecința greșitei sale condamnări, deoarece probele administrate nu dovedesc că ar fi avut reprezentarea faptului că sumele de bani virate de către SC L. S.R.L. ar fi reprezentat mită pentru U. sau pentru T., și arată apelantul că a fost folosit, fără voia și știința sa, în manevrele infracționale convenite de către T. și L..

Ca atare, a apreciat că vinovăția sa nu a fost dovedită, mai presus de orice îndoială rezonabilă, fiind încălcate prevederile art. 103 alin. 2 Cod procedură penală.

Analizând mai întâi critica formulată de către *apelantul intimat inculpat B.* privind modul eronat de apreciere al primei instanțe asupra caracterului probator al declarațiilor date de către apelanții intimați inculpați L., T. și B. în ședința de judecată din data de 16 octombrie 2015, instanța de control judiciar constată că, potrivit consemnărilor din încheierea de ședință din data menționată, respectivii apelanții intimați inculpați, împreună cu apelantul intimat inculpat N., au solicitat ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, potrivit art. 374 alin. 4 Cod procedură penală.

Astfel, prima instanță a procedat la ascultarea apelanților intimați inculpați L., N., T. și B., în conformitate cu dispozițiile art. 375 alin. 1 Cod procedură penală, declarațiile date fiind atașate la dosarul cauzei.

Dună deliberare, instanța de fond a respins cererea formulată de apelanții intimați inculpați menționați de a fi judecați în procedura prevăzută art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, având în vedere tocmai strânsa legătură existentă între multiplele infracțiuni pentru care a fost sesizată instanța.

Ca atare, prin încheierea de ședință din data de 16 octombrie 2015, prima instanță a dispus judecarea cauzei în procedura obișnuită, urmând ca, în conformitate cu dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, în ipoteza în care, la finalul cercetării judecătorești se va reține aceeași situație de fapt ca cea arătată în rechizitoriu și recunoscută de apelanții inculpați L., N., T. și B., aceștia să beneficieze de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă.

Instanța de control judiciar *respinge* susținerile formulate de apelantul intimat inculpat B., referitoare la faptul că declarațiile date la data de 16 octombrie 2015 de către de apelanții intimați inculpați B., T. și L. nu ar avea caracter probatoriu, arătând, în acest sens, că din punct de vedere al forței probante, dispozițiile art. 97 Cod procedură penală nu diferențiază în niciun fel declarațiile date de inculpat în cursul procedurii de judecată de drept comun, de

cele date de acesta în cadrul cererii de recunoaștere a vinovăției, potrivit procedurii prevăzute de art. 374 alin. 4 Cod procedură penală.

În acest sens, condiția ce trebuie îndeplinită de oricare dintre aceste declarații este ca acestea să servească la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei, contribuind la aflarea adevărului în procesul penal.

Parcurgând dispozițiile Codului de procedură penală ce reglementează *audierea persoanelor*, instanța de control judiciar constată că noțiunea de *audiere* a inculpatului se folosește alternativ cu cea de *ascultare* a inculpatului, menționată (și) de textul art. 375 alin. 2 Cod procedură penală, ambele noțiuni având aceeași finalitate și semnificație practică (Codul de procedură penală statuează, de exemplu, asupra unor *Reguli speciale de ascultare – art. 106, Modul de ascultare – art. 109, ascultarea inculpatului în procedura camerei preliminare – art. 214, etc.*).

Ceea ce este cu adevărat relevant, în acest context, este că atât declarația inculpatului, luată potrivit procedurii de judecată de drept comun, cât și declarația luată în cadrul unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală *trebuie evaluate în contextul prevăzut de art. 103 alin. 1 și 2 Cod procedură penală*, în sensul că astfel de declarații nu au o valoare prestabilită prin lege, ci sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare, în urma evaluării *tuturor* probelor administrate în cauză.

Cât despre demersul primei instanțe ca, ulterior respingerii cererii de judecare potrivit procedurii prevăzute de dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, să întrebe inculpații dacă doresc să dea declarații în fața instanței sau doresc să uzeze de dreptul la tăcere, acesta este unul specific procedurii de judecată de drept comun.

În acest sens, Completul de 5 Judecători subliniază că, potrivit art. 374 alin. 2 Cod procedură penală, președintele completului de judecată *trebuie să încunoaștețe inculpatul, între altele, atât despre dreptul de a nu face nicio declarație, cât și despre dreptul de a da explicații în tot cursul cercetării judecătorești, când socotește că este necesar.*

De altfel, potrivit art. 109 alin. 3 Cod procedură penală, suspectul sau inculpatul își poate exercita dreptul la tăcere *oricând* în cursul audierii, cu privire la *oricare* dintre faptele ori împrejurările despre care este întrebat.

În acest context, din verificarea actelor și lucrărilor dosarului se constată că, deși apelanții intimați inculpați T. și B. au dat, fiecare, câte o singură declarație în cauză (în data de 16 octombrie 2015), apelantul L. a dat încă o declarație în fața instanței de fond, la data de 26 aprilie 2016, ocazie cu care acesta a răspuns întrebărilor formulate atât de către reprezentantul Ministerului

Public, cât și de către apărătorii aleși ai apelanților intimați inculpați U., B., R., și B..

În plus, apelantul L. a participat la confruntarea cu apelanta U. din data de 19.03.2015, în cursul urmăririi penale (filele 41-45 vol.4 dosar urmărire penală), răspunzând la întrebările puse de aceasta, în prezența apărătorului ales.

Cât privește declarațiile date de către apelanții intimați inculpați T. și B. cu ocazia solicitării de a fi judecați potrivit art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, instanța de control judiciar constată că, deși aceștia nu au mai dat alte declarații în cursul judecății, au formulat, în schimb, o serie de declarații în cursul urmăririi penale, analizate ca atare în cadrul ansamblului probator, iar apelanta intimată inculpată T. a participat la confruntări cu apelanta intimată inculpată U., la 19 martie 2015 (filele 27-35 vol.4 dosar urmărire penală) și cu apelantul intimat inculpat B., la 7 februarie 2015 și la 23 februarie 2015 (filele 18-20 vol.4 dosar urmărire penală), răspunzând întrebărilor adresate de aceștia, în prezența apărătorilor aleși.

În ceea ce privește criticile formulate de către apelanții intimați inculpați U. și B. privind *modul de stabilire al situației de fapt*, Completul de 5 Judecători reține că, în sprijinul criticilor formulate, apelanții intimați inculpați invocă aceleași mijloace probatorii pe care instanța de fond le-a analizat și interpretat în sprijinul raționamentului logico-juridic ce a dus la condamnarea apelanților pentru acuzațiile în discuție.

Procedând la propria evaluare a ansamblului probator, instanța de control judiciar apreciază că prima instanță a realizat o analiză completă și corespunzătoare a întregului ansamblu probator.

Contrar susținerilor apelantei intimate inculpate U., declarațiile apelantei T. nu au caracter fluctuant, ci detaliază cu consecvență aspecte relevante cauzei.

Astfel, aceasta a arătat că apelanta U. a primit, indirect, suma reprezentând comisionul de 10% din valoarea plăților efectuate către societatea apelantului intimat inculpat SC C. S.A., în schimbul asigurării finanțării integrale și la timp a lucrărilor desfășurate de această companie, în ciuda mijloacelor financiare limitate din acea perioadă și, totodată, a relatat despre modalitatea în care această sumă urma a fi primită, cu sprijinul și intermedierea societăților controlate de apelanții intimați inculpați S. și B..

Completul de 5 Judecători notează și că în cadrul declarației date în fața primei instanțe în data de 16 octombrie 2015 (vol. V, filele 96-97 dosar fond), apelanta T. a recunoscut integral și fără rezerve acuzațiile formulate împotriva sa prin actul de sesizare al instanței: „*Îmi amintesc că în toamna anului 2010, inc. L. a venit la mine și mi-a spus că are un prieten sau cunoștință, care era administrator la SC C. SA, societate care avea în derulare contracte cu Compania Națională de Investiții. L. mi-a transmis propunerea lui B., în sensul că acesta oferă o sumă de bani, cu titlu de mită, pentru ca plățile să se realizeze*

în termen de către CNI și, totodată, să aibă finanțare din partea CNI”. Totodată, apelanta precizează: „Menționez faptul că, anterior celor descrise am mers la minister unde am avut o discuție cu E. legată de alocarea sumelor de bani pentru fiecare obiectiv, unde erau menționate și firmele care efectuau lucrările și lucrările ca atare. Cu acest prilej i-am spus d-nei U. că SC C. SA este o firmă pentru care am vorbit cu L. că o să aducă niște bani. Nu i-am spus pentru ce urmau a fi aduși banii, însă era evident. Plata urma a fi efectuată pentru ca sumele de bani să fie alocate la termen. În momentul în care i-am spus d-nei U. că firma C. SA va aduce niște bani a rămas suma care era alocată, în condițiile în care unele sume se tăiau, iar unele lucrări se opreau”. De altfel, prima instanță a reținut, în considerentele sentinței apelate că potrivit apelantei T.: „La puțin timp după numire, am avut o discuție generică cu U., care mi-a spus că bugetul CNI este de aproximativ 100 de milioane euro și că din aceștia s-ar putea obține dacă nu 10, măcar 5 milioane de euro pentru ministru personal și pentru partid. Cu prilejul acelei discuții nu au fost stabilite termene la care eu ar fi trebuit să aduc acești bani, iar eu nu am promis că voi obține sumele menționate” (fila 5, vol. 2, dosar urmărire penală), apelanta arătând, în continuarea declarației, că nu a crezut la acel moment că apelanta U. vorbește serios: „Eu nu am perceput aceasta ca fiind o discuție serioasă.” (fila 6, vol. 2, dosar urmărire penală).

Împrejurarea că puterea finală de decizie privind acordarea finanțărilor aparținea apelantei intimatelor U. rezultă și din alte afirmații făcute de apelanta T. în cuprinsul declarației menționate: „împrejurarea dacă o lucrare avea sau nu finanțare era stabilită de către MDRT, iar eu practic eram cea care efectua plățile, eu fiind ultima care semnam pe documentația necesară efectuării plății, după ce, în prealabil, aceasta era verificată de toate serviciile din cadrul CNI” afirmație care se coroborează cu aspectele declarate de apelantă în declarația sa din 7 februarie 2015, la urmărire penală: „Înainte de aprobarea acestor liste, aveam o discuție cu U., care stabilea obiectivele unde să se lucreze și cele care vor fi plătite. De asemenea, orice obiectiv nou promovat era stabilit tot de ministrul U.. Criteriile erau prevăzute într-un ordin, dar era folosit și criteriul afinității politice. Eu mergeam la ministru cu diverse tabele în care erau cuprinse obiective de investiții, iar aceasta menționa pe marginea tabelului care dintre acestea vor primi finanțare. Am identificat un înscris, pe care îl depun la dosar, în care este menționat printre obiective un bazin de înot de la Petroșani, realizat de C. S.A., marcat de U.. De asemenea, depun un înscris pe marginea cărui U. a scris personal că nu se vor mai promova săli de sport. Au existat și alte asemenea înscrisuri, dar nu le mai am. Niciun obiectiv nu se promova și nu se finanța fără aprobarea expresă a ministrului. Au fost situații în care ministrul mi-a cerut să opresc investiții care erau deja în curs de desfășurare.” (fila 5, vol. 2, dosar urmărire penală)”.

Și apelanta intimată inculpată U. a recunoscut că avea un cuvânt decisiv de spus în privința aprobării plăților: „În momentul în care propunerea de buget ajungea prin intermediul lui N. la mine, era gata stabilită și fundamentată, intervenția mea făcându-se atunci când din explicațiile care mi se dădeau, legate de fiecare propunere în parte, erau lucruri pe care nu le înțelegeam sau mi se păreau neargumentate. Spre exemplu, puteam să intervin și să întreb punctual despre finanțarea despre un anumit proiect de schi din România doar dacă constatam că o primărie nu mai primea bani deloc, față de o primărie care primea bani foarte mulți. (declarația din 26 aprilie 2016, fila 112 verso vol. 6, dosar fond), precizând că „Puteam să influențez scoaterea sau introducerea ulterioară a unui obiectiv în condițiile în care constatam, de pildă, că anumite alocări bugetare nu respectă criteriile stabilite anterior prin ordinul ministrului.” (declarația din 26 aprilie 2016, fila 177, vol. 6 dosar fond).

Cu toate acestea, apelanta intimată inculpată U. a arătat că decizia sa nu era discreționară, ci era întotdeauna bazată pe criteriile pe care le stabilise prin ordin al ministrului.

Această ultimă afirmație este confirmată, însă de către apelanta intimată inculpată T. care, cu ocazia confruntării din data de 19 martie 2015 de la urmărire penală, a susținut că regulile despre care vorbește apelanta U. erau, de fapt, „discutate între noi două și pe care eu le-am aplicat ulterior. Regulile erau de genul: nu mai facem sali de sport, nu mai facem/cofinanțăm bazine de înot”. (fila 35, vol. 4 dosar urmărire penală).

De altfel, așa cum corect a stabilit prima instanță, rolul decisiv al apelantei intimată inculpată U. privind acordarea finanțărilor este confirmat și de notele efectuate de apelantă pe înscrisurile depuse la filele 9-19 vol. 2 dosar urmărire penală, recunoscute ca atare de aceasta (fila 212 din declarația de la filele 204-216, vol. 2 dosar urmărire penală, fila 177, vol. 6 dosar fond, din care rezultă, în ciuda afirmațiilor acesteia, că ea era cea care decidea, în fapt, asupra priorității acordării finanțărilor obiectivelor contractate de Compania Națională de Investiții), precum și de declarațiile martorei P., director economic al Companiei Naționale de Investiții în perioada 2010-2012, care, la întrebarea adresată de către apărătorul apelantei U. „cine coordona activitatea CNI în cadrul MDRT?” a răspuns: „există o direcție de specialitate în cadrul MDRT care se ocupa cu investițiile, nu-mi amintesc denumirea acestei direcții, însă pot spune că este prima direcție din minister căreia noi îi înaintam documentele, respectiv lista sinteza, ordinul de indicatori, deschideri de finanțare, care sunt aprobate de ordonatorul principal de credite, respectiv ministrul sau persoana căreia i se delegau aceste atribuții, și anume N., în perioada 2010-2012”. Tot aceasta a precizat că „în mai multe rânduri, la 2 săptămâni sau lunar îi dădeam înc T. o analiză a plăților, a stadiului implementării fiecărui contract, pentru ca aceasta să cunoască situația exactă și să meargă cu ele la MDRT” și că lista

sinteză a lucrărilor de finanțat ce se înainta la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, după aprobarea bugetului la începutul anului 2010 a fost „întocmită la nivelul CNI de către direcția tehnică și înaintată la MDRT pentru aprobare, semnată de directorul general” (declarația din 31 ianuarie 2017, filele 173-177, vol. X dosar fond).

Referitor la împrejurarea, de asemenea contestată de către apelanta intimată inculpată U., că aceasta a primit, indirect, prin intermediul societății controlate de apelantul intimat inculpat L., sume de bani de la SC C. S.A., precum și la împrejurarea că aceste sume erau primite în scopul ca aceasta, în baza atribuțiilor de serviciu pe care le exercita, să faciliteze finanțarea la timp și în cuantumul necesar a plăților ce trebuiau efectuate către societatea menționată, apelanta T. a mai precizat, în declarația dată în fața primei instanțe, că banii rezultați din perceperea așa-zisului comision „au ajuns la E. în modalitatea reținută în actul de sesizare. Este vorba despre suma de bani menționată de B. ca fiind primită prin intermediul societății sale, după ce scădea taxele și impozitele aferente.”

În aceeași declarație, apelanta intimată inculpată T. a precizat că „în două rânduri i-am dat E., personal, sume de până în 10.000 Euro, în numerar, iar în momentul în care i-am dat, i-am precizat că sunt de la L.”, confirmând atât primirea banilor, cât și interpunerea apelanților intimați inculpați L. și B. în lanțul infracțional, acestia sprijinind, în cunoștință de cauză, prin intermediul societăților controlate de ei (SC L. S.R.L. și, respectiv, SC E. S.R.L.) ca apelantele U. și T. să primească sumele provenite de la SC C. S.A, în cursul anilor 2010-2011, în vederea asigurării la timp a plății lucrărilor executate de această societate în baza contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții: „Eu am fost de acord cu propunerea făcută de B., prin intermediul lui L., acesta mi-a spus ca societatea C. SA sau B. nu pot acorda suma de bani, cu titlu de mită, în numerar și nu îmi amintesc exact dacă eu sau L. am propus ca suma respectivă de bani să fie oferită în modalitatea descrisă în actul de sesizare prin firma lui T.. Nu mai știu dacă eu i-am spus lui B. să vorbească cu inc. L. în legătură cu faptul că trebuie să preia o sumă de bani prin firma sa sau dacă L. a discutat cu B. și i-a spus acest lucru. (...) Am discutat cu B. și i-am spus că ia niște bani pentru mine, prin firma lui L., de la o firmă care avea lucrări la CNI, Acesta a fost de acord, precizând că trebuie să oprească din sumele respective taxele și impozitele aferente”.

La fel de important, referitor la destinația sumelor primite de cele două apelante, constând fie în plata unor sume pentru apelanta intimată inculpată U., fie în achitarea unor sume pentru organizația P..... din care făceau parte, apelanta T. a menționat că: „Din banii pe care i-am primit de la B., eu am mai făcut o plată către martora P., respectiv suma de 5.800 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor făcute de aceasta pentru Organizația București a

P..... E. a fost cea care mi-a spus să fac o serie de plăți pentru partid și în acest context am efectuat și plata martorei P., indirect prin intermediul lui T., scăzându-i din ce care trebuia să mi dea mie. Din sumele respective de bani pe care i-am primit, i-am plătit și salariul lui T., de două sau trei ori, acesta spunându-mi că E. a fost cea care a cerut să îi plătesc salariu. De asemenea, am mai achitat și contravaloarea pentru o vacanță în Grecia. T. a fost cel care mi-a spus că trebuie să plătesc cazarea pentru vacanța în Grecia, unde am fost eu, B. și U.. Pentru mine și B. plata s-a făcut din contul firmei E. S.R.L., iar pentru U. plata s-a făcut cash, pentru că înțeleg că, așa a dorit dumneaei. Este posibil să mai fi făcut și alte plăți, însă în sume mici plăți pe care nu mi le amintesc în acest moment, pentru că nu îmi amintesc cu exactitate care este suma totală pe care eu am primit-o de la T.(...) Este posibil ca la mine să fi ajuns, suma de aproximativ 30.000 Euro, din suma primită prin societățile lui T., din care am făcut plățile pe care le-am menționat (filele 96-97 vol. 5 dosar fond).

Apelanta intimată inculpată T. a precizat, în schimb, că nu reține dacă din sumele de la SC C. S.A a făcut și plăți către C..

Împrejurarea plății efectuate către martora P. (care a prestat servicii de realizare a unui serial de animație și a unei broșuri pentru proiectul Legii Capitalei) este confirmată de ambele declarații date de martoră, atât cea dată la urmărirea penală („Persoana cu care discutam despre posibilitatea efectuării plăților era T.. Nu am primit bani personal de la acesta, ci mi i-a trimis printr-o persoană pe care nu o cunosc” - filele 121-122 vol. 4 dosar urmărirea penală), cât și cea dată la instanța de fond („Sumele de bani la care a, făcut referire și pe care am declarat ca le-am primit mi-au fost înmânate în numerar de către un colaborator al lui B., cred ca de către șoferul acestuia” (declarația din 24 iulie 2016, filele 11-12, vol. VII dosar fond), martora exprimându-și, totodată, convingerea că apelanta U. era la curent cu serviciile prestate și plățile aferente: „bănuiesc că U. avea cunoștința de serviciile pe care le prestam, din moment ce am fost prezentă la acele întâlniri la care a fost prezentă și U., respectiv 2 astfel de întâlniri, unde s-a discutat despre lucrurile pe care organizația urma să le facă, au fost câteva acțiuni care s-au desfășurat în perioada în care eu am colaborat cu ei”.

Astfel cum a arătat și prima instanță, declarațiile martorei P. și ale apelantei intimată inculpată se coroborează cu mesajul trimis de către apelantul H. către apelanta T. la 20.07.2011 (vol. 45, f. 63) cu titlul „Bani vacanță + Iuliana”, cu cel trimis de către martora P. către apelantul intimat inculpat B. la data de 30.08.2011 (vol. 45, f. 154) și cu mesajul trimis de acesta din urmă apelantei intimată inculpată U. la data de 30 august 2011, (fila 159 vol.45 dosar urmărirea penală), din care rezultă, încă o dată, că apelanta U. a fost informată în legătură cu serviciile prestate de martoră, costurile acestor servicii și modalitatea de plată.

În cuprinsul declarației date în fața primei instanțe, apelanta intimată inculpată T. reiterează și alte aspecte învederate în cursul urmăririi penale, atât în cuprinsul declarațiilor date la datele de 7 și 23 februarie 2015, cât și în răspunsurile date în cadrul confruntărilor cu apelanta intimată inculpată U. din data de 19 martie 2015 (filele 27-35 vol.4 dosar urmărire penală) și cu apelantul intimat inculpat B. din datele de 7 februarie 2015 și 23 februarie 2015 (filele 18-20 și 21-26 vol.4 dosar urmărire penală).

În legătură cu acest aspect, Completul de 5 Judecători observă că, dintr-o eroare materială de consemnare, organul de urmărire penală a menționat în cuprinsul declarațiilor date de apelanta intimată inculpată T. în cursul urmăririi penale, anterior menționate, datele de 7 și, respectiv, 23 februarie 2014, în loc de datele reale, de 7 și respectiv 23 februarie 2015, care rezultă din procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect din data de 7 februarie 2015 (fila 2 vol. 2 dosar urmărire penală), încheiat anterior luării declarației din aceeași zi, precum și din data delegației avocațiale a domnului avocat Șurghie Florian (fila 26 vol. 2 dosar urmărire penală), apărător ales al apelantei, care a asistat-o cu ocazia audierii acesteia din 23 februarie 2015) și a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de suspecta T., ce a urmat declarației date de aceasta în aceeași zi, 23 februarie 2015. Aceeași observație este valabilă și pentru toate declarațiile luate apelanților intimați inculpați B., B. și L. din cuprinsul volumului 2 dosar urmărire penală, precum și în cazul declarațiilor luate apelanților intimați inculpați L. și N. și martorilor G. și G. cuprinse în volumul 1 dosar urmărire penală, împrejurarea că este vorba de erori materiale de consemnare rezultând din datele de pe delegațiile avocațiale ale apărătorilor aleși ai apelanților ce au participat la audierea acestora, depuse la dosar în imediata apropiere a declarațiilor menționate, dar și din datele de pe actele dispuse de organul de urmărire penală (proces-verbale și ordonanțe), toate datele 2015 (și nu 2014, cum eronat este consemnat în declarații).

Primirea, în cunoștință de cauză, a unor sume transferate de la SC C. S.A., fie prin intermediul societății controlate de către apelantul intimat inculpat B., SC E. S.P.L., fie în numerar, nu a fost recunoscută de apelanții U. și B., ale căror declarații se susțin reciproc.

Această corespondență între declarațiile celor doi apelanți este explicabilă, deoarece, astfel cum rezultă din mesajele de tip email transmise între aceștia, identificate la percheziția informatică, pe perioada care interesează faptele descrise în prezentul dosar, apelantul B. se afla într-o relație de subordonare și, totodată, de deplină dependență financiară față de apelanta intimată inculpată U., veniturile sale provenind din faptele de corupție descrise în cauză, din suma de 2000 de euro lunar pe care apelanta U. i-o plătea pentru a se ocupa de administrarea organizației București a P..... și din salariul minim pe economie de

care beneficia în calitate de administrator al SC A. S.R.L., societate la care unic asociat este tot apelanta U..

În ciuda declarațiilor convergente ale celor doi apelanți, în acord cu prima instanță, Completul de 5 Judecători nu poate face abstracție de coroborarea, dincolo de orice îndoială rezonabilă, a afirmațiilor apelantei intimată inculpată T., conținute în declarațiile anterior menționate, cu aspectele arătate în declarațiile date de apelanții intimați inculpați L. și B. care, audiați fiind de către prima instanță (filele 90-92 vol. V, dosar fond, respectiv, fila 95 vol. V, dosar fond), au recunoscut faptele analizate, astfel cum au fost expuse în actul de sesizare, reiterând și confirmând, totodată, cele menționate în declarațiile din cursul urmăririi penale (filele 152 -156, 168-169 vol. 1 dosar urmărire penală, 82-89 vol. 2 dosar urmărire penală, 95-96 vol. 2 dosar urmărire penală).

În acest context, contrar susținerilor apelanților intimați inculpați U. și B. din cadrul motivelor de apel formulate, instanța de control judiciar subliniază că aspectele declarate de apelanții intimați inculpați T., L. și B., anterior prezentate, se corelează și cu declarațiile date de către martorii M., S., N., T. și P., atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății în fața instanței de fond, dar și cu aprecierile primei instanțe, conținute în pasajele de la paginile 40-43 sentința apelată, în legătură cu răspunsurile date în cadrul confruntărilor din data de 7 februarie 2015 și, respectiv, 19 martie 2015, dintre T. și B., T. și U. și, respectiv, U. și L..

În consecință, instanța de control judiciar consideră pe deplin dovedite, atât elementul *primirii* de către apelantele intimată inculpată U. și T., *cu știință*, a unor sume reprezentând mită, provenite de la apelantul intimat inculpat B. în schimbul asigurării finanțării integrale și la timp a lucrărilor desfășurate de această companie, cât și elementul *cunoașterii* modalității indirecte în care mita a fost primită, cu sprijinul și intermedierea societăților controlate de apelanții intimați inculpați S. și B..

Este nerelevant, sub aspectul complicității apelantului intimat inculpat B., dacă acesta avea titulatura de consilier personal, asistent personal, administrator sau dacă deținea orice altă funcție, câtă vreme în cauză a fost dovedit, pe de o parte, caracterul de deplină subordonare și dependență a acestui apelant față de apelanta intimată inculpată U. și, într-o măsură mult mai mică, față de apelanta intimată inculpată T. (cu care însă era foarte bun prieten), iar pe de altă parte, ajutorul acordat de acesta celor două apelante, *prin primirea, cu știință*, a sumelor de bani transferate de către apelantul L., atât în conturile societății sale, cât și în numerar.

Apelantul intimat inculpat B. arată, în declarațiile sale din data de 11 noiembrie 2015, dată în fața instanței de fond (vol.V., filele 210-215, dosar fond) și din data de 13 aprilie 2015, dată în fața instanței de apel (vol. III filele 55-60, dosar apel), că apelanta intimată inculpată T. era cea mai bună prietenă a

sa și că „am acceptat să o ajut pe inculpata M. (...) să încaseze niște bani de la societatea inculpatului L., SC L. S.R.L.. Cred că era vorba de 17.000 Euro, pe care eu i-am încasat în lei”.

Deși apelantul a contestat faptul că era la curent cu caracterul de mită al sumelor încasate de la SC L. S.R.L. și cu înțelegerile frauduloase cu privire la acest aspect dintre apelanții intimați inculpați L., T. și B., Completul de 5 Judecători apreciază ca necredibilă apărarea formulată de apelant în declarația dată în fața instanței de apel, în sensul că a crezut că sumele respective proveneau dintr-o datorie a apelantului L. către apelanta T., rezultată, eventual, din activitatea de avocatură: „am presupus doar că acești bani ar putea fi un onorariu de succes pentru inculpată, care anterior numirii în funcția de Director al CNI, fusese avocat, dar nu pot preciza data la care aceasta a fost suspendată din profesia de avocat”.

Explicația apelantului B. nu poate fi reținută ca reflectând adevărul, deoarece încasarea unui onorariu de succes contractat anterior numirii apelantei T. în funcția publică de director al Companiei Naționale de Investiții s-ar fi putut realiza, de o manieră legală, în contul cabinetului de avocat T., întrucât, în ipoteza prezentată de apelantul B., o asemenea sumă ar fi provenit dintr-o activitate anterioară celei de funcționar public, nefiind afectată de regimul incompatibilităților specific ambelor profesii. În plus, o asemenea manieră de lucru oferea și posibilitatea îndeplinirii de către apelantă a obligației de plată a impozitelor și contribuțiilor datorate pentru respectiva sumă, cu atât mai mult cu cât, cu ocazia confruntării dintre el și apelantă din data de 7 februarie 2015, de la urmărirea penală, acesta a declarat că „T. nu ar fi săvârșit fapte penale” (fila 20 vol 4, dosar urmărire penală).

Lipsa de credibilitate a explicației prezentate de apelant rezultă și din faptul că în declarațiile date, acesta a fluctuat între a o considera pe apelanta T. mai presus de orice bănuială că ar putea săvârși fapte penale și a o acuza, în mod indirect, că a fost destinatarul unic al sumelor primite cu titlu de mită de la SC C. S.A.

Totodată, în virtutea relației de prietenie foarte strânsă și îndelungată dintre cei doi, confirmată și de martorii V. și S., respectiv de martorul M., este puțin probabil, ba chiar imposibil, ca apelantul B. să nu fi cunoscut caracterul ilicit și proveniența nelegală, potrivit declarațiilor apelantei T., a sumelor de bani intrate în contul SC E. S.R.L., sume de care, cu certitudine, a profitat apelantul B., în aceeași măsură în care a profitat și apelanta T., astfel cum se poate vedea atât din extrasele de cont ale societății SC E. S.R.L. (unde se observă multiple plăți pentru excursii organizate de SC P. S.R.L.), cât și din declarațiile sau răspunsurile la întrebări date de cei doi, care au afirmat, la unison, că plecau des în străinătate, împreună (filele 7, 50 verso vol. 2 dosar urmărire penală, fila 25 vol. 4 dosar urmărire penală).

Ca atare, Completul de 5 Judecători nu poate reține că fiind veridice aspectele menționate de către apelantul intimat inculpat B. în ultima versiune a declarației sale dată în fața instanței de apel, în sensul că a considerat că sumele intrate în contul SC E. S.R.L. reprezentau o datorie a apelantului intimat inculpat L. către apelanta intimată inculpată T., de care aceasta a beneficiat exclusiv: „Cred că în urma impozitării a rămas suma de 26.000 Euro, de care a beneficiat inculpata M.”.

În sens contrar celor arătate de apelantul intimat inculpat B., instanța de control judiciar are în vedere și faptul că apelanta T. a afirmat, în cursul confruntării din la data de 7 februarie 2015 cu apelantul B., că „Sumele respective proveneau de la societatea C. S.A., iar L. mi-a spus că acestea urmau să ajungă la U., B. nu cunoștea societatea de la care proveneau aceste sume, dar știa că sunt niște bani care trebuie să ajungă la U.” și, la întrebarea „Ați predat sumele primite de la B. lui U. și dacă B. cunoștea acest lucru?”, apelanta a răspuns: „Da”. Totodată, la întrebarea: „De unde știți că B. cunoștea împrejurarea că banii trebuie să ajungă la U.?”, apelanta a răspuns: „Pentru că i-am spus eu”.

Aspectul că apelantul intimat inculpat B. cunoștea că sumele primite reprezentau mită reiese și din declarațiile apelantului intimat inculpat L.: „Cred că în tot cursul anului 2010, B. m-a rugat să mă interesez de plățile care urmau să fie efectuate de Compania Națională de Investiții către SC C. S.A. pentru lucrările efectuate în baza unor contracte. Am discutat acest lucru cu B., cunoscut cu apelativul ”C.”, care avea o relație foarte apropiată cu T. și E.. (...) B. mi-a spus că pentru deblocarea finanțării este nevoie ca SC C. S.A să facă mai multe plăți către societatea sa, SC E. S.R.L., urmând ca banii să ajungă la T.. (...) Facturile emise de SC E. S.R.L. au ca obiect de activitate servicii de consultanță juridică sau imobiliară. Aceste servicii nu au fost în realitate prestate” (fila 133 vol. 1 dosar urmărire penală).

Totodată, precizând că apelanta intimată inculpată T. i-a comunicat, urmare discuției dintre aceasta și B., să ia legătura cu apelantul intimat inculpat B., L. a arătat că: „Am stabilit cu B. ca sumele primite de la SC C. S.A. să fie virate în societatea acestuia, SC E. S.R.L. Țin minte că ultimele plăți primite de la SC C. S.A. i le-am transmis lui B. în numerar, la cererea expresă a A., care se temea că transferul bancar este evident”(filele 154 verso-155 vol. 1 dosar urmărire penală).

În fața instanței de fond, apelantul intimat inculpat L. a confirmat, în general, toate cele afirmate în cursul urmăririi penale: „menționez că discuțiile le-am purtat cu T., care mi-a indicat să iau legătura cu B., iar ulterior am discutat cu acesta despre modalitatea în care urma să efectuez plățile către soc. acestuia, SC E. S.R.L. (...). Inc. T. mi l-a indicat pe inc B., strict pentru încasarea sumelor primite cu titlu de comision de la inc. B.. Este real că am

trimis mesajul din 20.12.2010 cu conținutul respectiv, după cum recunosc faptul că am trimis toate emailurile reținute în actul de sesizare”. (declarația din 26 aprilie 2016, vol. 6 filele 106-110 dosar fond).

Aceste susțineri reiterează afirmațiile pe care același apelant le-a făcut în declarația dată în fața instanței de fond, la 16 octombrie 2015: „*T. mi l-a indicat pe inc. B., ca fiind persoana prin a cărei societate urma să se primească comisionul în modalitatea reținută în actul de sesizare, respectiv SC C. SA vira banii în contul societății mele L. S.R.L. pentru plata unor contracte de consultanță, care în fapt au fost executate, însă nu pot să afirm că l-au și ajutat pe inc. B.. După ce încasam banii de la SC C. SA sumele respective erau transferate către SC E. S.R.L., societate controlată, în fapt, de B.. Contractele încheiate între SC L. S.R.L. și SC C. S.R.L. erau de fapt niște contracte încheiate formal, pentru a justifica plata sumelor provenite de la SC C. S.R.L., societate care nici nu avea nevoie practic de serviciile menționate în contractele respective. În opinia mea, aceste contracte au avut un caracter fictiv pentru a justifica sumele de bani primite de la SC C. SA. Pentru a justifica la rândul meu sumele transferate către SC E. am încheiat cu această societate cinci contracte de consultanță imobiliară, în baza cărora au fost emise facturi, contracte care, de asemenea, erau fictive”*

De altfel, caracterul fictiv al activității de consultanță a fost recunoscut, în final, și de către apelantul intimat inculpat B., în declarația dată în fața instanței de apel: „*M. mi-a spus că avea niște bani de încasat de la L., afirmând totodată că acesta din urmă nu îi poate scoate cash din societate, motiv pentru care m-a rugat pe mine să îi încasez în societatea mea, după care ea să rețină suma rămasă după impozitare. (...) Faptul că nu am încheiat niciun contract cu societatea inculpatului L., în opinia mea, demonstrează că nu am avut cunoștință de proveniența ilegală a sumei de 47.000 Euro.”* (vol. III filele 55-60, dosar apel).

Sub aspectul laturii obiective, aspectele afirmate de către apelanții intimați inculpați L. și T., despre deplina cunoștință de cauză în care atât apelanta intimată inculpată U., cât și apelantul intimat inculpat B. acționau, sunt susținute și de declarația martorului M., asistentul personal al apelantului inculpat B. (în prezent partenerul de viață al apelantei T.), care a precizat în fața instanței de fond, la data de 24 iulie 2016, că: „*B. o informa pe U. despre absolut orice plată pe care o efectua în numele organizației de partid sau pentru organizația de partid, despre activitatea de zi cu zi a organizației de partid. Pot menționa faptul că practic nu se făcea nimic în organizația P.... București fără să știe U..(...) Nu știam dacă T. făcea plăți personale pentru U., dar știam că erau plăți pe care T. le făcea pentru organizația de partid, respectiv materiale promotionale, materiale aferente activității politice, despre care știu ca dna U. era informată de către T.”*

De asemenea, răspunzând la întrebarea apărătorului ales al apelantei intimat inculpat U., martorul M. a precizat că știe că apelanta T. îi spunea anumite lucruri apelantei U. deoarece „*întâlnirile aveau loc în sediul partidului din Modrogan, unde eram și eu prezent, iar alții în cadrul ședințelor pentru campania electorală, la unele dintre acestea participând și eu. La întâlnirile la sediul partidului despre care am făcut vorbire, erau prezenți B., T., U. și uneori și alte persoane*” (filele 13-16, vol. VII dosar fond).

Cu toate acestea, în legătură cu același aspect, apelantul intimat inculpat B. nu a recunoscut, nici cu ocazia audierii de către organele de urmărire penală, nici în fața instanțelor de fond și de apel, că ar fi cunoscut despre caracterul de mită al sumelor încasate în cont: „*În opinia mea, banii cu care eram remunerat nu puteau proveni din cei 47.000 Euro, deoarece toate plățile au fost făcute prin viramente bancare, iar banii au fost folosiți în alte scopuri, respectiv vacanțe și în niciun caz salarii pentru mine. (...) Pentru că eu sunt cel care efectueam plățile, afirm că este exclus ca din acești bani să se fi făcut plăți pentru Organizația P... București, pentru inculpa U. sau pentru alte persoane*” (declarație din data de 13 aprilie 2018, filele 55-60, vol. III dosar apel).

Declarațiile apelanților intimati inculpați L. și T. (care susțin contrariul) se coroborează cu declarațiile martorului M., care, de altfel, petrecea multe ore în compania apelantului B., considerându-l pe apelant „*un lider informal, pentru că o reprezenta pe U., președintele organizației București*”.

Martorul M. a precizat (filele 110-111 vol. 4 dosar urmărire penală) că, deși apelantul intimat inculpat B. „*nu a desfășurat activități de intermediere imobiliară sau alte activități comerciale*” în perioada respectivă, fiind plătit de partid, acesta menținea un nivel al cheltuielilor foarte ridicat, între 3-4000 euro până la 10-15000 euro lunar, fiind evident că cheltuielile sale și ale apelantei T., cu care pleca des în excursii, erau finanțate și din sumele virate în contul societății SC E. S.R.L. de către apelantul L., provenind de la SC C. S.A., astfel cum, de altfel, rezultă din studiul extraselor de cont ale respectivei societăți, pe perioada aferentă, aflate pe CD-ul de la fila 52 vol. 24 dosar urmărire penală.

Martorul M. confirmă, atât în declarația dată în cursul urmăririi penale, cât și în declarația dată cu ocazia judecării fondului cauzei, că din aceleași sume (provenite de la SC L. S.R.L., care au fost și singurele sume încasate de SC E. S.R.L. în 2011) au fost achitate costul închirierii unei vile în Grecia, ..., pentru familia U. – C. și costul închirierii unei vile mai mici, pentru apelantul B. și apelanta intimată inculpată T.: „*B. îmi solicita să fac diferite plăți, sens în care uneori îmi dădea bani în numerar iar alții se făceau online, din contul SC E. S.R.L. T. mi-a solicitat să mă ocup de achiziționarea unui pachet turistic în resortul din Grecia, indicându-mi și perioada, precum și faptul că trebuiau închiriate 2 vile, una pt el și A., iar cealaltă pt U.. Acesta nu mi-a spus în ce sumă să mă încadrez, neavând nicio limită de buget. Am identificat cele 2*

vile solicitate de inculpat, pe care le-am și achiziționat. Din câte îmi aduc aminte, vila mică destinată cazării lui B. și T. a fost achiziționată prin firma SC E. S.R.L., plata efectuându-se din contul acesteia, iar cealaltă vilă a fost achiziționată cash, iar facturile au fost întocmite pe numele lui B.” (filele 13-16, vol. VII dosar fond); ”Printre cheltuielile pe care le-am făcut pentru B. se numără mai multe vacanțe, achiziționate de la compania de turism SC P. S.R.L.. Una dintre aceste vacanțe a fost la resortul... din Grecia, în vara lui 2011. Țin minte că au fost achiziționate o vilă mică și una mare, cu piscină. Vila a costat aproximativ 8000-10000 de euro. Știu de la E. că vila mare era pentru doamna U.: acesta mi-a specificat clar să fie cu două dormitoare. Știu că au fost emise două facturi fiscale pentru cele două vile, una pentru o vilă mare, plătită în numerar, și una pentru vila mică, plătită din contul SC E. S.R.L. Eu am făcut plata în numerar cu banii primiți de la B.” (filele 110-111 vol. 4 dosar urmărire penală).

Cele afirmate de martor se coroborează cu varianta susținută de apelanta intimată inculpată T. (care a precizat că B. a plătit costul vilei pentru familia U.-C. din sumele primite de la apelantul L.), cu aspectele relatate de apelanta intimată inculpată U. (care nu a negat realitatea acestei plăți, însă a declarat că suma în numerar cu care a fost achitată vila pentru ea și soțul ei a fost returnată, ulterior, de acesta A.) și cu declarația apelantului L., anterior redată (în care acesta a precizat că a efectuat ultimele plăți din mita plătită de SC C. S.A. în numerar lui B.).

De altfel, plata în numerar a vilei destinate familiei U.-C. a fost confirmată și de către apelantul intimat inculpat B., care a menționat, însă, că acești bani au provenit cel mai probabil, dintr-o sumă în numerar înmănată lui de către apelanta T.: „este posibil ca T. să-mi fi dat mie acești bani, iar eu la rândul meu i-am dat lui R. care s-a ocupat de efectuarea plății” (filele 210-214 vol. 5 dosar fond).

Modalitatea de plată în numerar pentru vila din - Grecia pentru familia U.-C. este probată și prin înscrisurile comunicate de SC P. S.R.L. din care rezultă că factura în valoare de 36.512 lei emisă la data de 24 august 2011 pe numele lui B., pentru servicii de cazare în vila pentru doi adulți, a fost achitată în numerar la data de 30 august 2011 (fila 151 vol. 5 dosar urmărire penală).

Declarația dată de martorul C. (filele 106-107 vol. X dosar fond), fostul soț al apelantei intimate inculpate U., încearcă să acrediteze ideea că suma de 36.512 lei cu care B. a achitat costul vilei pentru acesta și fosta sa soție, a fost integral restituită apelantei intimate inculpate T. (10.000 euro), la solicitarea soției sale, U..

O serie de aspecte fac, însă, ca declarația acestui martor să fie necredibilă, cum ar fi: faptul că restituirea unei asemenea sume de bani,

importantă chiar și pentru persoane cu resurse financiare semnificative, nu a fost însoțită de vreo chitanță de mână sau alt tip de dovadă, împrejurarea că în mod paradoxal, martorul a afirmat că a returnat suma de 10.000 de euro fără să poarte vreo discuție cu apelanta A. sau să ceară vreo explicație și, în plus, afirmația că i-a înmânat *de multe ori* astfel de sume de bani acesteia, fără a pune întrebări, pentru ca apelanta T. „să își cumpere anumite lucruri sau să își rezolve anumite probleme”.

Din această perspectivă, Completul de 5 Judecători este de acord cu concluzia primei instanțe, care a considerat declarația martorului C. ca fiind *pro causa* și necredibilă („eu am fost cel care i-am dat, la rugămintea soției mele, U., suma de 10.000 euro lui T.. Nu am primit nicio explicație de la U. cu privire la acești bani, probabil că T. plățise excursia iar eu i-am restituit banii la câteva zile sau o săptămână”), fiind de neconceput faptul că martorul finanța, fără a cere explicații, orice cheltuială, la solicitarea apelantei U. sau a apelantei T..

În plus, împrejurarea că martorul ar fi restituit, ulterior, o sumă de 10.000 de euro (care, de altfel, reprezintă mai mult decât costul vilei) către apelanta T. nu infirmă *jolesirea inițială de către apelantul B. a banilor proveniți din mita primită de la SC C. S.A. prin intermediul societății SC L. S.R.L., în vederea acoperirii costurilor de cazare a apelantei U. și a martorului C..*

Sub aspectul plății serviciilor prestate de societatea M. S.R.L., controlată de martorul T., Completul de 5 Judecători observă că, în declarația sa dată în cursul urmăririi penale (menținută și la instanța de fond), martorul M. a confirmat împrejurarea că, în vara anului 2011, a fost contactat de către B., care era plecat din țară, acesta cerându-i să meargă la L. și „să iau niște bani pe urmă să îi duc luni lui T. la biroul acestuia din apropierea benzinăriei Petrom de pe strada, la sediul companiei G.. Am fost la L. care mi-a dat o pungă și mi-a spus că în interior sunt 50000 euro. Am predat punga luni, așa cum stabilisem cu B.”.

Episodul este redat atât de apelantul intimat inculpat L., care a declarat că a transmis o sumă de 50.000 euro numerar, într-un plic, însă nu pentru T., ci pentru apelanții B. sau T. (aspect care se explică, foarte probabil, prin aceea că apelantul L. nu a fost informat de B. despre destinația finală a sumei de bani, anume T.), cât și de comunicarea prin FaceTime dintre apelanta T. și apelantul B., în cadrul căreia aceasta i-a menționat despre această sumă de bani transmisă către F. prin intermediul martorului M., într-o perioadă în care cei doi erau plecați.

Din acest punct de vedere, concluzia instanței de control judiciar este în acord cu cea a primei instanțe, care a apreciat că declarația martorului T. (filele 238-240 vol.11 dosar fond), prin care acesta neagă primirea sumei de 50.000

euro prin intermediul martorului M., este nesinceră, realitatea fiind că, în raport cu anexa 2 a contractului nr. 23 din 1 aprilie 2011, semnat de SC M. S.R.L. și Organizația P.... (fila 216 vol. 44 dosar urmărire penală) valoarea serviciilor prestate acestui partid a fost de 205.000 euro, fiind încasată prin transfer bancar doar 150.000 euro. Din declarațiile martorului M., ale martorei N. și ale apelanților B., T. și L., rezultă că, deși neagă acest lucru, martorul T. a încasat și suma de 50.000 euro în numerar, neputând proba susținerea sa din fața primei instanțe (filele 238-240 vol.11 dosar fond) că între societatea SC M. S.R.L. și organizația P.... București s-ar fi încheiat, în luna iunie 2011 o altă anexă la contract, prin care a fost redusă contravaloarea serviciilor prestate la suma de 150.000 euro, încasată prin transfer bancar.

Sub un alt aspect, se constată că extrasul de cont al SC E. S.R.L. confirmă afirmațiile apelantei intimat inculpat T. privind plata din contul acestei societăți a sumei de 12.999 lei pentru petrecerea organizată la Hotel din, cu ocazia zilei de naștere a apelantei U..

Deși apelantul intimat B. a afirmat că: „eu am fost cel care, la inițiativa mea din contul societății am achitat banii destinați achitării notei de plată, însă i-am recuperat la o oră două după ce i-am virat, primindu-i cash de la E. în prezența A., a lui R. și G.”, meimul dintre cei menționați de apelant nu a confirmat această susținere, martorul M. arătând că, deși a participat la petrecerea respectivă, „nu cunosc aspecte legate de plata cheltuielilor aferente” (filele 13-16, vol. VII dosar fond).

Cât privește plata, în anumite momente, a salariului apelantului intimat inculpat B. din banii încasați de la SC C. S.A. (despre care atât acesta, cât și apelantele U. și T. recunosc că se făcea ”la negru”), în acord cu prima instanță, instanța de control judiciar apreciază ca fiind credibil, în contextul anterior prezentat, răspunsul apelantei intimat inculpat T. la întrebarea adresată de către apelanta U., în cadrul confruntării dintre acestea din data de 19 martie 2015: „Banii primiți de doamna U. de la C. erau discutați numai cu mine, iar relația ei și sumele plătite lui T. era un lucru separat. Dacă eu îi plăteam lui T. salariul, nu compensam cu doamna U., în sensul că scădeam aceste sume din cele pe care urma să i le dau de la C.”(fila 27 vol. 4 dosar urmărire penală).

În cadrul declarației date în fața instanței de control judiciar (filele 55-60 vol. 4 dosar apel), apelantul intimat inculpat B. și-a exprimat opinia că fapta pentru care este cercetat nu constituie infracțiune, deoarece, pe de o parte, ar fi plătit sumele datorate cu titlu de impozit aferent celor 47.000 de euro pe care i-a primit în contul societății SC E. S.R.L., iar pe de altă parte, potrivit calculului pe care acest apelant îl face, de suma de 26.000 de Euro, presupus rămasă la dispoziția societății, ca urmare a impozitării, ar fi beneficiat exclusiv inculpata M..

În plus, apelantul intimat inculpat arată că „Există o neconcordanță între suma reținută în sentință ca fiind cheltuită de mine (aproximativ 150.000 euro) și suma de aproximativ 26.000 Euro, care a rămas după scăderea și plata impozitului din suma de 47.000 Euro” și că ”plata sumei de la Hotel s-a efectuat la aproximativ doi ani după încasarea banilor de la inculpatul L. și în acel moment firma SC E. S.R.L avea profit. Menționez că firma SC E. S.R.L avea încasări și de la alți clienți, precum: SC M., de unde am încasat aproximativ 10.000 Euro”.

Sub un prim aspect, instanța de control judiciar apreciază că nu este relevant, sub aspectul existenței complicității la infracțiunea de luare de mită, dacă înlesnirea primirii banilor are ca obiect întreaga sumă ce se oferă drept mită sau doar o parte din suma oferită, rămasă după plata impozitelor, după cum nu este relevant nici dacă persoana care primește mita folosește întreaga sumă sau doar o parte din aceasta pentru uzul personal sau al altor persoane.

În acest sens, suma totală virată de SC C. S.A. către SC L. S.R.L. pentru a-și asigura finanțarea la timp a tranșelor plăților aferente contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții a fost de 335.486 lei, astfel cum rezultă din extrasele de cont ale societății controlate de apelantul intimat inculpat L., fiind în cuantum mai mare decât suma efectiv încasată de către SC E. S.R.L., de 296.076 lei (din care suma de 86.350 RON a fost retrasă din contul SC L. S.R.L. în numerar, la datele de 13 și 15.12.2010, fiind predată de către L. lui B., iar suma de 209.762 lei a fost virată în contul SC E. S.R.L.)

Diferența se explică, cel mai probabil, prin plata contribuțiilor și impozitelor datorate statului, atât de către mijlocitorul oferirii sumelor, SC L. S.R.L., cât și de către societatea care a facilitat primirea sumelor, SC E. S.R.L.

Prin urmare, chiar dacă suma de 209.762 lei, evidențiată de extrasul de cont al societății SC E. S.R.L. ca fiind primită de la SC L. S.R.L. în cursul anilor 2010-2011, a suportat o serie de ajustări datorită plății unor taxe și impozite, acest aspect nu afectează existența infracțiunii de luare de mită săvârșite de către apelantele intimate inculcate T. și U., nici a complicității la această infracțiune comise de apelantul intimat inculpat B., deoarece, sub aspectul oferirii/primirii unor sume de bani în scopul îndeplinirii unor atribuții de serviciu sau a înlesnirii unei asemenea primiri, nu prezintă relevanță consumarea lor integrală de către autorii infracțiunii de luare de mită, banii putând fi utilizați chiar și numai în parte.

Ceea ce este important în cuprinsul considerentelor prezentate de către prima instanță este faptul consumării sumelor intrate în contul SC E. S.R.L. deopotrivă, de către apelanta intimată inculpată T. (care a beneficiat, împreună cu apelantul intimat inculpat B., de mai multe servicii de turism prestate de SC P. S.R.L., astfel cum rezultă din extrasul de cont al SC E. S.R.L. și din declarațiile celor doi), cât și în folosul apelantei intime inculcate U. (plata

contravalorii cazării pentru vacanța petrecută de aceasta în Grecia la D... în perioada 2-5 septembrie 2011, în valoare de 36.512 lei, sumele înmânate cash de către apelanta T., plata sumei de 12.999 lei pentru petrecerea organizată la Hotel din) și al organizației P.... București, condusă la un moment dat de către apelantă (plata ocazională a unor sume de 2000 euro lunar pentru salariul apelantului B., plata a 50.000 euro în numerar către F. pentru serviciile de publicitate prestate de societatea SC M. S.R.L., plata sumei de 5800 lei către martora P., reprezentând contravaloarea unor servicii de consultanță politică prestate către organizația P.... București, plăți lunare pentru postaci).

De altfel, având în vedere un curs mediu de 4.2099 Lei pentru 1 Euro din perioada relevantă, regăsit pe pagina online de statistică a Băncii Naționale a României (<http://www.bnro.ro/Cursul-de-schimb-3544.aspx>), suma încasată de SC E. S.R.L. valora, la momentul primirii, aproximativ 70.000 euro, fiind infirmate spusele apelantului intimat inculpat B. că ar fi încasat doar aproximativ 47.000 euro și, deopotrivă, fiind confirmat faptul că toate cheltuielile anterior menționate puteau fi suportate, chiar și integral, din suma primită drept mită de la SC C. S.A.

Sub un al doilea aspect instanța de control judiciar constată că este reală împrejurarea susținută de către apelantul intimat inculpat B., că în luna decembrie 2012, când a efectuat plata de 12.999 lei pentru petrecerea organizată la Hotel din, trecuseră aproape doi ani de la data primirii în cont a primei tranșe a sumelor reprezentând mită.

De asemenea din extrasul de cont de la fila 52, vol. 7 dosar urmărire penală rezultă că SC E. S.R.L. a încasat, în data de 23 noiembrie 2012, o altă plată, distinctă de cele provenite de la SC C. S.A., anume suma de 73,086.47 lei de la SC M. S.R.L.

Cu toate acestea, aspectele învederate nu sunt de natură a infirma activitățile infracționale reținute în sarcina apelantului intimat inculpat, întrucât probele administrate, anterior expuse, dovedesc atât primirea de către SC E. S.R.L. a sumelor de bani oferite drept mită de către SC C. S.A, prin intermediul SC L. S.R.L., cât și destinația acestor sume și modul lor de utilizare, precum și scopul în care au fost oferite și, respectiv, primite, acela al asigurării finanțării de către Compania Națională de Investiții a plăților datorate lucrărilor efectuate de către SC C. S.A., în baza contractelor semnate între cele două entități.

Cât privește aspectele învederate de către apelantul intimat inculpat B. cu privire la comunicațiile FaceTime din data de 5 februarie 2015 dintre acesta și apelanta intimată inculpată T., al căror conținut este redat de nota tehnică din 20 februarie 2015 aflată la filele 143-155 vol.7 dosar urmărire penală, instanța de control judiciar apreciază că prima instanță a făcut o evaluare corectă a acestei probe, în cadrul ansamblului mai larg al dovezilor administrate în cauză, fiind justificat argumentul potrivit căruia: „*inculpata T. nu îi cere inculpatului B. să*

declare într-un anumit sens, ci să confirme ceea ce ea a spus, dacă știe că lucrurile s-au petrecut astfel”.

Ca atare, această probă nu poate să dovedească o lipsă de vinovăție a apelantului intimat inculpat B., ci, astfel cum corect a stabilit prima instanță, conținutul conversației purtate între apelanții T. și B. relevă faptul că, o parte din banii primiți de inculpata U. din infracțiunile de corupție ce fac obiectul prezentului dosar a fost folosită pentru achitarea unor servicii de publicitate de care a beneficiat organizația P.... București, prin intermediul martorului T..

Așadar, instanța de control judiciar constată justetea raționamentului și constatărilor primei instanțe, care a considerat că relevant sub aspectul existenței infracțiunii de corupție nu este *quantumul sau proporția* utilizării sumelor primite în schimbul îndeplinirii unui act dintre cele ce se încadrează în atribuțiile de serviciu ale apelantelor, ci însăși *faptul primirii* unor asemenea sume, cu sprijinul apelantului intimat inculpat B. și al utilizării lor, chiar și parțiale, în beneficiul personal al inculpatelor T. și U. sau al organizației de partid în cadrul căreia ambele activau.

Contrar criticilor analizate, instanța de control judiciar constată că, în ansamblu, situația de fapt analizată a fost corect reținută de către prima instanță, fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, reținute în sarcina apelantelor intimat inculpat T. și U. și a complicității la infracțiunea de luare de mită de care este acuzat apelantul intimat inculpat B., atât din punct de vedere al laturii obiective, cât și sub aspectul laturii subiective.

De sumele cu caracter de mită nu a beneficiat doar apelanta intimată inculpată U., ci și coinculpata T., care a utilizat o parte din sumele primite în contul societății administrate de bunul ei prieten, apelantul intimat inculpat B., pentru a-și finanța diverse excursii în străinătate, în unele dintre acestea fiind însoțită chiar de către acest apelant.

Cu alte cuvinte, probele administrate în cauză dovedesc faptul că în perioada 2010-2011, în scopul asigurării finanțării și plății la timp a lucrărilor contractate de societatea deținută de către apelantul intimat inculpat B., SC C. S.A. cu Compania Națională de Investiții, apelantele intimat inculpat U. și T. au primit, în mod indirect, prin intermediul societății SC E. S.R.L. controlată de către apelantul intimat inculpat B., o sumă de bani reprezentând contravaloarea unui procent ("*comision*") de 10% din valoarea plăților primite de SC C. S.A. de la Compania Națională de Investiții, sumă ce a fost remisă în mai multe tranșe succesive, prin intermediul SC L. S.R.L., controlată în fapt de către apelantul L..

Folosul obținut de către apelante s-a regăsit în patrimoniul apelantei T., care a beneficiat de plata unor servicii de turism și, mai ales, în patrimoniul apelantei intimat inculpat U. (prin remiteri în numerar efectuate de apelanta T. și plata unor servicii de cazare de care a beneficiat personal apelanta U.) și al organizației P.... București, din care ambele apelante făceau parte, prin plata

unor servicii de publicitate și imagine prestate de terți în favoarea acestei organizații.

Astfel cum a reținut prima instanță, faptele anterior expuse întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în varianta *primirii*, infracțiune comisă de fiecare dintre inculpați.

În privința apelantului B., mijloacele de probă administrate conduc către concluzia că în cursul anilor 2010-2011, acesta a înlesnit, cu știință, primirea de către apelantele intimate inculpați U. și T., în contul societății sale SC E. S.R.L., a sumelor provenite de la SC C. S.A. cu scopul asigurării plății la timp a lucrărilor executate de această societate în baza contractelor încheiate cu Compania Națională de Investiții.

Se constată că în mod corect a reținut prima instanță că fapta anterior descrisă întrunește în drept elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 48 rap. la art. 289 alin. 1 Cod penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În consecință, Completul de 5 Judecători **respinge** criticile vizând greșita reținere a situației de fapt, cu consecința neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunilor analizate, reținute în sarcina apelanților intimați inculpați B. și U., **ca nefondate.**

În considerarea argumentelor și concluziei anterior expuse, se constată că fiind legală și temeinică măsura dispusă de către prima instanță, în sensul confiscării, în baza art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, de la apelanta intimată inculpată U., a sumei de 296.076 lei care a făcut obiectul luării de mită, sens în care Completul de 5 Judecători **respinge, ca nefondată**, critica privind greșita confiscare a acestei sume, formulată de către apelantă.

IV.2.2. În strânsă legătură cu critica anterior analizată, **apelantul intimat inculpat B.** a mai invocat și *greșita încadrare juridică* a faptei de complicitate la infracțiunea de luare de mită, reținută în sarcina sa, prevăzută de art. 48 raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Astfel, apelantul a susținut că participarea sa, în luna decembrie 2010, la activitatea infracțională descrisă anterior, la punctul **IV.2.1.**, nu îndeplinește condițiile impuse de lege pentru a fi considerată complicitate la infracțiunea de luare de mită, ci întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare reală a infractorului (prevăzută de art. 264 Cod penal anterior și având corespondent în dispozițiile art. 270 Cod penal).

Într-adevăr, astfel cum rezultă din expunerea de motive a Noului Cod penal, infracțiunii de favorizare reală (incriminată prin norma prevăzută de art. 264 Cod penal anterior) îi corespunde în legea penală actuală infracțiunea de

tănuire, prevăzută de art. 270 Cod penal, latura subiectivă referitoare la această faptă fiind extinsă prin adăugarea variantei prevederii de către autorul infracțiunii, că bunul tănuit provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar fără a cunoaște natura acesteia.

În legătură cu critica menționată, Completul de 5 Judecatori consideră că elementele de fapt conturate în speță, în ceea ce privește activitatea apelantului intimat inculpat B. nu îndreptățesc concluzia că încrederea juridică corectă ar fi aceea de tănuire.

De esența infracțiunii de tănuire este asigurarea împiedicării sau îngreunării recuperării bunurilor scoase dintr-un patrimoniu prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, prin primirea, transformarea sau valorificarea unor asemenea bunuri de către tănuitor. Pericolul social al unei asemenea fapte rezidă în aceea că tănuitorul împiedică reîntoarcerea bunurilor în patrimoniul din care au fost scoase în mod ilicit, ca atare, tănuirea este o infracțiune contra patrimoniului și afectează relațiile sociale cu caracter patrimonial, cu totul diferită de infracțiunea de luare de mită, infracțiune ce vizează relațiile sociale care asigură îndeplinirea de către funcționari a atribuțiilor de serviciu conform legii, cu onestitate, imparțialitate și obiectivitate.

Însă spre deosebire de situația din speță, în care consumarea acestei infracțiuni de luare de mită, în varianta primirii de către cele două coautoare a sumelor de bani transferate de către SC C. S.A. (*nu cea a pretinderii sau acceptării unei promisiuni, cum greșit susține apelantul intimat inculpat B.*) s-a realizat cu complicitatea concomitentă a acestuia, în cazul infracțiunii de tănuire, ajutorul dat făptuitorului și înțelegerea dintre acesta și tănuitor intervin după săvârșirea de către autor a faptei din care provin bunurile respective, *neexistând vreo înțelegere prealabilă sau concomitentă* între participanți, astfel că primirea dobândirea, transformarea sau înlesnirea valorificării acestor bunuri constituie o infracțiune distinct incriminată.

În cauza însă, astfel cum rezultă din considerațiile prezentate la punctul **IV.2.1.** de mai sus, probele administrate dovedesc că apelantul intimat inculpat B. a cunoscut, înainte de a primi în cont sumele de bani, despre activitatea infracțională a celor două apelante intime inculpate, acceptând ca, prin fapta sa, să acorde ajutor acestora la săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

Spre deosebire de această realitate conturată în speță, situația tănuitorului este cu totul diferită, în sensul că, activitatea acestuia intervine întotdeauna abia după consumarea infracțiunii din care provine bunul, la săvârșirea căreia nu a avut nicio contribuție, deoarece actul comis de tănuitor caracterizează consecințele post factum ale infracțiunii, pe când activitatea complicelui se situează anterior sau cel mult concomitent cu infracțiunea la care se referă proveniența bunului.

Ca atare, instanța de control judiciar apreciază că mod corect a stabilit prima instanță încadrarea juridică a faptei săvârșite de către apelantul intimat inculpat B., ca reprezentând complicitate la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 48 raportat la art. 289 alin. 1 Cod penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal, critica analizată fiind **respinsă, ca nefondată.**

IV.3. Referitor la *infracțiunea de luare de mită presupus săvârșită de apelanții intimați inculpați U. și N., cu participarea apelantului intimat inculpat O., în calitate de presupus complice și o infracțiune de dare de mită presupus săvârșită de martorii G., G. și B., cu participarea apelantului intimat inculpat L., în calitate de complice*

*Apelanta intimată inculpată U. a contestat situația de fapt reținută de prima instanță cu privire la aspectele ce compun elementul material alternativ al infracțiunii (pretinderea, de către apelantă și de către apelantul intimat inculpat N., a unui comision de 10% din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, primirea unei sume de 200.000 euro de către apelantul intimat inculpat N. de la martorul G., în contul comisionului pretins, prin intermediul apelantului intimat inculpat L., primirea unei sume de 900.000 euro de către apelanții intimați inculpați N. și U. de la martorii G., G. și B., în contul comisionului pretins și primirea de către apelantul intimat inculpat O. a sumei de 3.000.000 lei, în contul pretinderii formulate de apelanta intimată inculpată U. privind comisionul de 10%), în raport cu care a invocat netemeinicia soluției de condamnare, din perspectiva neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii reținute în sarcina sa, apreciind că în speță lipsește *tipicitatea obiectivă și subiectivă a faptei săvârșite.**

Aceleași aspecte au fost invocate, în esență și de către **apelantul intimat inculpat O.** cu privire la primirea, de către acesta, a sumei de 3.000.000 lei, în contul pretinderii de către apelanta intimată inculpată U. a comisionului de 10%.

Suplimentar, apelantul a susținut și *nemotivarea soluției de condamnare* pronunțate, deoarece, în opinia sa, din hotărâre lipsesc mențiunile cuprinse în art. 403 alin. 1 lit. c și alin. 2 Cod procedură penală.

IV.3.1. Pretinderea de către apelanta intimată inculpată U. a unui comision de 10% din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, adresată martorului G. este dovedită de ansamblul probator administrat în cauză, contrar susținerilor apelantei.

Modalitatea în care s-a realizat pretinderea mitei rezultă din coroborarea *susținerilor apelantului intimat inculpat N.* din cadrul declarațiilor date la urmărire penală la data de 03 februarie 2015 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 205-209), 13 februarie 2015 (vol. 3 dosar urmărire penală filele 16-17) și 25 februarie 2015 (filele 226-227 vol. 1 dosar urmărire penală), din confruntarea cu martorul G. din data de 13 februarie 2015 (filele 10-13 vol. 3 dosar urmărire

penală) și din declarația dată la 16 octombrie 2015, în fața instanței de fond (filele 93-94 vol. 5 dosar fond), cu *susținerile martorului G. din confruntarea anterior menționată și din declarația dată de martor la 07 februarie 2015, la urmărire penală (vol. 1 dosar urmărire penală filele 235-243), la data de 30 septembrie 2016, în fața primei instanțe (fila 304 vol.7 dosar fond) și la data 9 mai 2018, în fața instanței de apel (filele 141-146 vol. III, dosar apel).*

În verificarea criticilor formulate de către apelanta intimată inculpată U., instanța de control judiciar remarcă faptul că, *deși în declarațiile date la urmărire penală la 2 și 3 februarie 2015, apelantul intimat inculpat N. a negat săvârșirea infracțiunii de luare de mită analizată, ulterior a recunoscut în totalitate fapta, arătând în declarația dată în fața instanței de fond la data de 16 octombrie 2015, că a participat la discuția purtată de martorul G. cu apelanta intimată inculpată U., în contextul în care urma a fi organizată Gala E., că a auzit cum apelanta a solicitat martorului să facă niște sponsorizări, că procentul de 10% din încasările pe care G. le obținea din contractele încheiate cu unitățile administrativ teritoriale finanțate de către minister reprezenta, în realitate, o mită („*acest comision fiind, în realitate, o mită și nu o sponsorizare.*”) și că despre această mită, apelantul N. a discutat în cursul anului 2011, cu apelanta U., care, de altfel, l-a și anunțat că suma respectivă de bani urma să fie adusă de către G. („*În concret, ministrul mi-a spus că o să vină G. și o să aducă această sumă.*”).*

Martorul G. a relevat, în declarația dată la 13 februarie 2015, la urmărire penală, că a avut o întâlnire în biroul apelantului intimat inculpat N., intermediată de L., ocazie cu care apelantul N. a confirmat discuțiile avute anterior cu L., referitor la plata unui procent de 10% din sumele încasate pentru deblocarea finanțării și, deși nu s-a discutat despre o sumă concretă, „*cu siguranță a fost menționat procentul de 10%, iar N. cunoștea ce reprezintă acesta.*”

Martorul a mai precizat că discuțiile privind procentul de 10% pretins de apelantii U. și N. au avut loc în contextul unui proiect în valoare de 36 de milioane euro, ce urma a fi realizat de trei firme, SC T. S.A., SC K. S.R.L. și SC A. S.A. și că a comunicat cele discutate atât fratelui său, martorul G., cât și martorului B., administratorul SC K. S.R.L.

IV.3.2. *În legătură cu primirea unei sume de 200.000 de către apelantul intimat inculpat N. și, respectiv, de 900.000 euro de către apelantii intimați inculpați inculpații N. și U., instanța de control judiciar, analizând criticile formulate, are în vedere, în principal, declarațiile date de apelantii intimați inculpați N. și L., care se coroborează cu declarațiile date de martorii G. și B., fragmente relevante din acestea fiind redată și în motivarea sentinței apelate.*

Prin declarația dată la 25 februarie 2015 în fața organelor de urmărire penală, *apelantul intimat inculpat N. a menținut toate declarațiile prin care a recunoscut comiterea faptei, declarații date începând cu data de 5 februarie 2015*

(filele 205-209, 216-217 vol. 1 dosar urmărire penală, filele 8-9, 16-19, 20-23 vol. 3 dosar urmărire penală).

Dacă în declarațiile sale de la filele 199-204 din volumul 1 dosar urmărire penală (2 februarie 2015) și, respectiv, de la filele 8-9 vol. 3 dosar urmărire penală (13 februarie 2015), precum și în cadrul confruntării cu martorul G., de la data de 2 februarie 2015, apelantul N. nu a recunoscut primirea vreunor sume de bani de la apelantul intimat inculpat L. sau de la martorul G., ulterior, în cadrul declarațiilor formulate cu ocazia confruntării cu martorul G. de la 13 februarie 2015 (filele 10-13 vol 3 dosar urmărire penală), a recunoscut atât primirea sumei de 900.000 euro reprezentând comisionul de 10% din sumele încasate de societatea T. S.R.L., cât și remiterea acestei sume mai departe, către apelanta intimată U.. *„După întâlnirea de ... de la persiunea mea am avut o discuție cu doamna U. la care aceasta mi-a spus că o să mă cante domnul G., că domnul G. știe ce sumă trebuie să restituie din sumele primite și că eu voi fi cel contactat de domnul G. în acest sens. Imediat după primirea genții cu banii de la domnul G., i-am dus această geantă doamnei ministră U., la cabinet și i-am spus că sunt banii de la domnul G.”.*

La momentul confruntării anterior menționate, deși martorul G. confirmase predarea sumelor de 900.000 euro și de 200.000 euro prin intermediul apelantului intimat inculpat L., apelantul intimat inculpat N. a susținut că a refuzat primirea sumei de 200.000 euro pentru că *„ministrul U. nu îmi spusese nimic despre acești bani”*. Ulterior, în declarația din 13 februarie 2015 dată la urmărire penală a nuanțat relatarea, precizând că apelantul intimat inculpat L. *”a vrut (...) să îmi dea o sumă de bani de la G., dar nu am primit-o pentru că nu aveam acordul lui U.”.*

Audiat de către prima instanță, apelantul intimat inculpat N. a recunoscut în totalitate faptele reținute în sarcina sa în actul de sesizare și a menținut, în punctele esențiale, declarațiile de recunoaștere date în faza de urmărire penală.

Astfel, apelantul N. a confirmat nu doar primirea sumei de 900.000 euro de la G. și B., împrejurările concrete în care a primit banii și remiterea sumei de 900.000 euro apelantei intimată inculpată U., dar și primirea și, respectiv, restituirea sumei de 200.000 de euro martorului G., prin intermediul lui L., solicitând judecarea sa în cadrul procedurii simplificate a recunoașterii vinovăției: *”Este real că, în cursul anului 2011, am fost sunat de către L., care nu mi-a cerut să ne întâlnim. M-am întâlnit cu acesta la statuia Aviatorilor unde L. mi-a dat o pungă, spunându-mi că sunt bani, care erau de la G., însă nu îmi mai aduc aminte dacă mi-a precizat și cuantumul sumei. Eu am crezut că există o înțelegere cu privire la banii respectivi între G. și d-na U., dar cum nu știam nimic despre destinația acestor bani, iar d-na U. nu îmi spusese nimic, a doua zi l-am sunat pe L. și i-am înapoiat punga cu bani”.*

IV.3.2.1. Înmânarea către apelantul intimat inculpat N. a sumei de 200.000 euro, reprezentând comisionul remis de martorul G., în cuantum de 10% din valoarea de 9 milioane lei a plății încasate de către SC T. S.A. la 29 iunie 2011, pentru proiectul de la Straja, a fost recunoscută și de către intermediarul care a livrat efectiv suma, apelantul intimat inculpat L., aspectul fiind confirmat și de către martorul G..

Apelantul intimat inculpat L. a confirmat, în declarația sa dată în fața primei instanțe la 16 octombrie 2015, că martorul G. i-a înmânat, în cursul anului 2011, în perioada aprilie-iunie, o pungă despre care martorul a precizat că ar conține suma de 200.000 euro, cerându-i să o rămâneze apelantului intimat inculpat N.. Apelantul a arătat că „Punga respectivă i-am înmânat-o lui N., la statuia Aviatorilor din București, care nu m-a întrebat nimic în legătură cu suma respectivă de bani, probabil că acesta știa despre ce este vorba”.

Totodată, apelantul intimat inculpat L. a relatat că a doua zi, apelantul intimat inculpat N. l-a sunat, cerându-i să se întâlnească în același loc și i-a dat înapoi suma de bani, spunându-i să o restituie cât mai urgent lui G. întrucât „personajul nu este sigur”.

Relatarea de mai sus este confirmată de martorul G., care a declarat la urmărire penală, la data de 13 februarie 2015, că i-a dat lui L. o sumă de bani de aproximativ 200.000 euro, în contul unei plăți de 9 milioane lei primită pentru lucrări efectuate în cadrul proiectului de la Straja, conform înțelegerii prealabile cu apelanții N. și L.

Martorul a confirmat, deopotrivă, restituirea sumei de către apelantul intimat N. prin intermediul apelantului intimat inculpat L., care la rândul său, a arătat că N. nu a vrut să primească banii.

Cu privire la acest aspect, martorul G. a mai susținut că, în opinia sa, motivul restituirii sumei a fost acela că banii nu ar fi trebuit remiși prin intermediul apelantului L., care nu mai lucra la minister la acel moment.

În declarația dată în fața primei instanțe, la 30 septembrie 2016, martorul G. a reiterat susținerile de la urmărire penală: „În lunile august sau septembrie 2011, a fost efectuată o plată în avans de către primăria Lupeni și pentru această sumă, am plătit comisionul de 10%, respectiv 200.000 euro lui L.. Cred că întâlnirea cu L. pentru a-i da cei 200.000 euro am avut-o în biroul meu de la Băneasa (Aviația Utilitară), fără a fi de față vreo altă persoană. La acel moment, eu știam ca banii erau dați pentru N. întrucât cu acesta discutase în perioada mai iunie și în februarie 2011 la Bușteni. Acești bani mi-au fost restituiți de către L. la câteva zile spunându-mi că N. nu îi primește. Din câte am bănuț, L. nu mai era într-o relație bună cu N. întrucât plecase de la minister. După acest moment, m-am deplasat la MDRT, unde am purtat o discuție cu N., care mi-a spus să ajung cu plățile la zi, însă să nu îl mai implic pe L., să merg direct la el.”

Cu ocazia audierii de către prima instanță, martorul G. nu a făcut mențiuni noi referitoare la remiterea sumei de 200.000 euro, arătând doar, la întrebarea adresată de către apărătorul ales al apelantei intimată inculpată U., că nu cunoaște dacă această sumă a ajuns la fiul apelantului intimat inculpat N..

În acest context, din perspectiva consumării infracțiunii analizate, instanța de apel apreciază ca nerelevant traseul sumei de 200.000 euro ulterior primirii de către apelantul N.. Dimpotrivă, cât timp din probele administrate rezultă că înainte de a fi restituită, suma arătată a fost *pretinsă* de apelanta U. și *primită* de către apelantul intimat inculpat N., infracțiunea de luare de mită s-a consumat, în ambele aceste ipostaze ale elementului material al faptei obiective.

De altfel, analizând întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită, este importantă raportarea permanentă la împrejurarea că primirea sumelor de 200.000 euro și, respectiv, de 900.000 euro a fost subsecventă pretinderii exprese, adresate martorului G. de către apelanta intimată inculpată U., de a remite apelantului N. un procent de 10% din valoarea plăților finanțate de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

IV.3.2.2. Remiterea și, respectiv, primirea sumei de **900.000 euro** de către apelantul intimat inculpat N. este dovedită dincolo de orice îndoială, astfel cum corect a reținut și prima instanță.

În acest sens, instanța de control judiciar face referire la declarațiile de recunoaștere ale *apelantului intimat inculpat N.* anterior menționate: declarația dată la 25 februarie 2015 în fața organelor de urmărire penală, prin care apelantul intimat inculpat N. a menținut toate declarațiile prin care a recunoscut comiterea faptelor (filele 205-209, 216-217 vol. 1 dosar urmărire penală, filele 8-9, 16-19, 20-23 vol. 3 dosar urmărire penală), declarațiile date în cadrul confruntării cu martorul G. la 13 februarie 2015 (filele 10-13 vol. 3 dosar urmărire penală) și declarația din data de 16 octombrie 2015 dată în fața primei instanțe (filele 93-94 vol. V dosar fond), în cadrul căreia a precizat că în cursul anului 2011 a discutat cu apelanta U. despre un comision de 10%, reprezentând un procent din încasările pe care martorul G. le obținea din contractele încheiate cu unitățile administrativ teritoriale finanțate de către minister, specificând că *„acest comision fiind, în realitate, o mită și nu o sponsorizare. În concret, ministrul mi-a spus că o să vină G. și o să aducă această sumă”*.

Afirmațiile făcute de apelantul N. în cadrul acestor declarații se coroborează cu declarația dată de *martorul G.* la urmărire penală la 13 februarie 2015 (filele 20-23 vol. 3 dosar urmărire penală), cu depoziția aceluiași martor dată în fața primei instanțe la 30 septembrie 2016 (filele 300-306, vol. 7 dosar fond), cu cea a *martorului G.*, dată la 9 septembrie 2016 în fața instanței de fond (filele 161-163, vol. VII, dosar fond) și cu *declarațiile martorului B.*, atât cea dată în cursul urmăririi penale (filele 97-99 vol.3 dosar urmărire penală), cât și cea dată fața primei instanțe (filele 297-299 vol. 7 dosar fond).

Se apreciază că sub aspectul forței probante, declarațiile apelantului intimat inculpat N. și ale martorului G. au fost corect analizate și interpretate de către prima instanță.

Cu ocazia audierii de către instanța de apel, la 9 mai 2018, (filele 141-146 vol. III dosar apel), martorul G. a confirmat înmânarea sumei de 900.000 euro apelantului N. și destinația acestei sume, rezultată din discuția cu acesta : „*am dus inculpatului N. suma de 900.000 Euro, care reprezenta parte dintr-un comision de 10% din lucrările efectuate de SC T. SA și SC K. S.R.L.. ... Din discuțiile cu inculpatul N. am dedus că acel comision de 10% ar urma să fie folosit pentru **partidul** aflat la putere în perioada respectivă, cred că este vorba de P...*”)

Martorul B. a arătat în fața organelor de urmărire penală conjunctura economico-financiară care l-a determinat să adune și să achite, în avans, împreună cu martorul G., suma de 900.000 euro reprezentând comision din plățile datorate: „*Când am constatat că nici în al treilea trimestru nu sunt alocate fonduri, mi-am dat seama că există riscul ca societatea să intre în incapacitate de plată. În afara cheltuielilor deja efectuate, banca emisese, la cererea mea, garanții bancare pentru furnizorii de echipamente de cablu în valoare de peste 800.000 euro, care erau scadente la începutul anului 2012. În acest context, dacă nu reușeam să încasez banii aș fi avut o mare problemă, motiv pentru care am încercat să identific o soluție de deblocare a fondurilor. În cursul anului 2011, G., care se ocupă de SC T. SA, mi-a spus că a discutat cu domnul N. și cu S. și că vom putea obține sumele pentru lucrările efectuate dacă vom plăti un comision de 10% din valoarea acestora. După mai multe discuții cu G., am stabilit ca în toamna anului 2011 să remitem suma de 900.000 euro lui N. pentru a obține deblocarea plăților. Quantumul acestei sume a fost stabilit pe baza unui algoritm în care am luat în calcul 10% din valoarea lucrărilor care urmau să fie achitate către SC T. SA și SC K. S.R.L., plus 10% din valoarea fondurilor care speram să fie alocate la începutul anului 2012. (...) Potrivit calculelor noastre, partea mea a fost de 600.000 euro, iar partea lui G. de 300.000 euro. Suma de 600.000 de euro am obținut-o parțial prin ridicări de numerar din casieria societății, iar parțial din sumele proprii ridicate din contul personal, așa cum rezulta din extrasele bancare pe care le depun la dosar”.*

Prin urmare, astfel cum corect reține și prima instanță, în declarațiile date în fața organelor de urmărire penală și în fața primei instanțe, martorul B. confirmă o serie de aspecte care, de altfel, nu au fost contestate de către apelanții intimați inculpați: discuțiile purtate cu G. despre plata comisionului în procent de 10%, modalitatea în care au calculat suma de 600.000 euro și, respectiv, 300.000 euro, scopul înființării societății E., retragerea de bani din conturile societății de către martorul B. și predarea acestora către G. și B., derularea acțiunilor martorilor B. și G. în ziua de 6 octombrie 2011, transportul banilor la

sediul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, cu mașina lui B., intrarea martorului G. în minister, cu geanta conținând cei 900.000 euro, asigurările date de martorul G. la reîntoarcerea din sediul ministerului, în sensul că problema finanțării plăților restante se va rezolva.

În declarația dată în fața primei instanțe la 24 iulie 2016 (fila 17 vol. VII dosar fond), martorul B. confirmă aspectele relatate de G. și B. privind scopul înființării societății E. în Bulgaria și modul în care acesta a retras sume cash în valoare de aproximativ 900.000 euro, pe care le-a remis martorilor: „În anul 2010, la inițiativa lui G., am înființat societatea E. cu sediul în Ruse, Bulgaria, eu fiind asociatul unic și administratorul acestei societăți. Am înființat respectiva societate pe teritoriul Bulgariei întrucât aceasta țară avea la vremea respectivă un regim fiscal mai avantajos decât România. (...) Legislația bulgară permitea retrageri de numerar din contul firmei, cu justificări minime, dacă firma avea activitate și obținea profit, iar G. mi-a spus că în aceste condiții urma să retrag sumele de bani pe care legislația bulgară mi le permitea să le transfer peste graniță. Am efectuat mai multe retrageri în numerar, nu rețin exact câte și nici data lor, însă suma totală retrasă în numerar este de aprox 900 mii euro. Fiecare tranșă pe care am retras-o i-am înmânat-o lui G.. Nu știu ce a făcut acesta cu banii respectivi”

Aspectele redate mai sus se coroborează cu cele susținute de martorul G. în fața primei instanțe referite la împrejurarea că, atât acesta cât și B. au adunat, prin eforturi proprii, în avans, suma reprezentând comisionul de 10% din valoarea plăților pe care le așteptau, în proporția arătată de martor și, ulterior, aceștia și-au recuperat banii dați drept mită din retragerile de numerar pe care le făcea martorul B. din contul societății E.: „În urma calculelor efectuate pentru plățile efectuate de MDRT pentru proiectul Straja, partea de comision era mai mare de 300.000 euro, însă nu am avut lichiditățile financiare necesare, iar partea SC K., după calculele făcute de B., era de 600.000 euro. Suma de 600.000 euro am strâns-o din contravaloarea unor acțiuni pe care le vândusem anterior în valoarea de 1.300.000 euro și unei case din Petroșani, pe care am vândut-o. Nu cunosc de unde a reușit B. să strângă suma de 600.000 euro. Întrucât atât eu cât și B. căutam o modalitate de a obține bani în numerar pentru a plăti comisionul de 10% am considerat că ar fi facil să înființăm o societate în Bulgaria unde legislația fiscală era mai permisivă, proiect finalizat prin înființarea societății E. de către un fost angajat al Aviației Utilitare, C., care avea ca obiect de activitate, activități de comerț. Nu aveam nicio calitate în această societate și nici B.. Suma de 300.000 euro am primit-o de la C., care a retras-o din societatea E.. Prin societatea E. din Bulgaria atât SC K., cât și SC T. SA au importat echipamente, respectiv tunuri de zăpada artificială, țevi etc, folosite în cele 2 proiecte.”

Apelanta intimată inculpată U. a contestat, în cadrul motivelor de apel formulate, că probele administrate în cauză dovedesc elementul remiterii către aceasta a sumei de 900.000 euro, de către apelantul intimat inculpat N..

Sub acest aspect, instanța de control judiciar consideră relevantă declarația dată de apelantul intimat inculpat N., referitoare la modul în care a intrat în posesia geții cu suma de 900.000 euro, care se coroborează cu declarațiile anterior redade, dar și cu aspectele menționate de martorii G. și B. referitor la faptul că, ulterior remiterii banilor, societățile controlate de martori au primit sumele reprezentând plăți restante pentru lucrările efectuate, finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

Astfel, martorul B. arată, în declarația dată la urmărire penală în data de 13 februarie 2015 (filele 97-99 vol. 3 dosar urmărire penală): „Eu am așteptat la mașină, iar G. a intrat cu geanta în clădirea ministerului, din câte îmi amintesc prin intrarea din față, spre Piața Constituției. G. s-a întors după cel mult o oră, fără geantă, și i-a dat-o domnului N., așa cum planificasem. După remiterea acestor bani, în luna decembrie 2012, SC X. S.R.L. a încasat aproximativ 15 milioane RON, iar în februarie 2012 aproximativ 5 milioane RON, pentru lucrările efectuate în cursul anului 2011”, aspectul fiind confirmat în declarația dată de același martor în fața primei instanțe, la 30 septembrie 2016 (filele 297-299 vol. 7 dosar fond): „G. a fost cel care mi-a spus că pentru a se aloca de către MDRT fondurile necesare plății lucrărilor efectuate, este necesar să plătim un comision reprezentând un procent de aprox. 10% din valoarea sumelor pe care urma să le încasăm. (...) Prima discuție cu G. referitoare la plata comisionului a avut loc în prima parte a anului 2011, probabil în martie/aprilie, după care am tot sperat să fie alocate fonduri pentru lucrările pe care le executam, nu s-a întâmplat acest lucru, după care a doua jumătate a anului, în luna august, am avut o discuție mai concretă cu G. și am hotărât ca trebuie să plătim acest comision pentru deblocarea plăților. (...) G. a luat geanta în care se aflau banii și a intrat în sediul MDRT. Eu am dedus din context că vizita la MDRT a lui G. este anunțată, iar acesta mi-a spus că merge cu geanta de bani la dl N.. După maxim o oră, G. s-a întors la mașină, nu mai avea geanta asupra sa și mi-a spus că totul o să fie în regulă, respectiv că se vor debloca sumele de bani pentru plata lucrărilor efectuate și că trebuie să ne organizăm să facem situațiile de plată, respectiv documentația necesară efectuării plății pentru că sumele vor fi alocate. (...) După părerea mea, banii reprezentând 10% din sumele încasate, erau „bani politici”, respectiv că „mergeau în politică”. (...) După ce am dat acei bani, în luna decembrie 2011, a fost decontată cea mai mare parte a valorii lucrărilor efectuate și ulterior în luna februarie/martie 2012, s-a mai făcut o altă plată”. Martorul a mai arătat, în cadrul ambelor declarații, că în primăvara anului 2012, după schimbarea guvernului, nu s-au

mai făcut alocări semnificative pentru finanțarea proiectului deoarece noul guvern avea o altă viziune privind promovarea turismului în România.

Deși martorul B. a declarat: „De la G. nu am aflat dacă banii pe care i-am dat rămâneau la N. sau erau destinați altor persoane.(...) Nu am auzit niciodată de la G. că suma de bani pe care eu am dat-o ar fi fost destinată E.”, acest lucru se explică prin aceea că acest tip de fapte nu sunt făcute publice de către participanți ci, dimpotrivă, datorită caracterului lor ilegal, participanții țin secrete aceste înțelegeri privind acordarea de „comisioane” în schimbul plăților efectuate din bani publici. Chiar și în aceste condiții, martorul a considerat că acești bani sunt destinați partidului din care făcea parte apelanta U., confirmând cele susținute de prima instanță referitor la destinația mitei: „În opinia mea, banii pe care i-am oferit mergeau în politica P....-ului. Ceea ce mă determina să susțin acest lucru este faptul că în discuțiile pe care le-am avut cu L. la biroul lui G. de la Aviația Utilitară, L. m-a rugat să închei un contract de publicitate cu Evenimentul Zilei, iar în opinia mea, aceasta publicație promova politica P....-ului. Am semnat un contract de publicitate cu Evenimentul Zilei, în valoare de aprox.400.000 lei”.

Primirea plăților restante, drept consecință a plății sumei de 900.000 euro către apelanții intimați inculpați N. și U., ultima având atribuții de decizie în privința deblocării sumelor destinate proiectelor finanțate de minister, rezultă și din declarațiile martorului G.: „Și am că dacă nu efectuez plata acestui comison, MDRT nu efectuează plăți” (declarația din 30 septembrie 2016, filele 297-299 vol. 7 dosar fond).

De asemenea, martorul G. a arătat, în fața primei instanțe (declarația din 9 septembrie 2016, filele 161-163, vol. VII dosar fond) că plata sumelor datorate în contul lucrărilor executate pentru proiectul de la Straja a fost condiționată de plata comisionului de 10% din valoarea plăților: „Fratele meu, G., mi-a spus că a discutat la nivelul MDRT cu L. și posibil și cu N. despre posibilitatea deblocării plăților, spunându-mi totodată că trebuie să plătim un comision de circa 10% din sumele încasate de la unitățile administrativ teritoriale. Tot fratele meu mi-a spus că a avut o întâlnire și cu U. însă această întâlnire a fost în cursul anului 2011. Am înțeles că a fost o întâlnire comună și cu L. și N., s-a discutat problema efectuării plăților, însă nu pot să dau detalii despre aceasta întâlnire. Fratele meu nu mi-a spus în concret cine a solicitat comisionul de 10%, ci numai faptul că trebuie să plătim acest comision la MDRT. Este real că la 28.02.2011 T. SA, în asociere cu K. S.R.L. și cu A. SA, a încheiat cu UAT mun. Lupeni un contract pentru dezvoltarea stațiunii Straja. (...) Și în cazul acestui contract, fratele meu a avut discuții pentru deblocarea plăților cu persoane din cadrul MDRT, din câte știu eu a avut discuții cu dl L., dl. N. și, din câte am înțeles, și cu dna U.. (...) Aceste discuții s-au purtat numai cu privire la deblocarea plăților, pentru lucrările executate. În urma acestor discuții, fratele

meu mi-a spus că trebuie să plătim un comision de 10% din valoarea sumelor încasate.(...) În opinia mea, dacă nu am fi plătit acel comision plățile nu ar fi fost efectuate și intram încă de atunci în insolvență.”

Declarațiile anterior menționate se coroborează cu aspectele relatate de N. în declarația dată în fața primei instanțe la 16 octombrie 2015, în sensul că a predat geanta cu bani primită de la G. și B. apelantei intimată inculpată U.: „În aceeași zi, geanta cu bani am remis-o d-nei U.. Nu îmi aduc aminte cu exactitate la cât timp după plecarea lui G., personal, am dus geanta cu bani în biroul E., aceasta fiind prezentă singură în birou. La intrarea în birou E. era o secretară, însă nu îmi amintesc exact care dintre ele E. i-am spus că geanta respectivă este de la G., i-am precizat și faptul că aceasta conține suma de 900.000 Euro și că pentru restul de 3 milioane Ron, urmeză a și încheiat un contract cu societatea lui R.. Geanta respectivă am pus-o pe un fotoliu. E. nu mi-a spus nimic în această împrejurare și după câteva minute am plecat”.

Toate aceste aspecte privind, în esență, deblocarea plăților datorate în contul proiectului de la Straja, condiționat de plata unor sume, conform înțelegerii verbale din data de 7 februarie 2011 dintre martorul G. și apelantă, se coroborează și cu împrejurarea, analizată deja, a rolului decizional exclusiv al apelantei U. în ceea ce privește stabilirea priorităților în alocarea fondurilor bugetare pentru efectuarea plăților, rolul apelantului intimat inculpat N. fiind unul de executant: „Întotdeauna erau mai multe solicitări decât fonduri disponibile, iar prioritizarea proiectelor era realizată exclusiv de către ministru” (declarație de suspect N. din data de 5 februarie 2015, filele 18-20 vol. 3 dosar urmărire penală); „În cazul programului Sky în România, șeful de departament împreună cu secretarul general și câteodată împreună cu secretarul de stat de la turism (...) veneau cu aceste propuneri să le discutăm și în urma acestor discuții se stabilea alocarea pe anul în curs. (...) Precizez că programul Sky în Romania este un program pe care eu am luat decizia să îl pun în practică în anul 2009 și (...) ca urmare exista un interes mare din partea mea” (proces verbal confruntare U.-N. filele 46-53 vol. 4 dosar urmărire penală); „Toate plățile erau analizate de către ministru împreună cu ordonatorul de credite N.. Secretarul general prezenta o listă cu propunerile de plăți, iar ministrul aproba care dintre aceste plăți se efectua” (declarație L. din 02 februarie 2014 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 152-156; „Arăt faptul că, în legătură cu modalitatea în care erau aprobate plățile de către MDRT, cererile de plată se analizau de către ministru și de către secretarul general al ministerului respectiv, N., însă ultimul cuvânt aparținea ministrului U.”; „Ulterior, defalcarea sumelor care erau efectiv plătite se făcea prin ordinul ministrului, care nu corespundea întotdeauna solicitărilor. Nu cunosc criteriile după care unele solicitări erau admise integral, altele erau reduse, iar altele erau respinse” (declarația martorului D.: filele 4-5 vol. 6 dosar urmărire penală,

menținută la instanța de fond la filele 54-56 vol.11); „în situații în care existau mai multe solicitări care îndeplineau condițiile de finanțare, dar nu erau suficiente lichidități, noi făceam propuneri de prioritizare în funcție de situația concretă. Decizia finală aparținea ministrului” (declarația martorului A. filele 1-2, 3-4, vol. 6 dosar urmărire penală, menținută la instanța de fond la filele 51-53 vol.11).

Pe lângă pretinderea, în mod direct, de către apelanta U. a unor ”sponsorizări” de la martorul G., rolul decisiv al apelantei în alocarea fondurilor bugetare, rezultat din declarațiile anterioare redată corelat cu efectiva deblocare a finanțării și plata către societățile controlate de martorii B. și G., ulterior remiterii genții cu 900.000 euro către apelantul N., a sumelor datorate pentru lucrările efectuate în cadrul proiectului Straja demonstrează, cu forța probantă a unor probe indirecte, dar care se coroborează în totalitate, că destinatarul final a genții cu bani a fost apelanta intimată inculpată U., așa cum, de altfel, a susținut apelantul intimat inculpat N..

În acest context, declarația martorei M. dată în fața primei instanțe la 19 iulie 2016 (filele 64-66 vol. 7 dosar fond), se explică, pe de o parte, prin aceea că aceasta nu lucra singură în cabinetul ministrului, ci cu încă două sau trei colege, fiind posibil să fi lipsit în momentul intrării apelantului N. în cabinetul ministrului: „La secretariatul doamnei ministru își mai desfășura activitatea I., care ocupa tot funcția de secretară și directorul de cabinet A.. În exercitarea atribuțiilor de serviciu, mă ocupam de corespondență, transmiteam anumite documente șefului de cabinet, mă ocupam de planificarea audiențelor, pe care le notam pe o agendă personală, după care le transmiteam directorului de cabinet.(...) împreună cu mine se afla la cabinetul doamnei ministru și N., care de regulă pleca în jurul orelor 16:30-17:00, însă existau situații când rămânea și după aceste ore.”.

Pe de altă parte, în cazul în care apelantul N. ar fi venit cu o geantă, este posibil ca acest aspect să fi scăpat atenției martorei M., deoarece acesta era un obicei al ministrului, venea de câteva ori pe zi la ministru, fiind secretar general, dar și șeful său. Cu alte cuvinte, apelantul nu făcea parte din categoria persoanelor programate în audiențe, ce vizitau ministerul ocazional, cu privire la care martora trebuia să se asigure că nu posedă geanți sau sacoșe voluminoase. (filele 106-109 vol. 4 dosar urmărire penală, filele 64-66 vol. 7 dosar fond).

Martorul Z., propus în apărare de către apelanta intimată inculpată U., a precizat în declarația dată în fața instanței de apel, la data de 28 martie 2018, că la data de 6 octombrie 2011, când martorii G. și B. au adus geanta cu bani la Minister și au înmănat-o apelantului intimat inculpat N., a fost împreună cu partenera sa, numita M., la Restaurantul „.....”, unde a ajuns, în jurul orelor 12,15 și apelanta intimată inculpată U., aceasta din urmă rămânând până aproximativ la orele 14,00-14,30. Martorul a mai precizat că apelanta intimată inculpată le-a

spus că urma să plece într-o delegație peste două zile, că nu purta o ținută de birou, iar de la restaurant a plecat la coafor, pentru pregătirea plecării în delegație.

Față de împrejurarea că audierea martorului Z. a fost propusă de către apelanta intimată inculpată U., pentru prima oară, în faza de apel, instanța de control judiciar apreciază ca necredibilă declarația martorului, care susține că și-ar fi amintit doar târziu, în cursul lunii august 2017, detaliile aspectelor petrecute în ziua de 6 octombrie 2011.

Întrucât împrejurările de fapt menționate de martor (care arată că la ora la care martorii G. și B. au ajuns la Minister în data de 6 octombrie 2011, apelanta intimată inculpată se afla la restaurantul „...”) *nu au fost vreodată invocate sau sugerate de către apelanta intimată inculpată U.*, instanța de control judiciar consideră declarația martorului Z. ca fiind dată *pro causa*, astfel că o va înlătura din ansamblul probator, cu atât mai mult cu cât, în declarația dată în fața instanței de fond la data de 26 aprilie 2016, apelanta intimată inculpată nu a negat prezența sa în acea zi la Minister, arătând doar că nu își mai amintește dacă a fost sau nu la serviciu.

Prin urmare, analizând susținerile apelantei intimate inculpate U., instanța de control judiciar constată, contrar opiniei acesteia, că toate probele invocate de apelantă (confruntarea din 19 martie 2015 dintre N. și apelantă, declarațiile apelanților intimați inculpați N. și L. și ale martorilor G., G., B. și M., anterior menționate) demonstrează primirea de către aceasta a sumei de 900.000 euro de la martorul G., prin intermediul apelantului intimat inculpat N., fiind nejustificată afirmația apelantei că nu există nicio altă probă, directă sau indirectă, care să se coreleze cu declarația apelantului N. și care să probeze predarea și, respectiv, primirea de către ea a genții cu bani.

Ca atare, instanța de control judiciar **respinge** criticile formulate de apelanta intimată inculpată U., ca **nefondate**.

IV.3.3 Referitor la *primirea, de către apelantul intimat inculpat O. a sumei de 3.000.000 lei*, **apelanta intimată inculpată U.** a susținut, în cadrul criticilor invocate, că din probele administrate nu rezultă că aceasta ar fi *pretins* martorului G. să încheie un contract în vederea prestării unor servicii de publicitate între firma sa și cea a apelantului intimat inculpat R., sens în care apelanta a făcut trimitere și la declarațiile date în fața instanței de fond de către martorii C., la 19 iulie 2016 (filele 69-70, vol. VII dosar fond) și G., la 9 septembrie 2016 (filele 161-163, vol. VII dosar fond).

Similar, *situația de fapt* reținută de prima instanță a fost contestată și de către **apelantul intimat inculpat O.**, care, în esență, a apreciat că nu sunt întrunite *condițiile de tipicitate obiectivă și subiectivă ale infracțiunii de complicitate la infracțiunea de luare de mită* pentru care a fost trimis în judecată.

Prealabil analizării detaliate a criticilor formulate de către cei doi apelanți inculpați, Completul de 5 Judecători subliniază situația premisă conturată în legătură cu finanțarea G., astfel cum aceasta rezultă din cercetarea judecătorească.

În acest sens, instanța de control judiciar arată, pe scurt, că potrivit probelor administrate în cauză, **analizate în detaliu la punctul IV.4.1. de mai jos**, ideea implicării Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în gala „Campion pentru România” a aparținut apelanților intimați inculpați U. și O., că apelanta era la curent cu reglementările legale restrictive, care interziceau organizarea și finanțarea unui eveniment sportiv de către minister (apelantul intimat inculpat L., a declarat, în fața organelor de urmărire penală: „Știu că în acea perioadă (...) au avut loc mai multe întâlniri între ministrul U. și O. pe această temă, la biroul ministrului. (...) Știu că la începutul anului 2011 a fost modificat Planul de Marketing al ministerului fiind inclusă o rubrică referitoare la promovarea brandului în competiții sportive” (fila 133-134 vol. 1 dosar urmărire penală), iar apelantul intimat inculpat N. a precizat, în declarația data la 9 octombrie 2013 la urmărire penală: „La începutul anului 2011, l-am cunoscut pe O. la o discuție ce s-a purtat cu conducerea ministerului, discuție care a fost inițiată de O. și în cadrul căreia acesta a propus participarea ministerului împreună cu Federația Română de Box la organizarea unei gale de box la care urma să participe B.” (fila 18 verso vol. 31 dosar urmărire penală)” și, de asemenea: „O. a spus că organizarea galei ar costa 4-4,5 milioane de euro. La momentul acestei discuții nu știam că O. nu are sursă de finanțare pentru organizare, ulterior (...) am aflat că acesta a împrumutat de la B. 2 milioane de euro, împrumut pe care l-a girat chiar M.D.R.T.” și că, pentru a face posibilă desfășurarea evenimentului, prin procurarea unor sume, apelanta intimată inculpată U. a făcut, în mod constant, presiuni asupra persoanelor din subordinea sa, din cadrul ministerului, pentru a se putea găsi o soluție care să aibă drept finalitate practică finanțarea cheltuielilor ocazionate de eveniment, sub aparența unei achiziții de servicii de promovare.

Prin urmare, în aceste condiții (detaliate și argumentate la punctul IV.4.1. de mai jos, la care instanța de control judiciar face trimitere), apelantul intimat inculpat O. a fost nevoit să găsească o altă sursă de finanțare, temporară, a evenimentului sportiv, astfel că la data de 30 iunie 2011, între B. Sucursala Academiei și SC E. S.R.L. s-a încheiat contractul de credit nr. 140 pentru suma de 10.175.168,44 lei, cu durata de 3 luni, ulterior prelungită succesiv până la data de 27 ianuarie 2012.

Cu referire la creditul obținut, martora G., director B. Grup Universitate, audiată de către prima instanță la data de 30 septembrie 2016, a confirmat aspectele anterior menționate, precizând că în ultima parte a lunii iunie 2011, apelantul intimat inculpat O. s-a prezentat la B. pentru a solicita un împrumut și

a afirmat că în vara anului respectiv urma să se desfășoare un important eveniment sportiv, pentru care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului urma să deconteze chetuielile, în baza unui contract. Martorul a arătat că, întrucât societatea E. S.R.L. nu desfășura activitate, modalitatea de finanțare propusă a fost o finanțare „pe contract”, iar B. a solicitat acordul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului pentru a cesiona băncii contractul ce urma să fi semnat cu E. S.R.L., servind drept unică sursă de rambursare a creditului și, totodată, mijloc de garantare al finanțării.

Astfel, obținerea creditului anterior menționat a fost posibilă datorită încheierii (cu încălcarea normelor legale, cum se va arăta mai jos, la punctul IV.4.1) a contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 între SC E. S.R.L., controlată de apelantul O. și Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în scopul declarat al achiziției de către minister a unor servicii de promovare în cadrul evenimentului sportiv, deși, în realitate, adevăratul scop al acestui contract a fost de a asigura apelantului fondurile necesare susținerii cheltuielilor ocazionate de evenimentul sportiv.

Așa cum arată prima instanță, în baza declarațiilor martorelor G. și D., precum și a apelantului intimat inculpat N., la solicitarea B., Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a emis adresa nr. 50075/29 iunie 2011, care a confirmat valoarea contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011, a precizat faptul că sursa de finanțare este asigurată din bugetul ministerului și a exprimat, sub semnătura apelantului intimat inculpat N., cu știința și acceptul apelantei intimat inculpat U., acordul ministerului pentru cesiunea în favoarea B. a drepturilor de creanță rezultate din executarea contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011 de către SC E. S.R.L.

Existența contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011 și adresa nr. 50075/29 iunie 2011 emisă de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului au fost determinante în privința obținerii creditului de către apelantul intimat inculpat O., deoarece prin semnarea contractului menționat, societatea controlată de către apelantul intimat inculpat O. a putut oferi B. garanția necesară pentru asigurarea rambursării sumei împrumutate.

În acest sens, societatea apelantului intimat inculpat a semnat, odată cu contractul de credit, un contract de cesiune de creanță cu titlu de garanție, prin care s-a constituit în favoarea B. o garanție reală mobilă asupra creanțelor prezente și viitoare ale debitorului SC E. S.R.L., izvorâte din executarea contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011 încheiat cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, precum și asupra veniturilor prezente și viitoare ale cedentului.

Întrucât au existat întârzieri în recepționarea de către minister a serviciilor prestate de SC E. S.R.L. în baza contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 și, implicit, în efectuarea plății de către Ministerul Dezvoltării

Regionale și Turismului, durata de rambursare a creditului a fost prelungită pe mai multe perioade succesive.

Totodată, datorită faptului că serviciile prestate au fost apreciate de către reprezentanții ministerului ca fiind incomplete în raport cu obiectul contractului, plata finală pentru lucrările efectuate în baza contractului nr. 232 din 24 iunie 2011 a fost în valoare mai mică decât valoarea contractului, de doar 8.116.800 lei.

În acest context, soluția identificată de apelanții intimati inculpați U. și N. pentru asigurarea resurselor necesare rambursării creditului de către apelantul intimat inculpat O. a fost aceea ca, o parte din sumele de bani pe care le plătea martorul G., în contul procentului de 10% din sumele încasate de SC T. S.A., să fie transferată către societatea inculpatului O., sub forma unui contract încheiat între SC E. S.R.L. și SC T. S.A.

La data de 28 decembrie 2011, în condițiile în care doar o parte din serviciile de promovare asumate de SC E. S.R.L. au fost prestate, în timp ce banca insista ca ministerul să achite integral aceste servicii (ce făceau obiectul contractului cesionat drept garanție, nr. 232 din data de 24 iunie 2011), pentru a-și putea recupera integral suma împrumutată, între B. și SC E. S.R.L. a fost încheiat și un contract de ipotecă mobilă asupra creanței în valoare egală cu prețul de 10.175.168,44 lei al contractului, pentru ca B. să poată încasa eventualele sume plătite de către minister, direct în contul de Trezorerie al băncii.

La aceeași dată, SC T. S.A. a achitat integral către SC E. S.R.L. suma de 3.000.000 lei, iar la data de 29 decembrie 2011, SC E. S.R.L. a folosit această sumă pentru achitarea dobânzilor la creditul acordat de B.

Plata integrală a împrumutului bancar s-a realizat la data de 8 februarie 2012, din suma obținută de la SC T. S.A. și din suma de 8.116.800 lei, plătită de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului în baza contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011.

Aspectele legate de existența contractului de credit nr. 140 dintre B. Sucursala Academiei și societatea controlată de către apelantul O., de emiterea adresei nr. 50075/29 iunie 2011, valoarea mai redusă, de doar 8.116.800 lei, a plăților efectuate de minister în contul contractului nr. 232 din 24 iunie 2011, plata creditului contractat cu B. atât din suma rezultată din acest contract, cât și din suma de 3.000.000 lei, obținută în baza contractului de publicitate încheiat cu SC T. S.A., nu sunt contestate de către apelanți și, totodată, sunt dovedite cu înscrisurile enumerate anterior, menționate și în sentința apelată.

În legătură cu critica formulată de *apelanta intimată inculpată U.*, anume că din probele administrate nu rezultă că aceasta ar fi pretins martorului G. să încheie un contract în vederea prestării unor servicii de publicitate între firma sa și cea a apelantului intimat inculpat R., instanța de control judiciar face trimitere

la argumentele prezentate la punctul **IV.3.1.** de mai sus, legate de *pretinderea* unor sume din plățile efectuate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, din care rezultă că probele administrate *dovedesc* solicitarea *generală* a apelantei intimată inculpată, adresată martorului G., privind obținerea unor așa-zise "sponsorizări", (prin această exprimare înțelegându-se un comision de 10% din valoarea plăților finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, în realitate o mită).

Așadar, deși nu a existat o solicitare explicită a apelantei U. adresată martorului G., în sensul de a se asigura plata unei sume de 3.000.000 lei pentru derularea evenimentului sportiv Gala „Campion pentru România”, organizat de SC E. S.R.L., potrivit depoziției acestui martor dată în fața primei instanțe (filele 300-305 vol. 7 dosar fond, redată pe larg în considerentele sentinței apelate) după remiterea sumei (considerate insuficiente) de 900.000 euro, martorului i s-a impus de către mesagerul anume desemnat al apelantei intimată inculpată U., apelantul N., să încheie cu societatea apelantului O. un contract, în contul diferenței de 3.000.000 lei care lipsea din valoarea totală a comisionului pretins.

De altfel, în declarația dată la 2 februarie 2015 în fața organelor de urmărire penală (vol. 1 dosar urmărire penală filele 235-243), martorul G. a arătat că apelanta intimată inculpată U. i-a solicitat să discute cu apelantul intimat inculpat N. plățile ce urmau să se facă și că, în schimb, va trebui să „întorcă” niște bani, *prin sponsorizări pe care urma să le indice N.* Acest sens al discuției a fost confirmat de martor și în declarația dată la 30 septembrie 2016 în fața primei instanțe (fila 304 vol.7 dosar fond): „*Tot dna U. mi-a comunicat că, dacă o să fie nevoie de ceva sponsorizări, să discut cu N.. Nu mi-a comunicat alte detalii legate de acele sponsorizări, ceea ce am reținut este că pentru orice problemă trebuie să iau legătura cu N.*”.

Prin urmare, contractul de prestări servicii publicitate încheiat de către SC T. S.A. cu E. S.R.L. (care, în realitate, ascundea diferența rămasă neachitată de către societățile SC T. S.A. și SC K. S.R.L. din comisionul de 10 % calculat de apelantul N.) *nu a fost încheiat cu scopul real al unei sponsorizări sau al prestării efective a unor servicii de publicitate* (pentru care firma apelantului O. era total nespecializată și neexperimentată), ci *a fost impus de apelantul intimat inculpat N., ca o consecință a solicitării apelantei intimată inculpată U.*

Mai exact, apelantul N. - potrivit relatărilor martorului G. din cadrul confruntării cu acesta (fila 3 vol. 3 dosar urmărire penală, fila 4 vol. 4 dosar urmărire penală) și declarației martorului din fața primei instanțe - și-a consultat evidența plăților „generatoare” de comision și a constatat că suma primită, de 900.000 euro, nu acoperă procentul de 10% din plățile efectuate sau care urmau a fi efectuate de minister, fiind necesari încă 3.000.000 lei.

Martorul G. a mai precizat că apelantul intimat inculpat N. a afirmat că plata este destinată rezolvării unei probleme personale a apelantei intimată

inculpate U.: „Cu această ocazie, mi-a spus că MDRT-ul are niște probleme cu plata unor activități legate de Gala B. și dacă putem să sponsorizăm cu suma de 3 milioane această gală. La acel moment, i-am spus că vom face această sponsorizare și să vină R. și să mă contacteze pentru a discuta detalii. (...) În discuțiile pe care le-am avut cu R., percepția mea a fost că acesta știa modalitatea în care urma să ia cei 3 milioane de lei de la mine, acesta comunicându-mi că are de fapt de recuperat o sumă mult mai mare de la MDRT.”(filele 300-305 vol. 7 dosar fond).

Explicația pentru care această plată a fost caracterizată de către apelantul N. ca reprezentând o problemă personală a ministrului rezidă în calitățile de debitor cedat și garant ale Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului condus de apelantă, pentru creditul contractat de apelantul O., de 10.175.168,44 lei, în virtutea adresei nr. 50075/29 iunie 2011.

Or, potrivit percepției martorului G., problemele ministerului erau probleme ale ministrului: „da, atunci când discutam despre MDRT cu N., identificam practic ministerul cu dna U.” (declarația din data de 30 septembrie 2016 filele 300-305 vol. 7 dosar fond).

Pe de altă parte, astfel cum se arată la punctul. **IV.4.1.** de mai jos, ideea implicării ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în gala „Campion pentru România” a aparținut apelanților intimati inculpați U. și O., astfel că apelanta intimată inculpată era, o dată în plus, interesată în rezolvarea problemelor de finanțare a galei, apărute ca urmare a faptului că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu avea posibilitatea legală de a organiza și finanța un eveniment sportiv în parteneriat cu o firmă privată.

Sustinerile martorului G., anterior prezentate, se coroborează cu afirmațiile apelantului intimat inculpat N. din data de 16 octombrie 2015, din fața instanței de fond: „G. mi-a spus că 900.000 Euro sunt în geantă, iar pentru diferența urmează să încheie un contract cu societatea lui R., în valoare de 3 milioane Ron. Probabil că G. a socotit 10% din valoarea sumelor plătite de minister atunci când a afirmat că pentru diferență va încheia un contract cu societatea lui O.. (...) E. i-am spus că geanta respectivă este de la G., i-am precizat și faptul că aceasta conține suma de 900.000 Euro și că pentru restul de 3 milioane Ron, urmează a fi încheiat un contract cu societatea lui R. Geanta respectivă am pus-o pe un fotoliu. E. nu mi-a spus nimic în această împrejurare”, cu afirmațiile aceluiași apelant din cadrul confruntării cu martorul G., din data de 13 februarie 2015 (fila 12 verso vol. 3 dosar urmărire penală): „Pe parcursul discuției (din 7 februarie 2011 de la Bușteni, n.n.) nu a fost menționată Gala B.. Ulterior, în discuțiile pe care le-am avut cu ministrul U. mi-a spus că G. va sponsoriza acest eveniment”, cu cele relatate în declarația de inculpat din data de 13 februarie 2015 (fila 17 vol. 3 dosar urmărire penală): „I-am spus lui U. că în geantă sunt banii de la G.. Cu acest prilej, i-am comunicat

și că pentru diferență, G. va sponsoriza Gala B., sub forma unui contract de publicitate încheiat cu R.” și cu susținerile din declarația de suspect a aceluiași apelant, din data de 5 februarie 2015 (fila 19 vol. 3 dosar urmărire penală): „ministrul U. m-a întrebat dacă a mai trecut G. pe la minister și dacă s-a ținut de cuvânt cu privire la sponsorizare. Cu acel prilej, U. a afirmat că G. ar putea sponsoriza gala cu un procent din încasările pe care le obținea din contractele cu UAT urile finanțate de minister. E posibil ca procentul pe care l-a indicat să fi fost de 10%”.

Prin urmare, contrar susținerilor **apelantei intimată inculpată U.**, atât martorul G., cât și apelantul intimat inculpat N. confirmă aspectele de fapt reținute de către prima instanță privind caracterul *necesitar* al contractului de prestări servicii publicitate, acest contract fiind *impus* de către apelanții U. și N. martorului G. și destinat exclusiv disimulării obținerii de către apelanta U. a unui câștig material, dar mai ales moral, constând în beneficiul de imagine urmărit prin realizarea galei, ca o consecință a *pretinderii prealabile* de către aceasta, la Bușteni, a comisionului de la martorul G..

Pe lângă faptul că, prin interpretarea și cu sprijinul apelantului intimat inculpat O., apelanta intimată inculpată a obținut diferența rămasă neachitată din mita solicitată, *aceasta a acționat în scopul obținerii unui avantaj nematerial, a unui avantaj moral în munca desfășurată, de natură a oferi o satisfacție poate mai importantă decât un folos material, anume asocierea numelui, imaginii și identității apelantei cu succesul determinat de organizarea galei „Campion pentru Romania”, cu participarea sportivului B.*, fiind evident că apelanta a acționat cu intenție directă.

Totodată, contrar criticii formulate de către **apelantul intimat inculpat O.**, instanța de control judiciar subliniază că fără demersurile întreprinse de acesta pentru obținerea, indiferent sub ce formă, a sumei de 3.000.000 lei (sponsorizare, publicitate), nu s-ar fi produs nici materializarea evenimentului sportiv urmărit de ambii apelanți, fiind corectă, sub acest aspect, reținerea de către prima instanță a unei activități tipice de complicitate în sarcina apelantului intimat inculpat O..

Completul de 5 Judecători apreciază că prima instanță a relevat în mod corespunzător, în raport cu probele administrate, atât materialitatea actelor ce alcătuiesc latura obiectivă al complicității (toate acțiunile desfășurate de apelant în vederea încheierii și executării contractului de publicitate nr.61/22 decembrie 2011, dintre SC T. S.A. și SC E. S.R.L., în vederea obținerii diferenței de 3.000.000 lei din suma pretinsă de apelanta intimată inculpată U., ce au creat o stare de pericol pentru relațiile sociale referitoare la normala activitate a Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și o vătămare patrimoniului U.A.T Lupeni și societății comerciale controlate de martorul G.), dar și modalitatea concretă în care acțiunile apelantului au servit, atât material cât și

moral, activității infracționale desfășurate de autorii infracțiunii, în speță apelanții intimați inculpați U. și N., prin sprijinirea materializării mitei pretinse și, totodată, prin beneficiul moral urmărit de apelanta U., constând în arogarea întregului merit privind concretizarea evenimentului sportiv Gala „Campion pentru România” și dobândirea unui important capital de imagine.

Apelantul intimat inculpat O. a facilitat, cu intenție directă, atât primirea sumei de bani pretinse, cât și utilizarea banilor, în scopul finanțării galei sportive, inclusiv prin presiunile exercitate, împreună cu apelanta U., asupra personalului ministerului și, respectiv, asupra martorului G. pentru plata sumei respective.

Aceste aspecte nu sunt contrazise de declarațiile martorilor C. și G., date în fața primei instanțe ci, dimpotrivă, contrar susținerilor apelantei intimate inculpate U., dar și apărărilor formulate de apelantul intimat inculpat O., depozitiile menționate demonstrează intenția directă manifestată de către ambii apelanți în atingerea scopului propus.

Astfel, martorul C. confirmă (în declarația dată în fața primei instanțe la data de 19 iulie 2016) caracterul forțat, impus, al contractului de prestări servicii publicitate, precizând că, în calitate de consultant achiziții al societății SC T. S.R.L., s-a opus încheierii unui contract prin care să se acorde o sponsorizare sau să se prevadă prestarea unor servicii de publicitate *pentru un eveniment care deja avusese loc („Gala B.”)* și că a pus în vedere martorilor G., G. și apelantului intimat inculpat O. faptul că trebuia verificată îndeplinirea condițiilor financiare prevăzute de lege pentru ca un contract de sponsorizare să fie legal.

Martorul menționează că pentru a se asigura totuși primirea celor 3.000.000 lei de către apelantul intimat inculpat O., acesta, împreună cu martorul G., au decis să semneze un alt tip de contract, anume un contract de prestare a unor servicii de publicitate, însă nu pentru „Gala B.” (care se terminase), ci pentru un alt eveniment sportiv, ce urma a fi desfășurat în viitor; a mai precizat că acest contract prevedea că dovada îndeplinirii serviciilor de publicitate trebuia realizată printr-o înregistrare video, însă această înregistrare nu s-a mai realizat.

De altfel, potrivit declarației martorului, serviciile de publicitate nu au fost prestate integral, iar prețul contractului a fost exagerat, nefiind justificat de o cercetare de piață. A mai arătat martorul că prețul de 3.000.000 lei nu a fost stabilit în raport de valoarea serviciilor ce urmau a fi prestate, ci, dimpotrivă, activitățile ce urmau a face obiectul acestuia au fost determinate în așa fel încât să corespundă valorii menționate, fixate de cei doi parteneri contractuali după criteriile străine de prețurile de piață ale serviciilor de publicitate, conform înțelegerii dintre aceștia și apelantul N. (ultimul menționat nefăcând altceva decât să transmită, în fapt, solicitarea de a rezolva problema personală a apelantei U. prin plata sumei menționate).

În plus, martorul a confirmat și faptul că a participat la o întâlnire dintre martorul G. și apelantul N., conversația acestora cuprinzând asigurările date de către apelant că plățile pentru proiectul Straja urmau a fi finanțate de minister și faptul că acesta era la curent cu intenția de a se identifica o soluție pentru plata diferenței din procentul de 10% pretins de apelanta intimată inculpată U., constând în semnarea unui contract de sponsorizare sau prestări servicii publicitate.

Nici declarația martorului G. nu susține criticile formulate de apelanții intimați inculpați U. și O..

Dimpotrivă, martorul a confirmat că fratele său, G., a purtat discuții cu apelanții intimați inculpați N., L. și U. în vederea deblocării finanțării plăților pentru lucrările realizate la Straja, urmând ca în schimb, să achite un comision de 10% din valoarea acestor lucrări. Martorul a mai declarat că „*nu se știa dacă s-a cerut suma de bani sub forma unui comision de 10% sau sub forma realizării unor sponsorizări. Inițial s-a cerut o sponsorizare, însă nu s-a putut realiza acest lucru deoarece SC. T. SA nu îndeplinea condițiile fiscale. Discuțiile despre încheierea unui contract de publicitate cu firma lui R. s-au purtat cu circa 2-3 luni înainte de încheierea contractului. (...) Pentru că suma de 900.000 euro nu a acoperit procentul de 10% din încasări s-a procedat la încheierea unui contract de publicitate cu firma lui R.*”, martorul arătând că varianta unui contract se viza, de exemplu, sponsorizarea Galei „Campion pentru România” era unul din modurile alternative de plată a comisionului (declarația din data de 9 septembrie 2016, filele 161-163, vol. VII dosar fond).

În considerarea celor anterior expuse, instanța de control judiciar **respinge, ca neîntemeiată**, susținerea apelantului intimat inculpat O., în sensul că nu ar fi întrunite condițiile pentru existența laturii subiective caracteristice complicității la infracțiunea de luare de mită în discuție, deoarece, deși acest apelant nu a participat la întâlnirea din data de 7 februarie 2011 dintre martorul G. și apelanții intimați inculpați N. și U., din probele existente în dosar, expuse atât anterior, cât și la punctul **IV.4.1.** de mai jos, rezultă că la sfârșitul anului 2010 - începutul anului 2011, atât apelanta intimată inculpată U., cât și apelantul intimat inculpat O. avuseseră deja întâlniri și hotărâseră implicarea totală a Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în obținerea resurselor necesare unui eveniment sportiv la care să boxeze campionul B., în ciuda faptului că existau restricții de ordin legislativ, sens în care apelanta U. a promovat și un proiect de Hotărâre de Guvern în acest scop (Hotărârea de Guvern nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011) și a semnat Nota de fundamentare aferentă proiectului acestei hotărâri.

Sprijinul acordat de către apelantul intimat inculpat O. apelantei intimate inculpate U. în desfășurarea activității infracționante descrise la acest capitol reiese din declarațiile apelanților N. și L., ale martorului G., C. și G., care au

relevant că apelantul intimat inculpat O. nu doar că a prevăzut, dar a și urmărit încasarea sumelor plătite de către SC T. S.A. societății sale, SC E., în deplină cunoștință de cauză privind proveniența banilor și caracterul lor necuvenit.

Cunoașterea, de către apelantul intimat inculpat O., a caracterului de mită al sumei pe care martorul G. urma să o furnizeze societății controlate de apelant rezultă din împrejurarea că, la momentul la care apelantul intimat inculpat O. s-a prezentat prima oară la biroul martorului G., trimis de apelantul intimat N., primii doi menționați nu au analizat o *posibilă* relație de afaceri, nu au avut în vedere o negociere *veridică* și nu au *explorat o ofertă reală* de prestare a unor servicii de publicitate sau de promovare de către SC E. pentru firma martorului, ci au discutat în sens *invers*, ce tip de contract poate fi semnat între cele două societăți pentru a se da o aparență de legalitate primirii de către apelantul O. a sumei de 3.000.000 lei, convenită de martorul G. cu apelantul N..

Așa se explică faptul că prima variantă luată în discuție a fost aceea a primirii sumei de 3.000.000 lei pentru „*sponsorizarea*” galei „Campion pentru România”, adică a unui eveniment care deja avusese loc, cei doi decidând ulterior, în urma intervenției martorului G., să dea o altă semnificație sumei de bani primite, constând într-un contract de prestări servicii de publicitate încheiat pentru evenimente viitoare, dar plătit în avans.

Din această perspectivă, sub aspectul laturii subiective a complicității reținute în sarcina apelantului intimat inculpat O., este nerelevantă împrejurarea că anumite servicii de promovare au fost prestate sau că prețurile puteau fi apropiate cu cele de pe piața de servicii de profil, câtă vreme scopul real al încheierii contractului a fost acela de a facilita apelantului intimat inculpat O. de a intra, sub orice modalitate posibilă, în posesia sumei de 3.000.000 lei procurată de către apelanții U. și N. din comisionul de la martorul G., pentru a putea rambursa diferența rămasă neachitată din suma datorată B., în baza contractului de credit nr. 140 din data de 30 iunie 2011.

În sprijinul caracterului *impus* al contractului de servicii de publicitate semnat între SC E./S.R.L. și SC T. S.R.L. și al importanței deosebite acordate de către apelanta intimată inculpată U. procurării sumei de 3.000.000 lei pentru firma apelantului O. stă și împrejurarea că apelanta s-a asigurat de faptul că, la rândul său, SC T. S.A. va avea resursele necesare să achite suma menționată, facilitându-i, prin intervenția sa directă, contractul de lucrări nr. 7/104 din data de 11 noiembrie 2011, în valoare de 10.896.359,11 lei, finanțat din fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, contract încheiat cu U.A.T. Lupeni pentru actualizarea proiectului tehnic și executarea lucrărilor de alimentare cu energie electrică a stațiunii turistice Straja și care, potrivit martorului R. (primarul municipiului Lupeni) a fost atribuit prin procedura negocierii directe, fără publicarea unui anunț de participare, la solicitarea apelantei intime inculpate U..

Împrejurarea a fost relatată de martorul R., în cursul urmăririi penale, în declarația sa dată în calitate de inculpat (filele 379-381 vol.1 dosar urmărire penală), menținută cu ocazia audierii sale de către Tribunalul București în dosarul nr. 457/1/2015 (fila 355 vol. 3 dosar urmărire penală), acesta relatând aceleași aspecte și martorilor G. și C., care au confirmat relatarea respectivă, cu prilejul audierilor (filele 379-381 vol.1 dosar urmărire penală).

Ulterior, martorul R. a revenit asupra afirmațiilor sale, în declarația dată cu ocazia soluționării propunerii de prelungire a arestării preventive din data de 23 martie 2015 (ultimul cuvânt al martorului consemnat în încheierea nr. 221 din data de 23 martie 2015, pronunțată de Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr. 1144/1/2015), iar martorul C. a menționat, în cursul cercetării judecătorești, că își menține declarațiile date la urmărirea penală în care a spus adevărul, dar că nu își mai amintește ca acesta să fi relatat că a discutat cu persoane din conducerea ministerului despre încheierea contractului cu SC T. S.A. fără publicarea unui anunț de participare și nu știe dacă inculpata U. i-a cerut lui R. încheierea contractului, în modalitatea negocierii directe, fără publicarea unui anunț de participare (filele 262-263 vol. IX dosar fond).

În acord cu instanța de fond, instanța de control judiciar consideră aceste reveniri nejustificate *altfel decât prin trecerea timpului și stergerea unor aspecte din memoria celor audiați*, deoarece plata pentru lucrările ce urmau a fi executate în baza contractului de lucrări nr. 7/104 din data de 11 noiembrie 2011 a fost efectuată de minister, *în avans*, în termen de două zile de la înregistrarea solicitării unității administrativ-teritoriale Lupeni, cu toate că *"Întotdeauna erau mai multe solicitări decât fonduri disponibile iar prioritizarea proiectelor era realizată exclusiv de ministru"* (declarație N., 5 februarie 2015, fila 19 verso vol. 3 dosar urmărire penală), plățile nu se făceau în avans, iar termenul mediu de plată pentru lucrările efectuate era de 28 zile calendaristice în cadrul ministerului condus de apelanta intimată inculpată U..

Potrivit declarațiilor martorului G., *"din câte știu, primarul din Lupeni, C., a fost la MDRT unde a discutat cu U. referitor la finanțarea acestui proiect. Am aflat acest lucru de la primarul C."*, iar suma primită în contul contractului de lucrări nr. 7/104 din data de 11 noiembrie 2011 a fost folosită pentru plata de către T. S.A. a contractului de publicitate încheiat cu SC E. S.R.L.: *"Cred că parte din suma de 3 milioane de lei a provenit și din sumele încasate de SC. T. SA de la primăria Lupeni, urmare a derulării contractului având ca obiect alimentarea cu energie electrică a stațiunii Straja"* (declarație din data de 30 septembrie 2016, fila 303 vol.7 dosar fond).

Prin urmare, contrar criticii formulate de către apelanții intimați inculpați U. și O., probele administrate justifică modalitatea în care prima instanță a stabilit *situația de fapt* privind fapta analizată, în sensul că, în contul

comisionului pretins martorului G. de către apelanta intimată inculpată U., martorul a fost de acord, conform solicitării transmise prin intermediul apelantului N., să încheie cu apelantul O. un contract care *nu era necesar, ci impus*, în vederea plății în avans de către societatea SC T. S.A. a unei sume de 3.000.000 lei din comisionul pretins de apelantă către firma apelantului intimat inculpat O., sub pretextul prestării de către SC E. S.R.L., în viitor, a unor servicii de publicitate posibil supraevaluate, ce ascundeau, în realitate, o așa-zisă sponsorizare și care au fost prestate doar parțial, pentru crearea unor aparențe de legalitate și veridicitate a contractului.

În acest context, în legătură cu critica invocată de apelanta intimată U. privind *neîndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită*, instanța de control judiciar subliniază că sub aspectul elementului material al laturii obiective, luarea de mită poate fi săvârșită, alternativ, în oricare dintre cele patru modalități normative: prinderea sau primirea de bani sau alte foloase ce nu i se cuvin, acceptarea promisiunii unor astfel de foloase sau prin nerespingerea unei asemenea promisiuni.

Din modul în care s-a stabilit situația de fapt rezultă că sunt îndeplinite cerințele pe care doctrina le impune în ceea ce privește varianta alternativă a elementului material constând în acțiunea de *pretindere*, în sensul că cererea formulată de către apelantă de a i se da bani în scopul de a asigura finanțarea plăților curente, dar și viitoare, pentru lucrările efectuate de societățile controlate sau coordonate de martorul G., în cadrul proiectului Straja, prin îndeplinirea corectă și la timp de către apelantă a atribuțiilor sale decizionale, a fost neechivocă, clară și inteligibilă pentru martorul denunțator, care a confirmat în cadrul declarațiilor sale că a înțeles demersul apelantei ca o condiționare a îndeplinirii de către aceasta a atribuțiilor de serviciu și care a atribuit acestui demers semnificația de solicitare a unei mite, chiar dacă apelanta s-a exprimat într-un mod evaziv, prin menționarea unor așa-zise sponsorizări.

Prin urmare, probele administrate în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, anterior enumerate, împreună cu restul dovezilor indicate de către prima instanță în sentința atacată, confirmă concluzia că faptele apelantei intimate inculpate U. care, în calitate de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, a *pretins* martorului G. la data de 7 februarie 2011, cu ocazia întâlnirii de la Bușteni, să „*întoarcă*” o parte din plățile finanțate de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului pentru contractele de lucrări încheiate de SC T. SA și SC K. S.R.L., cu privire la care deținea puterea de decizie, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal anterior raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal, fapta fiind consumată în varianta pretinderii.

Este adevărat că în speță a fost dovedită și împrejurarea că la data de 6 octombrie 2011, în contul procentului uzual de 10% solicitat, apelanta intimată inculpată U. a primit, prin intermediul și cu concursul coînculpatului N., suma de 900.000 euro provenită de la martorii G. și B., în vederea asigurării la timp și integral de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a finanțării plăților ce urmau a fi efectuate către societățile anterior menționate și, totodată, a direcționat prin intermediul apelantului intimat inculpat N., primirea de către societatea E. S.R.L., controlată de către apelantul intimat inculpat O., a sumei de 3.000.000 lei reprezentând diferența dintre sumele pretinse de apelantă și cele efectiv primite în contul procentului solicitat.

Însă practica judiciară a decis că infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul *pretinderii* folosului, nefiind relevant dacă pretinderea a fost sau nu urmată de primirea banilor pretinși.

În consecință, în considerarea aspectelor anterior expuse, Completul de 5 Judecători **respinge, ca nefondate**, atât criticile formulate de către *apelanta intimată inculpată U.* privind greșita reținere a situației de fapt și neîndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită, cât și criticile *apelantului intimat inculpat O.* referitoare neîntreținerea condițiilor de tipicitate obiectivă și subiectivă ale infracțiunii de luare de mită în forma complicității, pentru care a fost trimis în judecată.

De altfel, în raport cu analiza realizată de către instanța de control judiciar privind cele trei infracțiuni de luare de mită reținute în sarcina apelantei intimate inculcate U., instanța de control judiciar reține că aceasta a manifestat un mod de acțiune unitar, identic și bine conturat, în sensul că, în toate cele trei situații a profitat de calitatea detinută, de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, exercitând în mod discreționar dreptul de a decide cu privire la repartizarea resurselor Ministerului, pentru a pretinde de la persoane ce controlau activitatea societăților prestatoare de lucrări pentru unitățile administrative teritoriale din subordinea Ministerului, în mod direct, dar și pentru a primi de la aceștia, în mod indirect, prin intermediul apropiaților și persoanelor din anturajul său, sume în cuantum de aproximativ 10% din valoarea lucrărilor prestate, în scopul asigurării finanțării și plății la timp a acestor lucrări.

Se remarcă faptul că, în toate aceste situații, apelanta intimată inculpată s-a prevalat de împrejurarea delegării atribuțiilor sale către secretarul general al Ministerului, apelantul intimat inculpat N. și, după începerea cercetărilor, prevalându-se de faptul că semnătura sa nu se află pe cele mai multe dintre documentele de interes cauzei, a încercat să acrediteze ideea că apelantul intimat inculpat N. a acționat în mod independent, fără știința și informarea sa, cu toate că din probele administrate rezultă, cu evidență, că persoana care avea ultimul cuvânt în privința stabilirii priorităților, cuantumului și ordinii efectuării plăților către unităților administrative teritoriale era apelanta intimată inculpată U..

Similar, în toate situațiile, ulterior primirii de către intermediarii săi a sumelor de bani cu destinația de mită, decizia în ceea ce privește modul de utilizare al acestor sume a aparținut tot apelantei intimată inculpată U..

Revenind la critica formulată de către **apelantul intimat inculpat O.**, în raport cu întreaga analiză prezentată la acest subpunct **IV.3.3, Completul de 5 Judecători** apreciază ca **nefiind fondată** susținerea **apelantului intimat inculpat O.** privind pretinsa lipsă, din conținutul hotărârii apelate, a mențiunilor cuprinse în art. 403 alin. 1 lit. c și alin. 2 Cod procedură penală, constatându-se respectate atât rigorile impuse de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și cele referitoare la respectarea dublului grad de jurisdicție, prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Ca atare, instanța de control judiciar apreciază că, în raport cu considerentele anterior expuse, în speță nu sunt incidente dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală.

Întrucât fapta analizată, săvârșită de către apelantul intimat inculpat O., întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de luare de mită săvârșită de către apelanta intimată inculpată U., Completul de 5 Judecători **respinge, ca nefondată** și critica privind inexistența temeiului confiscării sumei de 3.000.000 lei, formulată de către apelantul intimat inculpat O..

Dimpotrivă, în temeiul art. 254 alin. 3 Cod penal anterior, instanța de control judiciar constată ca legal și temeinică măsura confiscării de la apelant a sumei de 3.000.000 lei, dispusă de către prima instanță, considerând, totodată, că în speță se impune menținerea măsurii asigurătorii a sechestrului instituit prin ordonanța nr. .../.../2014 din 17.02.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunii Conexa Infracțiunilor de Corupție, având în vedere și împrejurarea că, potrivit art. 20 din Legea nr. 78/2000, în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune dintre cele prevăzute în capitolul III al legii (care include și textul art. 6 reținut la încadrarea juridică a faptei săvârșite de apelant), luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie.

IV.4. În legătură cu infracțiunile de abuz în serviciu presupus a fi fost săvârșită de către apelanta intimată inculpată U. în legătură cu organizarea galei „Campion pentru România” și de tentativă la folosirea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene în legătură cu organizarea „G.”, presupus a fi fost săvârșită de aceeași apelantă

IV.4.1. Cu referire la **infracțiunea de abuz în serviciu, apelanta intimată inculpată U.** a criticat sentința apelată arătând, pe de o parte, că *situația de fapt* a fost greșit reținută în cauză și, pe altă parte, că în cauză *nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, prevăzută de art.13² din Legea*

nr.78/2000 rap. la art.248 coroborat cu art.248¹ Cod penal din 1969 cu aplicarea art.5 Cod penal, *prin raportare la art. 53 alin. 1 din Legea nr. 90/2001.*

Totodată, apelanta intimată inculpată a susținut că prima instanță a procedat greșit atunci când, pronunțând condamnarea sa pentru infracțiunea analizată, a dispus obligarea apelantei intimate inculpate la plata sumei de 8.116.800 lei, cu titlu de despăgubiri civile către succesorul în drepturi și obligații al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și, în consecință, a solicitat ridicarea măsurii asigurătorii instituite în cauză prin ordonanța nr./P/2014 din 17.02.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunii Conexe Infracțiunilor de Corupție.

Contrar celor invocate de către apelanta intimată inculpată, verificând probele administrate în cauză, Completul de 5 Judecători constată că aceasta, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu determinate de calitatea deținută la data săvârșirii faptei, aceea de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, avea sarcina de a coordona și controla aplicarea legilor, ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii, astfel cum prevăd dispozițiile art. 53 alin. 1 lit. a din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor.

În conformitate cu textul de lege menționat, miniștrii îndeplinesc în domeniul lor de activitate, între altele atribuții generale, pe aceea de a organiza, a coordona și a controla aplicarea legilor, ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii, cu respectarea limitelor de autoritate și a principiului autonomiei locale a instituțiilor publice și a agenților economici.

În esență, ceea ce se reproșează apelantei intimate inculpate U. este că, prin încălcarea art. 53 alin. 1 lit. a din Legea nr. 90/2001, nu a exercitat un control al legalității activității funcționarilor implicați în procedura achiziției serviciilor de promovare a României, ci dimpotrivă, i-a determinat pe aceștia să identifice soluții pentru implicarea ministerului în evenimentul sportiv „Campion pentru România” cu încălcarea legislației care reglementează domeniul achizițiilor publice.

În susținerea acestei acuzații, se arată că apelanta intimată inculpată a procedat contrar atribuțiilor impuse de lege și, în efortul său de a găsi o cale de a eluda legislația a cărei respectare era chemată să o asigure, a procedat la coordonarea, atât în mod direct, cât și în mod indirect, a întregii proceduri de atribuire a contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 cu încălcarea dispozițiilor aplicabile în materia achizițiilor publice. (OUG nr. 34/2006).

Din această perspectivă, verificând susținerea apelantei intimate inculpate în sensul că instanța de fond ar fi realizat o greșită apreciere a probelor

administrate, Completul de 5 Judecători constată că situația de fapt și încadrarea juridică aplicabilă faptei s-a stabilit de către prima instanță în raport cu declarațiile apelanților intimați inculpați L., T., N., U. și O., ale martorilor P., M., A., M., V., D., S., F., T., F., B., procesul-verbal de confruntare între inculpații L. și U., înscrisurile referitoare la încheierea contractului de servicii nr. 232 din data de 4 iunie 2011, înscrisurile depuse la dosar de martorii M., P. și A. conținând mailurile trimise de aceștia în perioada anului 2011 (vol. 37 - 39 dosar urmărire penală), raportul de control întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice și raportul de constatare tehnico-științifică (filele 17-64 vol. 33 dosar urmărire penală).

Din analiza probelor administrate de către prima instanță, coroborate cu cele administrate în cursul urmăririi penale, văzând și declarația data de către inculpatul O. în fața instanței de apel, se apreciază că situația de fapt aferentă acuzației de abuz în serviciu formulate față de apelanta intimată inculpată U. a fost corect reținută de către prima instanță.

Fără a relua expunerea acestei situații realizată prin sentința apelată (la care face trimitere), instanța de control judiciar consideră justificată maniera de interpretare a declarațiilor apelanților intimați inculpați L., T. și N., care se coroborează pe deplin cu toate probele administrate cu privire la segmentul analizat.

Dincolo de realitatea interesului apelanților intimați inculpați anterior menționați de a recunoaște săvârșirea faptelor și de a obține, în baza legii, pedepse cât mai reduse, instanța de apel constată că aceste declarații se coroborează cu toate declarațiile martorilor audiați la urmărire penală și în fața instanței de fond, cu concluziile rapoartelor de control și de constatare tehnico-științifică și cu înscrisurile administrate în cauză, toate aceste probe demonstrând că, *în exercitarea atribuțiilor sale de ministru al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, în cursul anului 2011, cu știință, apelanta intimată inculpată U. nu și-a îndeplinit obligația prevăzută de art. 53 alin. 1 lit. a (raportat la alin 2 al acestui articol) din Legea nr. 90/2001 de a asigura legalitatea activității desfășurate de ministru, mai exact, nu a realizat coordonarea și controlul aplicării de către direcțiile de specialitate a tuturor reglementărilor juridice aplicabile achiziționării serviciilor de promovare a României în cadrul evenimentului sportiv „Campion pentru România” din data de 9 iulie 2011.*

Astfel, contrar celor stabilite în art. 2 lit. n din anexa 1 la Hotărârea de Guvern nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011 publicată în Monitorul Oficial nr. 37 din data de 14 ianuarie 2011 și în art. 5 lit. f din Ordinul nr. 1389 din data de 27 aprilie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 396 din data de 6 iunie 2011, care au modificat categoriile de cheltuieli eligibile pentru proiectele finanțate cu fonduri europene în cadrul Programului Operațional Regional, apelanta intimată

inculpată a aprobat semnarea contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011 cu SC E. S.R.L. (și nu cu Federația Română de Box, cum prevedea Hotărârea de Guvern anterior menționată), având ca obiect achiziția unor servicii de promovare a brandului de țară în cadrul galei sportive „Campion pentru Romania” organizată de Federația Română de Box și efectuarea unei plăți în valoare 8.116.800 lei, deși cunoștea că această sumă a fost concepută a acoperi cheltuielile de finanțare pentru gala sportivă, sub forma unei presupuse achiziții a unor servicii de promovare.

Consecința acțiunii apelantei intimatelor inculpate a fost refuzul rambursării din fonduri europene a sumei achitate și suportarea întregii cheltuieli neeligibile din bugetul de stat, datorită împrejurării cunoscute apelantei că evenimentul sportiv din luna iulie 2011 nu era organizat de Federația Română de Box, așa cum prevedea Hotărârea de Guvern nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011, ci de SC E. S.R.L., al cărei administrator și asociat era apelantul intimat inculpat O..

În contradicție cu susținerile apelantei intimatelor inculpate din cuprinsul motivelor de apel, declarația martorei S. la care apelanta face referire în apărare, audiată la data de 05 octombrie 2016 (fila 45-47, vol. VIII dosar fond) a fost corect analizată de prima instanță, în sensul că nu a adus precizări relevante în contextul faptelor evaluate, ci a relatat aspecte despre modificarea, în ziua de 5 ianuarie 2011, a proiectului de Hotărâre de Guvern nr. 14, martora arătând că apelanta a transmis pe e-mail proiectul de act normativ direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Justiției și Ministerului Finanțelor Publice, purtând discuții cu reprezentanții acestora la sediul Guvernului, unde l-a însoțit pe secretarul general, N.. Această declarație are în vedere înlocuirea mențiunii referitoare la activități de organizare a galei de box de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului din conținutul art. 2 lit. n a Anexei nr. 1 la Hotărâre, cu activități de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național în cadrul respectivei gale de box.

Or, cu referire la această etapă a activității apelantei intimatelor inculpate prima instanță a considerat că inculpata nu și-a încălcat atribuțiile de serviciu și, în consecință, nu a reținut acțiunea apelantei, de a semna nota de fundamentare a proiectului hotărârii de guvern, în absența avizelor Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor Publice și Consiliului Legislativ, ca reprezentând element material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu.

Aceeași este și situația declarației martorei M. din 12 decembrie 2016 (fila 36-37 vol. X dosar fond), analizată de prima instanță, care a menționat, în esență, că în legătură cu proiectul hotărârii de guvern anterior menționate, a întocmit un proiect de aviz negativ semnat de consilieri și conducerea Direcției de avizare din cadrul Ministerului Justiției.

Totuși, declarațiile celor două martore anterior menționate se coroborează cu depoziția apelantei intimatelor inculpate U. dată în fața instanței de fond, la 27

mai 2016 (fila 170-179, vol. VI dosar fond) și relevă, din punct de vedere al aspectelor de interes pentru infracțiunea analizată, faptul că apelanta intimată înculpată a cunoscut, încă din data de 5 ianuarie 2011, că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu putea organiza evenimente sportive, acesta fiind, de altfel, motivul pentru care, pe baza observațiilor reprezentanților Ministerului Justiției, acțiunea de organizare a galei „Campion pentru România” a fost redefinită ca fiind una de promovare, în acord cu atribuțiile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

În legătură cu activitatea imputată apelantei, conștând în aprobarea semnării, cu încălcarea dispozițiilor legale, a contractului de servicii nr. 232 din 24 iunie 2011 încheiat între Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și SC E. S.R.L., martorul V. a declarat, la data de 18 ianuarie 2017 (filele 113-115, vol. X, dosar fond), că: *„Studiul respectiv l-am făcut atât pe evenimente, cât și pe suporturi de expunere, respectiv panoul din spatele protagoniștilor ce participau la conferința de presă, un anamit însemn pus pe prelata ringului, ce avea șanse ca, în cadrul transmisiiei, să fie vizut cât mai bine. De asemenea, am avut în vedere locul expunerii, dar și timpul de expunere, în funcție de specificul meciului de box și de specificul transmisiiei. Inițial, s-a ajuns la o valoare de 4.000.000 euro, calculată în modalitatea descrisă anterior. Acest studiu i l-am predat lui R.”*, pentru ca, ulterior, martorul să reducă valoarea studiului la 2.000.000 euro, la cererea funcționarilor din minister: *„Reprezentanții MDRT mi-au solicitat să refac studiul, în sensul de a exclude publicitatea pentru diferite evenimente sau de a reevalua costul expunerii în cadrul diferitelor evenimente. Știu că trebuia să ajungem la suma de 2 000 000 euro urmare a refacerii studiului. Am refăcut studiul, conform solicitărilor discutate în ședința la care am participat. (...) Ulterior, am aflat că acest studiu a stat la baza documentației aferente cererii de finanțare formulate de către MDRT. În studiul refăcut, valoarea expunerii brandului de turism se ridică la circa 2.000.000 euro”*.

Prin urmare, declarația martorului V. confirmă împrejurarea reținută de prima instanță, că studiul întocmit de acesta a stat la baza stabilirii bugetului contractului de servicii de promovare semnat cu SC E. S.R.L., întrucât categoriile, tipurile de servicii propuse, dar și valoarea acestora au fost însușite de reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

De altfel, și apelantul L. a confirmat (fila 134 verso, vol. 1 dosar urmărire penală) că valoarea contractului a fost stabilită pornind de la suma avansată de R., ca buget de organizare al galei, respectiv de aproximativ 4.000.000 euro, conform studiului întocmit inițial de către SC T. (filele 131-150 vol 39 dosar urmărire penală).

Cu toate că martorul V. a arătat că: *„La ședințele la care am participat în cadrul MDRT nu a fost niciodată prezentă U.”*, din declarațiile martorilor M.,

M., P. și a apelanților intimați inculpați O. și L., astfel cum au fost analizate de către prima instanță, dar și din schimbul de emailuri (plus atașamente) transmise de persoanele anterior menționate sau de alți martori, cu știința apelantei (vol. 37 dosar urmărire penală filele 35, 37, 223, 254, 256, 378, 406, 407 etc, filele 30 – 83 vol. 46 dosar urmărire penală) rezultă că apelanta U. a participat la o parte din ședințele în care se dezbătuseră probleme legate de implicarea ministerului în evenimentul sportiv ce urma să aibă loc în iulie 2011, cunoștea toată problematica existentă, inclusiv situația controversată a apelantului O. în cadrul asociațiilor sportive profesioniste internaționale și, cu toate acestea, a pretins funcționarilor din subordine să identifice soluții care să facă posibilă implicarea ministerului în eveniment, insistând ca aceștia să se întâlnească cu apelantul O., care susținea invariabil necesitatea ca ministrul să finanțeze gala de box, în pofida opoziției funcționarilor din minister care au explicat că Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului nu se putea implica în organizarea și finanțarea evenimentului, ci putea doar achiziționa servicii de promovare a României.

Martora P., director al Direcției de promovare turistică din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, a menționat, în declarația data în fața primei instanțe (filele 273-277, vol. IX dosar fond), că ideea implicării ministerului în evenimentul sportiv a aparținut apelantei intimate inculpate U., că în ciuda faptului că aceasta era la curent cu reglementările legale restrictive, ceea ce a solicitat, de fapt, R., era implicarea financiară a ministerului în organizarea galei și că ministrul a făcut în mod constant presiuni asupra persoanelor din subordine pentru a se putea găsi o soluție care să aibă drept finalitate practică finanțarea cheltuielilor ocazionate de eveniment, sub aparența unei achiziții de servicii de promovare, presiuni soldate chiar cu demisia martorului P.: „La începutul lunii decembrie am avut o întâlnire cu ministrul U., în cadrul căreia am discutat mai multe acțiuni de promovare turistică pe care ministrul intenționa să le deruleze, ocazie cu care d-na ministru mi-a spus să iau legătura cu dl R. pentru a discuta despre B.. Am luat legătura cu R. (...) R. mi-a spus despre intenția de a se organiza gala de box care să îl aibă în centru pe B. și am discutat despre detaliile organizării unei astfel de gale. (...) Am întocmit o notă pe care am înaintat-o d-nei ministru am propus 2 modificări la hotărârea de guvern ce se reînnoia anual, introducerea brandului de turism și noțiunea de promovare turistică prin intermediul unor personalități de marcă, ca vector de imagine, prevederi care nu existau. (...) După adoptarea HG au existat mai multe discuții și întâlniri cu R., la care R. insistă ca ministerul să organizeze evenimentul, iar eu și colegii mei îi spuneam că acest lucru nu este posibil, nu este legal, ca ministerul să nu organizeze evenimente sportive, ci acțiuni de promovare, deci posibilitatea de a ne implica era prin folosirea sportivului B. ca vector de imagine.(...) În cele din urmă, R. a înțeles că noi nu

putem participa la organizarea galei de box, astfel că a venit la o ședință la care a participat și ministrul U., însoțit de B. și posibil C.. S-a discutat mai mult cu B. despre aceste posibilități de promovare în cadrul galei, iar ulterior dl B. a trimis o lista mai detaliată, însă nu era ceea ce aveam nevoie pentru fundamentarea unui deviz. Am întocmit referatul de oportunitate pe baza acestui deviz, referat de oportunitate care s-a și aprobat. În continuare, i-au fost cerute lui R. detalii, după modelul celor folosite din Canada. Urmare a acestei solicitări, între timp, dl M. a demisionat și a venit noul director general dna C.. Anterior, R. îi trimisese dlui M. un studiu care părea mai amănunțit pe care acesta mi l-a trimis mie, însă nu cunosc cine a întocmit acest studiu, dar cred că a fost întocmit de către dl V.”.

Împrejurarea că apelanta intimată inculpată U. a avut inițiativa organizării evenimentului sportiv „Campion pentru România” rezultă și din declarația apelantului L., dată în fața organelor de urmărire penală: „Știu că în acea perioadă (n.n. sfârșitul anului 2010) au avut loc mai multe întâlniri între ministrul U. și O. pe această temă, la biroul ministrului. (...) Știu că la începutul anului 2011 a fost modificat Planul de Marketing al ministerului fiind inclusă o rubrică referitoare la promovarea brandului în competiții sportive” (fila 133-134 vol. 1 dosar urmărire penală).

Și apelantul intimat inculpat N. precizează că: „la începutul anului 2011, l-am cunoscut pe O. la o discuție ce s-a purtat cu conducerea ministerului, discuție care a fost inițiată cu O. și în cadrul căreia acesta a propus participarea ministerului împreună cu Federația Română de Box la organizarea unei gale de box la care urma să participe B.” (fila 18 verso vol. 31 dosar urmărire penală).

Despre atitudinea apelantei intimată inculpată U. referitoare la realizarea colaborării cu apelantul O., martora P. relatează că: „era o stare de nemulțumire în rândul funcționarilor MDRT în legătură cu încheierea contractului din 24.06.2011 din cauza presiunii din partea conducerii instituției, respectiv dna U. sau dl N. cu acesta din urmă vorbind mai des, pentru că se dorea cu ardoare promovarea României în cadrul galei. Ambii știau ca noi nu putem obține de la P. informațiile referitoare la posibilitatea de promovare a României în cadrul galei și fără acele informații nu puteam să ne promovăm. Aceste informații nu ne erau trimise de R., el insistând pentru organizarea galei, iar atunci când a început să trimită trimiterea prea puține, incomplete”.

Aspectul privind discuțiile „cu scânteii” dintre apelantul O. și reprezentanții ministerului este confirmat și de apelantul intimat inculpat L. în declarația de la filele 133-135 vol. 1 dosar urmărire penală, inculpatul precizând că aceasta a fost cauza care a determinat atât demisia sa, cât și pe cea a martorului M..

A mai precizat apelantul L., în confruntarea cu apelanta U. (fila 41, vol. 4 dosar urmărire penală), că martorii: „D., C., M., P., G. și alții au reclamat imposibilitatea de a se încadra în limitele legale, dar, de cele mai multe ori, persoana care intervenea era G. (...) În ședințe erau ridicate toate problemele, la unele din aceste ședințe participa și doamna U.”

Apelantul intimat inculpat L. a confirmat, totodată, în declarația de la filele 133-135 vol. 1 dosar urmărire penală, că apelanta intimată inculpată U., atunci când era prezentă la ședințe, trasa participanților sarcina de a identifica soluțiile care să facă posibilă realizarea evenimentului, iar când lipsea, delega această sarcină lui N. sau M. ori consilierii K.. Cu ocazia confruntării cu apelanta U., inculpatul a confirmat că apelanta era la curent cu toate aspectele discutate și cu problemele legate de procedura de achiziție: „De cele mai multe ori, au fost critici legate de modalitatea de achiziție realizată cu firma lui R., de neînțelegerile legate de specificul evenimentului și de dese întârzieri datorate reformulărilor din documentele galei. Știu că au fost critici cu privire la faptul că inițial era vorba de Federația Română de Box, iar ulterior de firma lui R. și cu privire la faptul că acesta era suspendat de Federația Internațională de Box”.

Martora M., numită temporar pe funcția ocupată anterior de martorul P., a relatat în declarația dată în cursul urmăririi penale (filele 81-86, vol. 31 dosar urmărire penală) despre relațiile tensionate dintre reprezentanții Ministerului și apelantul intimat O., precizând că, deși inițial nu a cunoscut acest aspect, ulterior a înțeles că organizatorul galei sportive nu a fost Federația Română de Box, ci SC E. S.R.L. Totodată, a precizat că: „Nu am avut cunoștință că o parte din sumele acordate SC E. S.R.L. prin contract au fost utilizate în fapt pentru organizarea Galei de box, și nu pentru promovarea brandului de turism”.

În fața instanței de fond, martora M. a arătat că: „La data de 14 iunie 2011 am fost numită temporar în funcția de director general al Direcției Generale de Turism. Eu am participat la o singură întâlnire, cea despre care am făcut vorbire anterior, din 10 iunie 2011, respectiv la cea desfășurată într-o zi de vineri. (...) la momentul acela nu am cunoscut despre un eventual drept de exclusivitate în organizarea galei de box. Ulterior, în zilele următoare, de 14-16 iunie 2011, atunci când am analizat materialele, corespondența ce fusese purtată, discuțiile mai aprofundate cu colegii mei, am aflat că E. S.R.L. avea exclusivitate pentru organizarea galei și implicit ar fi fost firma cu care ar fi trebuit să negociem pentru promovarea României în cadrul meciului de box” (declarație din data de 12 decembrie 2016, filele 31-35 vol. X dosar fond).

Martora a relatat modul în care apelantul intimat inculpat O. a impus prețul contractului, dar și dificultățile ivite în dovedirea, de către acesta din urmă, a prestării serviciilor achiziționate conform contractului, aspect ce demonstrează faptul că, în realitate, scopul acestui contract nu a fost acela de

promovare turistică, ci a fost acela de a găsi o modalitate pretins legală, deghizată, de a se efectua plăți importante către SC E. S.R.L. și de a-i asigura fondurile necesare acoperirii costurilor de organizare sau restituirii creditului contractat cu B., în acest scop: „Inițial am încercat o scădere dramatică a prețului contractului, în referatul de necesitate era menționată suma de 2.200.000 euro, dl R. solicita o sumă aproape egală cu aceasta, noi am încercat într-o prima fază să reducem prețul la circa 2.000.000 euro inclusiv TVA, dar nu am reușit, iar în final s-a stabilit suma de 1.930.000 euro fără TVA și niște bonusuri, ca gala să se transmită pe Euro Sport. (...) după desfășurarea galei de box (...) am solicitat firmei dlui R. documente justificative privind serviciile prestate, o parte ni s-au dat, o parte nu. Dintre cele care ni s-au prezentat o parte au fost considerate nesatisfăcătoare, s-a efectuat o recepție parțială și o plată parțială, aferentă serviciilor recepționate. Recepția a durat destul de mult timp. Nu s-a achitat firma prevăzută în contract întrucât erau documente care nu justificau difuzarea unor spoturi pentru partea de outdoor, nu s-a făcut dovada suporturilor mobili care trebuiau să se deplaseze prin oraș să promoveze gala. Cred ca R. era deranjat de faptul că în minister se desfășurau niște proceduri pentru finalizarea plăților, proceduri care trebuiau respectate”.

Martorul R., director general în cadrul Direcției Generale Achiziții Publice din minister, a declarat în faza de urmărire penală, referitor la modul în care R. a dorit să impună un preț al contractului de 4.000.000 euro, că singura justificare pentru această sumă era dreptul de exclusivitate pe care apelantul a precizat că îl deține prin firma sa, E. S.R.L. și care a dus, în final, la atribuirea directă a contractului către această firmă: „La momentul respectiv, din câte îmi amintesc, domnul R. a avansat în discuție o valoare estimată de 4.000.000 euro necesară vânzării pachetului de promovare prin publicitate. (...) La acea întâlnire domnul R. nu a prezentat nici un document, discuția fiind una pur informală. (...) La baza alegerii procedurii de atribuire a stat dreptul exclusiv al SC E. S.R.L. rezultat din adresele prezentate în copie, emise de Federația Română de Box. (...) Domnul R., împuternicit din partea SC E. S.R.L. nu a fost de acord cu diminuarea sub nicio formă a contractului și mai ales cu propunerea membrilor comisiei de negociere. După mai multe calcule și runde de negociere, membrii comisiei au reușit diminuarea valorii inițiale de preț a SC E. S.R.L. cu aproximativ 300.000 euro, din câte îmi aduc aminte. După finalizarea negocierilor, domnul R. a depus oferta finală în care sunt menționate condițiile negociate și prețul final al ofertei. Din câte îmi aduc aminte, valoarea finală a fost de aproximativ 1.900.000 euro fără TVA. Ulterior, s-a transmis comunicarea privind oferta câștigătoare în care este menționată și invitația cu data la care trebuie semnat contractul. A fost semnat contractul cu firma SC E. S.R.L.”.

În fața instanței de fond, martorul R. a reluat aspectele anterior menționate (filele 38-40 vol. X dosar fond): „R. nu a fost receptiv la aceste recomandări spunând că este suficientă alăturarea imaginii României cu imaginea lui B., la momentul respectiv R. afirmând că nu este necesar să cunosc prin documente justificative expunerea media pe care o va vinde în cadrul evenimentului. Acesta spunea că are un pachet de promovare pe care ni-l vinde, astfel că nu trebuie să detalieze fiecare categorie de publicitate. (...) Am primit de la direcția de specialitate o copie a unei adrese în care se menționa de FRB că există o societate care deține exclusivitate asupra vânzării pachetului de promovare și publicitate în cadrul galei de box. La acel moment, acest aspect relevat prin adresă, era suficient pentru alegerea procedurii, urmând ca pentru procedura efectivă de negociere să aducă documentele doveditoare în original”.

Deși martora M. a arătat că apelanta intimată inculpată U. nu i-a solicitat să facă ceva anume, legat de desășurarea procedurilor într-un anume fel, declarația sa nu este relevantă, deoarece a precizat că a participat la o singură întâlnire, la data de 10 iunie 2011 și a fost implicată doar în aspect tehnice.

Totodată, instanța de control judiciar notează că martora M. nu cunoștea detalii despre proiect, ministrul neprecizându-i care sunt aspectele importante și sensibile ale implicării ministerului în evenimentul sportiv, ci doar i-a relatat: „niște lucruri generale, fără a mi da detalii despre cine anume ar organiza gala de box, dorința dnei ministru fiind ca lucrurile să se întâmple mai repede în general și să respectăm planificările pe care le făceam” (declarație din data de 12 decembrie 2016, filele 31-35 vol. X dosar fond).

Este reală afirmația apelantei U. că martorul Răileanu Ionuț Bogdan a precizat că: „Nici ministrul U. și nici o altă persoană din conducerea ministerului nu mi-au spus vreodată să urmăresc o anumită procedură sau să facem un anumit lucru” și, de asemenea, că nu își amintește dacă apelanta intimată inculpată a fost prezentă la ședința de negociere a prețului, exprimându-și părerea că cel care a aprobat toată documentația legată de încheierea contractului a fost apelantul intimat inculpat N., despre care a afirmat că era ordonator principal de credite.

Cu toate acestea, instanța de control judiciar consideră că aceste afirmații nu pot fi reținute ca dovedind nevinovăția apelantei intimat inculpat U., întrucât, pe de o parte, din declarațiile altor martori sau apelanți, prezentate în continuare, rezultă că apelanta a inițiat, cunoscut și urmărit, pas cu pas, procedura de angajare a Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în organizarea galei sportive (iar atunci când funcționarii din subordine i-au atras atenția, în mod insistent, că ministerul nu poate organiza un asemenea eveniment, a recurs la mascarea acestei implicări sub forma achiziției unor servicii de promovare) și, pe de altă parte, martorii ce au deținut funcții în cadrul ministerului au relatat despre tensiunile și presiunile exercitate de

apelantă pentru ca acest proiect să fie adus la realizare în orice formă, martorilor cerându-li-se, repetat, să găsească soluții.

Astfel, martorul M., care a și demisionat, în parte, din cauza presiunilor exercitate de către apelanta intimată inculpată, a relatat în fața organelor de urmărire penală (fila 29 vol. 31 dosar urmărire penală) că apelanta a participat la o serie de întâlniri în legătură cu acest proiect, că în seara de 2 martie 2011 l-a apelat telefonic pentru a afla cum „decurg lucrurile” și care este stadiul discuțiilor privind „organizarea galei de box” că i-a relatat acesteia, dar și martorelor P. și B. (secretarul adjunct al ministerului) despre impedimentele pe care le întâmpina din partea lui R., apelanta precizându-i că trebuie să găsească soluții pentru implicarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului în organizarea galei.

Martorul confirmă faptul că apelantul intimat inculpat R. dorea implicarea ministerului în evenimentul sportiv, ca și co-organizator, percepția acestuia fiind că ministerul poate să avanseze sume și, de asemenea, a precizat că: „În data de 05.03.2011 R. mi-a transmis prin mail răspunsurile restante la întrebări împreună cu solicitarea ca eu să-i comunic doamnei U. că suntem în întârziere cu suma pe care organizatorul galei de la București urma să o plătească cu titlu de avans la InterBox pentru participarea lui B. la gala din România”, fiind evident că, deși ministerul condus de apelantă a semnat un contract de achiziție a unor drepturi de promovare de imagine, în realitate și cu știința apelantei, sumele plătite către E. S.R.L. au fost folosite pentru finanțarea sau, mai exact, rambursarea împrumutului contractat cu B. pentru finanțarea galei sportive.

De altfel, martorul M. precizează, în același sens al scopului real al implicării ministerului în organizarea evenimentului sportiv, că: „în data de 31.05.2011 am primit prin mail de la departamentul de presă o interpelare a unor jurnaliști legată de implicarea MDRT în organizarea galei de box, pe care i-am retransmis-o domnului L. cu foarte multe semne de exclamare prin care am vrut să subliniez că evenimentul va suscita un interes major al presei privind componentele organizatorice și financiare. În aceeași zi am schițat răspunsul la interpelare și l-am transmis doamnei ministru U., lui S. și D.. În această schiță am conceput răspunsuri din perspectiva modului în care eu credeam că ar fi trebuit un astfel de eveniment, în același timp încercând să atenuez efectul mediatic negativ asupra MDRT”.

Apelantul intimat inculpat L. a menționat, în declarația sa dată în fața primei instanțe, la 26 aprilie 2016, că deși apelanta intimată inculpată nu a solicitat nimănui: „să facă vreo ilegalitate”, au existat multe discuții între angajații ministerului: „în legătură cu modalitățile de încheiere a contractului cu entitatea care a organizat evenimentul, având în vedere că era prima dată când se organiza un astfel de eveniment în România. Ședințele erau destul de lungi, se terminau uneori și la 2 noaptea și îmi aduc aminte faptul că B. a plâns

efectiv, existând tensiuni între persoane, dar nu pot relatata la acest moment, cu exactitate, care erau acestea.” Apelantul intimat inculpat a precizat că ministrul U. a cunoscut despre faptul că evenimentul sportiv este organizat nu de către Federația Română de Box, ci de societatea comercială aparținând lui R., care deținea dreptul exclusiv de organizare, menționând și faptul că: „în primăvara anului 2011 a existat o discuție legată de legalitatea achiziționării serviciilor de promovare între D. și U.. Nu imi amintesc exact momentul în care s-a purtat aceasta discuție, respectiv dacă aceasta a avut loc la momentul în care organizator era Federația Română de Box sau ulterior”.

Martorii menționați anterior și apelantul intimat inculpat L. au confirmat că apelanta intimată inculpată U. a cunoscut permanent despre impedimentele pe care le întâmpinau din partea inculpatului O., despre faptul că acesta refuza să transmită informațiile solicitate, cerând ca ministerul să finanțeze gala, despre nelegalitatea unui astfel de demers, despre dificultățile încadrării evenimentului într-un cod corespunzător pentru acoperirea ulterioară a sumei plătite prestatorului din fondurile europene, existând riscul ca suma respectivă de bani să nu fie rambursată din fondurile europene.

Nu în ultimul rând, legat de posibilul refuz de rambursare a cheltuielilor efectuate din fonduri europene, se constată că apelanta intimată inculpată a aprobat raportul procedurii de achiziție publică înregistrat sub nr. 2885 din data de 23 iunie 2011 și încheierea contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011, fiind în deplină cunoștință de cauză cu privire la faptul că acest contract a fost încheiat cu încălcarea normelor legale care reglementează procedura achizițiilor publice, martorii anterior menționați precizând că apelanta a exercitat presiuni asupra funcționarilor care au participat în diferite etape la achiziționarea serviciilor de promovare, în sensul insistențelor de a se găsi soluțiile pentru implicarea ministerului în evenimentul sportiv „Campion pentru România”.

Cum probele administrate au relevat că apelanta cunoștea împrejurarea că evenimentul sportiv menționat nu era organizat de Federația Română de Box, așa cum prevedea H.G. nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011, ci de SC E. S.R.L., al cărei administrator și asociat era apelantul intimat inculpat O., este evident că soluțiile despre care apelanta vorbea nu puteau fi cele legale, întrucât premisele problemei ce trebuia soluționată nu permiteau decât o abordare cu eludarea normelor legale, cu asumarea conștientă a posibilității nerambursării sumelor achitate către SC E. S.R.L. din fonduri europene.

În aceste condiții, Completul de 5 Judecători consideră corectă concluzia primei instanțe, în sensul că încheierea contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 s-a efectuat cu încălcarea normelor legale, deoarece apelanta a aprobat semnarea unui contract de achiziție servicii de promovare *cu o altă entitate decât cea prevăzută în Anexa la Hotărârea nr. 14 din 5 ianuarie 2011,*

în condițiile în care adevărata sa intenție a fost aceea de a asigura apelantului R. fondurile necesare susținerii cheltuielilor ocazionate de evenimentul sportiv, activitate ce nu putea face obiectul activității Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

În plus față de aspectul anterior menționat, se apreciază că în mod corect a stabilit prima instanță că procedura de achiziție a serviciilor de promovare în cadrul galei sportive s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 25, 26, 56 alin. 1 și 59 din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, precum și ale art. 58 din H.G. nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din O.U.G. nr. 24/2006.

Verificând aspectele menționate de către prima instanță, în raport cu referatul de necesitate nr. 1365 din data de 15 iunie 2011 întocmit de Direcția de Promovare Turistică, se constată că acesta conține un deviz estimativ pentru costuri de 2.264.218 euro (fără TVA), sumă ce coincide cu cea stabilită în Nota justificativă nr. 2818 din 21 iunie 2011 privind „Achiziționarea serviciilor de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, cu prilejul desfășurării Galei Internaționale de Box Profesionist organizate de Federația Română de Box (9 iulie 2011, București)”, întocmită de Direcția de Achiziții Publice din minister, ambele estimări fiind întemeiate pe studiul întocmit de către SC T. la solicitarea expresă a Federației Române de Box, conform contractului din 20 iunie 2011.

Arătând că drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de Gala internațională de Box profesionist le deține firma SC E. S.R.L., care le primise, la rândul său, de la Federația Română de Box, nota anterior menționată nu clarifică de ce și în ce manieră deține Federația aceste drepturi.

Cu toate acestea, nota arătată a stabilit că procedura de achiziție este „negociere fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare”, având în vedere adresa nr. 670 din 3 iunie 2011 a Federației Române de Box, care a certificat „că SC E. S.R.L. deține exclusivitate pentru organizarea și promovarea Galei de Box „Campion pentru România în data de 09 iulie 2011, totodată deținând și drepturile exclusive de proprietate și vânzare a pachetelor de publicitate și promovare legate de acest Eveniment”.

De asemenea, nota menționează în mod expres că toate cheltuielile aferente contractului vor fi suportate din fonduri europene în cadrul Programului Operațional Regional (POR) 2007-2013.

De remarcat că apelantul intimat inculpat O. era atât președintele Federației Române de Box, cât și asociat și administrator la SC E. S.R.L., astfel că acesta a certificat faptul că Federația a transmis drepturile de exclusivitate

către firma SC E. S.R.L, condusă tot de către apelant. Totodată, deși contractul de parteneriat semnat de cele două entități, nr. 475 din 18 aprilie 2011 (filele 11-13 vol. 31 dosar urmărire penală) a fost semnat de alte persoane împuternicite, cel care controla activitatea și determina angajarea răspunderii, atât a SC E. S.R.L., cât și a Federației Române de Box, era apelantul intitulat inculpat O., în calitate de administrator și, respectiv, președinte.

Cu toate acestea, astfel cum rezultă din raportul de control întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice (vol. 33, f. 17 - 26), precum și din raportul de constatare tehnico – științifică (vol. 33, f. 27 – 64) întocmit de specialistul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, SC E. S.R.L. nu deținea, în realitate, exclusivitate pentru a vinde servicii de promovare în cadrul gamei, motivat de aceea că, la rândul său, nici Federația nu dobândise această exclusivitate de la societatea din Canada care îl reprezenta pe sportivul B..

În acest sens, se constată că în cadrul contractelor nr. #EPC/LB 070911, semnat între SC E. S.R.L. și entitatea juridică intitulată 6935044 Canada Ltd, reprezentată de B., precum și nr. #FRB/LB 070911, semnat între Federația Română de Box și aceeași entitate juridică anterior menționată nu se transmite, respectiv nu se dobândește niciun drept exclusiv, ci drepturi neexclusive, așa cum se menționează în textul acestor documente (filele 208-238 vol. 33 dosar urmărire penală).

O constatare similară se impune și în legătură cu contractul # IBOX/EPC 70911 (filele 239- 263 vol. 33 dosar urmărire penală) prin care, deși Interbox conferă SC E. S.R.L. un drept *exclusiv*, acest drept nu vizează dreptul de a vinde publicitate și servicii de promovare, ci dreptul de a organiza și distribui către televiziuni sau canale media evenimentul sportiv avându-l ca protagonist pe sportivul B.. Se remarcă, din textul contractului (art. 2 fila 251-252 vol. 33 dosar urmărire penală) că și această exclusivitate are anumite excepții notabile, cum ar fi teritoriile S.U.A, Canada, Franța, Senegal, Mauritius, Elveția, etc.

Cât privește dreptul de a fotografia, filma, promova, face publicitate, prezenta sau folosi imaginea personală a sportivului B., potrivit contractului anterior menționat, acest drept este conferit în mod *neexclusiv* către SC E. S.R.L., doar pentru beneficiul acestei societăți și doar în scopul promovării evenimentului sportiv în sine (art. 2 lit. b paragraf ultim, art. 2 lit. c – fila 252 vol. 33 dosar urmărire penală).

De altfel, conform art. 4 lit. d din contractul menționat, SC E. S.R.L. a declarat că nu va acționa sau nu se va prezenta în calitate de manager sau promotor al lui B. și că nu va încheia niciun contract care nu este în legătură cu meciul sau alte angajamente cu terțe părți privitoare la imaginea lui B., fără a obține acordul scris al Interbox.

Astfel se explică faptul că servicii de promovare au fost vândute și de către alte societăți comerciale (K. și M.) ce dețineau drepturile de imagine ale lui B., către titularii unei alte mărci (M.), astfel cum rezultă din contractele de la filele 67-71 vol. 33 dosar urmărire penală, însă pentru sume considerabil mai mici (50.000 euro și, respectiv, 75.000 euro).

Având în vedere aspectele anterior menționate, instanța de control judiciar apreciază ca fiind corecte concluziile și argumentele prezentate în raportul întocmit de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice (filele 17-26 vol.33 dosar urmărire penală) și în raportul de constatare tehnico-științifică aflat la filele 27-64 vol.33 dosar urmărire penală, cu privire la încălcarea prevederilor art. 25 alin. 1 și 26 din O.U.G. nr. 34 /2006 (deoarece, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a determinat valoarea estimată și, în final, prețul serviciilor de promovare a brandului turistic al României nu înainte de întinderea procedurii, pentru asigurarea unui preț corect, ci pe baza unor studii comandate și prezentate de apelantul intimat inculpat O., a căror întindere a variat și a fost negociată nu în funcție de criterii obiective, ci de interesele apelantului), ale art. 58 și 59 din același act normativ (deoarece, ministerul nu a solicitat lista subcontractanților, nici informațiile asupra serviciilor pe care le prestează fiecare dintre aceștia și valoarea serviciilor care urmează a fi prestate, iar comunicările între părți au început anterior transmiterii invitației de participare, mare parte din documentele transmise nefiind înregistrate), ale art. 177 alin. 2 coroborat cu art. 176 din ordonanța menționată, preluate în art.78 alin.1 din HG nr.925/2006 pentru punerea în aplicare a OUG nr. 34/2006 (deoarece, în vederea încheierii contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011, ministerul nu a efectuat toate măsurile necesare pentru a stabili dacă SC E. S.R.L. are într-adevăr un drept de exclusivitate, acțiune care ar fi relevat exact contrariul, în sensul că societatea arătată nu deținea un asemenea drept, nefiind justificată atribuirea contractului prin negociere directă) și ale art. 187 și art. 188 alin. 2 din OUG nr. 34/2006 (deoarece, documentația de atribuire s-a rezumat la un simplu certificat emis de către Registrul Comerțului, privind obiectul de activitate al SC E. S.R.L., fiind ignorat faptul că această societate nu desfășurase niciodată activități în domeniul publicității, nu avea angajați specializați în acest domeniu, conform datelor primite de la ITM, nu avea capacitatea de a presta astfel de servicii și nu mai organizase anterior o reuniune de box, iar activitățile „servicii de reprezentare media” și „activități ale agențiilor de publicitate”, necesare pentru derularea contractului vizând promovarea României ca destinație turistică, fuseseră adăugate obiectului de activitate, ca activități secundare, abia la data de 23 mai 2011).

Deși apelanta intimată inculpată U. se prevalează, în apărare, de considerentele și dispozitivul deciziei Curții Constituționale nr. 405 din data de

15 iunie 2016, susținând că fapta reținută în sarcina sa nu constituie infracțiune, deoarece acuzațiile vizează încălcarea unor norme caracteristice legislației secundare, Completul de 5 Judecători respinge această apărare, întrucât, astfel cum a precizat și prima instanță, calitatea de ministru al apelantei de la data săvârșirii faptei impunea, drept corolar al activității sale profesionale, obligația stabilită în art. 53 alin. 1 lit. a, alin. 2 și 3 din Legea nr. 90/2001 de a organiza, coordona și controla aplicarea legilor și a ordonanțelor de guvern, dar și a hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii.

Referirile din considerentele hotărârii atacate sau din cele ale prezentei decizii la încălcările textelor de lege anterior menționate, prin corelație cu încălcarea unor dispoziții din O.U.G. nr. 34/2006 HG nr. 925/2006, HG nr. 14 din 5 ianuarie 2011 și din Ordinul Ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr. 1389/27 aprilie 2011, reprezintă o clarificare a elementului material al infracțiunii, în considerarea faptului că în sarcina apelantei intimatelor inculpate se invocă îndeplinirea, cu nerespectarea legii, a obligațiilor ce-i reveneau în calitate de ministru și pe care, în mod firesc, dar și obligatoriu, trebuia să le cunoască.

Împrejurarea că în cadrul acuzațiilor ce-i sunt aduse apelantei se fac trimiteri la prevederi din hotărâri de guvern sau alte acte normative specifice legislației secundare nu este de natură a justifica soluția achitării apelantei intimatelor inculpate, pe temeiul dezincriminării faptelor, întrucât orice act normativ considerat a face parte din corpul legislației primare (inclusiv cele relevante speței - Legea nr. 90/2001, O.U.G. nr. 34/2006) cuprinde norme esențiale, cu caracter general obligatoriu pentru domeniul de activitate respectiv, care, ulterior, sunt detaliate, dezvoltate și particularizate, potrivit fiecărei funcții și activități specifice, prin „legislație secundară” (H.G, ordin al ministrului, norme de aplicare, etc.) sau prin reglementări interne (ordine, ordin de serviciu, regulamente, dispoziții, norme interne, fișa postului), .

Sub acest aspect, este greșită susținerea apelantei intimatelor inculpate U. că aceasta nu ar fi avut, în calitate de ministru al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, obligația de a respecta normele juridice privind achizițiile publice cuprinse în O.U.G. nr. 34/2006 sau din H.G. nr. 925/2006 și H.G. nr. 14/2011.

În realitate, achiziția serviciilor de promovare a fost decisă și coordonată de apelantă chiar în cadrul activității ministerului condus de aceasta.

În acest sens, instanța de control judiciar constată că în speță nu este relevantă împrejurarea (invocată în apărare) că salariații cu atribuții specifice domeniului achizițiilor publice nu au suportat sancțiuni penale, civile sau administrative, ci, dimpotrivă, este relevant faptul că, în virtutea textului art. 53 alin. 1 lit. a din Legea nr. 90/2001, cea care avea obligația general valabilă de

asigurare a legalității tuturor activităților desfășurate în minister era apelanta intimată inculpată U..

Dintr-o altă perspectivă, nu poate fi reținută apărarea apelantei, în sensul că respectarea normelor cuprinse în O.U.G. nr. 34/2006 revenea exclusiv comisiilor, departamentelor și direcțiilor cu atribuții în acest sens, iar răspunderea pentru plățile efectuate revenea exclusiv apelantului intimat inculpat N., căruia ministrul îi delegase aceste atribuții, deoarece, potrivit alineatului 2 al art. 53 din legea anterior menționată, miniștrii îndeplinesc, în domeniul lor de activitate și alte atribuții specifice, stabilite prin acte normative, iar alin. 3 al acestui articol prevede că miniștrii își îndeplinesc atribuțiile ce le revin folosind aparatul propriu al ministerelor, precum și prin instituțiile aflate în subordonarea, coordonarea sau autoritatea ministerelor.

În speță, se constată că încheierea contractului de servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 s-a realizat nu doar cu încălcarea de către ministrul U. a normelor care reglementează procedura achizițiilor publice, ci și cu încălcarea, cu știință, a obligației acesteia de a asigura coordonarea și controlul activității derulate în cadrul acestui demers, în spiritul respectării legii, impusă de textele art. 53 alin. 1 lit. a, alin.2 și alin. 3 ale art. 53 din Legea nr. 90/2001.

Probele administrate au relevat dincolo de orice îndoială rezonabilă, că apelanta nu a vegheat la respectarea legii, ci, dimpotrivă, a exercitat presiuni asupra funcționarilor care au participat la achiziționarea serviciilor de promovare, pentru găsirea soluțiilor în vederea implicării ministerului în evenimentul sportiv „Campion pentru România”, în scopul de a procura un folos apelantului intimat inculpat O., administratorul SC E. S.R.L., constând, în final, în asigurarea fondurilor necesare acestuia pentru acoperirea/rambursarea costurilor de organizare a evenimentului sportiv și, evident, pentru obținerea de către acesta a unui profit.

Având în vedere aspectele anterior expuse, Completul de 5 Judecători respinge, ca neîntemeiate, criticile formulate de apelanta intimată inculpată privind modul în care prima instanță a stabilit situația de fapt circumscrisă infracțiunii de abuz în serviciu.

În ceea ce privește critica referitoare la *neîntrunirea elementelor constitutive* ale infracțiunii menționate, instanța de control judiciar constată că în cauză este îndeplinită condiția referitoare la elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu constând în *îndeplinirea sau neîndeplinirea de către ministru a atribuțiilor de serviciu, cu încălcarea, în principal, a unor dispoziții prevăzute de legislația primară* (astfel cum această infracțiune este redefinită prin efectul deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 16 iunie 2016), deoarece atribuțiile de serviciu încălcate, în mod primordial, de către apelanta intimată inculpată U. sunt, astfel cum s-a precizat anterior, cele expres reglementate prin art. 53 alin. 1 lit. a, alin. 2 și alin. 3 din Legea nr. 90/2001 și de art. 25 alin. 1, 26 alin. 1, 58,

59 și 187 din OUG nr. 43/2006, în subsidiar fiind încălcate și alte dispoziții corespunzând altor tipuri de acte normative (hotărâre de Guvern, ordin), specifice legislației secundare.

Un element important al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sarcina apelantei intimate inculpate îl constituie *obținerea, de către funcționarul public, pentru sine sau pentru altul, a unui folos material necuvenit.*

Din acest punct de vedere, apelanta a susținut că raportul de constatare întocmit de către specialiștii Direcției Naționale Anticorupție a analizat unilateral și trunchiat efectele contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011, doar din perspectiva impactului asupra bugetului instituției publice, fără a avea în vedere și beneficiile pe care acest contract le-a produs Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și promovării brandului turistic de țară.

A mai susținut că prima instanță nu a avut în vedere aspecte relevante privind câștigul de imagine obținut ca urmare a expunerii brandului turistic de țară, astfel cum acestea rezultă din comunicările dintre martorii Daniela Prelipcean, A., P., S. și B. și din motivele întocmirii referatelor de necesitate și de oportunitate.

Legat de aceste susțineri, Completul de 5 Judecători precizează că la termenul din 11 decembrie 2017, instanța de control judiciar a respins proba solicitată de către apelanta intimată inculpată U. constând în efectuarea unei expertize evaluative în domeniul promovării și publicității, apreciind că o asemenea probă nu este relevantă pentru soluționarea cauzei, neavând aptitudinea de a lămuri elemente caracteristice acuzațiilor penale aduse apelantei intimate inculpate.

În acest sens, instanța de control judiciar subliniază că existența unui beneficiu de imagine obținut de brandul turistic al României în urma activităților derulate în baza contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011 nu prezintă relevanță din perspectiva elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sarcina apelantei intimate inculpate, sub acest aspect fiind important faptul că *procedura de achiziție publică ce a precedat încheierea contractului menționat a fost inițiată, derulată și aprobată în condițiile anterior expuse.*

Mai exact, probele administrate au dovedit presiunile exercitate de apelanta intimată inculpată asupra funcționarilor din minister pentru găsirea de soluții în vederea implicării, sub orice formă posibilă, a instituției în derularea galei sportive, cu scopul final al înlesnirii organizării acestui eveniment de către apelantul intimat inculpat O., prin asigurarea, sub pretextul promovării brandului de țară, a fondurilor necesare finanțării galei.

În plus, activitatea nelegală a apelantei intimate inculpate, anterior descrisă, a produs nu doar *un folos necuvenit* apelantului intimat inculpat O., dar

și o pagubă bugetului de stat, în contextul în care evenimentul sportiv a fost organizat de către SC E. S.R.L., nu de către Federația Română de Box, astfel cum impunea art. 5 lit. f din Ordinul Ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr. 1389 din data de 27 aprilie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 396/6 iunie 2011 și H.G. nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011, iar suma de 8.116.800 RON reprezentând contravaloarea serviciilor prestate a devenit cheltuială neeligibilă a fi suportată din fonduri europene, datorită încălcării art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 66/2011 și, în final, a greșit asupra patrimoniului ministerului.

Însă chiar și rezonabilitatea prețurilor ce au intrat în componența sumei totale plătită de către minister societății SC E. S.R.L., de 8.116.800 RON, este pusă la îndoială de raportul întocmit de către D.L.A.F. (vol. 34 dosar urmărire penală), care arată că nu au fost furnizate documente care să ateste verificarea acestei rezonabilități, conform art. 6 lit. d din O.G. nr. 66/2011 și art. 3 din H.G. nr. 875/2011 și că, de exemplu, cheltuielile cu prestarea serviciilor de promovare au fost indicate de către SC E. S.R.L. ca totalizând 1.461.047, 55 RON (inclusiv TVA), în timp ce, în realitate, acestea au avut valoarea de 91.535,78 RON (inclusiv TVA).

De altfel, raportul de constatare întocmit de către D.L.A.F (vol. 34 dosar urmărire penală,) realizează o analiză neutră, extinsă și documentată asupra tuturor neregulilor petrecute în contextul achiziției de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a serviciilor de promovare de la societatea apelantului O., executării contractului de servicii nr. 232/2011, monitorizării serviciilor prestate și efectuării plății de către funcționarii ministerului, concluziile acestui raport susținând, în integralitatea lor (între altele) acuzațiile penale aduse apelantei intimatelor inculpate.

În acest context, contrar apărării formulate de apelanta intimată inculpată U., în sensul că adresa nr. 38058 din 18 mai 2012 a Direcției Generale de Verificare Conformitate Programe (vol. 33 dosar urmărire penală fila 141) ar fi constatat că dispozițiile O.U.G. nr. 34/2006 au fost respectate, iar contractul de prestări servicii nr. 232 din data de 24 iunie 2011 ar fi fost legal atribuit SC E. S.R.L., Completul de 5 Judecători reține că, dimpotrivă, adresa menționată nu cuprinde aprecieri contrare raportului de control încheiat de Autoritatea Națională de Turism (vol. 33 dosar urmărire penală filele 15-26), raportului de constatare întocmit de specialistul Direcției Naționale Anticorupție (vol. 33 dosar urmărire penală filele 27-64) sau raportului de constatare întocmit de D.L.A.F., ci, în mod cu totul diferit, documentul menționează că în cadrul proiectului „Promovarea Brandului Turistic al României” nu au fost efectuate plăți din fonduri europene și, totodată, face precizări referitoare la procedura aplicabilă constatării neregulilor identificate înainte de efectuarea plăților.

Se mai constată că în cauză nu este incidentă Decizia nr. 63 din data de 27 februarie 2017 a Curții Constituționale, invocată de către apelantă, deoarece speța de față nu vizează un conflict juridic de natură constituțională dintre Guvernul României și Parchet, ci o acuzație de natură penală, care vizează modul în care au fost respectate dispozițiile legale în cadrul activității desfășurate de către o persoană, anume apelanta intimată inculpată.

În consecință, în acord cu concluzia primei instanțe, Completul de 5 Judecători apreciază că, în raport de aspectele anterior expuse, în speță *sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii analizate* prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 coroborat cu art. 248¹ Cod penal anterior, cu aplicarea art. 5 Cod penal, **respingând** totodată, **ca nefondată**, critica corelativă formulată de către apelanta intimată inculpată U..

Deopotrivă, având în vedere elementele expuse mai sus, care dovedesc legătura evidentă de cauzalitate între activitatea imputată apelantei intimate inculpate U. și suma achitată din fondurile Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului (și nu din fonduri europene), instanța de control judiciar **respinge, ca neîntemeiată**, critica formulată de apelantă în legătură cu *pretinsa soluționare eronată a laturii civile* vizând infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina acestora și constată, dimpotrivă, că în mod justificat a dispus prima instanță, în baza art. 19 și art. 20 Cod procedură penală coroborate cu art. 1357 Cod civil, obligarea apelantei la plata sumei de 8.116.800 lei, cu titlu de despăgubiri civile către succesorul în drepturi și obligații al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului.

Corelativ, instanța de control judiciar **respinge, ca neîntemeiată** și critica privind gresita instituire a măsurii asigurătorii, sens în care apreciază ca **neîntemeiată** *solicitarea apelantei de ridicare a sechestrului asigurător* dispus prin ordonanța nr./P/2014 din 17.02.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combateră a Infracțiunii Conexe Infracțiunilor de Corupție.

În acest sens, Completul de 5 Judecători subliniază că, potrivit art. 20 din Legea nr. 78/2000, în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune dintre cele prevăzute în capitolul III al legii (care include și textul art. 13² reținut la încadrarea juridică a faptei analizate mai sus), luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie, scopul unei asemenea măsuri fiind acela de a se evita ascunderea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor deținute de apelanta intimată inculpată, pentru a servi la garantarea reparării pagubei produse prin infracțiune.

IV.4.2. În strânsă legătură cu această infracțiune, prima instanță a analizat și acuzația formulată împotriva apelantei intimate inculpate privind *tentativa la infracțiunea de folosire de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii*

Europene, prevăzută de art. 32 alin. 1 Cod penal raportat la art. 18¹ alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, pronunțând achitarea apelantei, în baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, „*autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene au obligația de a exclude integral sau parțial de la rambursarea/plata cheltuielilor efectuate și declarate de beneficiari acele cheltuieli care nu respectă condițiile de legalitate, regularitate ori conformitate stabilite prin prevederile legislației naționale și comunitare în vigoare, în situația în care - în procesul de verificare a solicitărilor de plată - acestea determină existența unor astfel de cheltuieli*”.

Implicarea SC E. S.R.L. în organizarea galei sportive „Campion pentru România” a determinat, astfel cum s-a arătat la punctul anterior, neeligibilitatea suportării din fondurile europene a contravalorii serviciilor de promovare a brandului turistic al României, în sumă de 8.116.800 RON, nefiind respectate condiționările din art. 5 lit. f din Ordinul Ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului nr. 1389 din data de 27 aprilie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 396/6 iunie 2011 și din art. 2 lit. n din Anexa nr. 1 a H.G. nr. 14 din data de 5 ianuarie 2011, care impuneau ca organizarea evenimentului sportiv să fie realizat de către Federația Română de Box.

În aceste condiții, deși Direcția Dezvoltare Turistică și Marketing din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului a transmis, către Organismul Intermediar pentru Turism (OIT), cererea de rambursare nr. 2 din data 16.02.2012, incluzând suma de 8.116.800 RON plătită către SC E. S.R.L. în baza contractului nr. 232 din data de 24 iunie 2011, soluționarea acestei cereri a fost suspendată, ca urmare a sesizării organelor de urmărire penală.

Instanța de control judiciar constată că, astfel cum a reținut și prima instanță, la data de 16 februarie 2012 apelanta intimată inculpată nu mai ocupa funcția de ministru al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, fiind înlocuită, începând cu data de 9 februarie 2012, de Cristian Petrescu.

Concluzia logică este că apelanta intimată inculpată nu mai avea posibilitatea, la 16 februarie 2012, de a semna și transmite respectiva cerere de rambursare, nici de a controla sau direcționa activitatea persoanelor din subordinea sa în acest scop, astfel cum corect a reținut prima instanță.

Ca atare, nu este justificat argumentul invocat de către Ministerul Public, în cadrul motivelor de apel referitoare la această acuzație, că deținerea calității de ministru nu ar fi esențială pentru acuzația formulată, deoarece tocmai această calitate era cea care angaja Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului în ceea ce privește solicitarea de rambursare a sumei achitate către SC E. S.R.L.

Or, la data de 16 februarie 2012, apelanta nu mai deținea nici calitatea de ministru și nicio altă calitate, care i-ar fi permis să aibă un ascendent sau o înrâurire, de orice tip, cu privire la semnarea și transmiterea cererii de rambursare.

Deși Ministerul Public susține, în cadrul apelului formulat, că prima instanță ar fi negat relevanța etapelor anterioare parcurse (întocmirea cererii de finanțare, corespondența cu organismul intermediar/autoritatea de management, emiterea deciziei de finanțare, executarea contractului și realizarea plății, crearea unei stări de pericol privind fraudarea fondurilor europene prin denaturarea scopului contractului și încălcarea procedurii de achiziție), în realitate, aceste proceduri și activități anterioare cererii de rambursare au constituit obiectul acuzației analizate anterior, aceea de abuz în serviciu reținută în sarcina apelantei intimatelor inculpate, aceasta fiind, de altfel, și încadrarea juridică corectă cu privire la respectivele activități ilegal desfășurate.

În acest context, instanța de control judiciar notează, ca un element important în economia mijloacelor de probă referitoare la acuzația penală aici analizată, că din verificările efectuate a rezultat că, deși cererea de rambursare nr. 2 din data de 16 februarie 2012 este menționată în cadrul corespondenței dintre Direcția Națională Anticorupție și Autoritatea Națională pentru Turism, precum și în mențiunile raportului de constatare întocmit de către D.L.A.F. (vol. 34 dosar urmărire penală), acest document nu se află la dosarul cauzei, neputând fi consultat în mod direct și nemijlocit de către instanța de control judiciar.

Prin urmare, Completul de 5 Judecători apreciază că în mod corect prima instanță a dispus achitarea apelantei intimatelor inculpate U. pentru *tentativa la infracțiunea de folosire de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete pentru obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene, prevăzută de art. 20 Cod penal anterior raportat la art.18¹ alin. 1 și 6 din Legea nr. 78/2000*, deoarece, contrar criticii formulate în apel de către Ministerul Public, nu există dovezi care să demonstreze săvârșirea de către apelantă a oricăror acțiuni care să se încadreze în variantele alternative ale elementului material al acestei infracțiuni, în forma tentativei, neputând fi reținută vinovăția apelantei în acest sens.

În consecință, instanța de control judiciar **respinge** critica analizată, formulată de Ministerul Public, ca **nefondată**.

IV.5 Totodată, în lumina argumentelor expuse la punctele **IV.1.2.**, **IV.2.**, **IV.3.** și **IV.4.** din considerentele prezentei decizii, în cadrul cărora s-au analizat în detaliu și s-a dat răspuns criticilor invocate de către *apelanta intimată inculpată U.* în legătură cu sentința apelată, Completul de 5 Judecători **respinge, ca nefondată**, critica privind pretinsa *nemotivare a hotărârii apelate, în integralitate, formulată de apelantă.*

IV.6. Apelantul intimat inculpat L., în sarcina căruia s-a reținut, între altele, **o participare sub forma complicității, atât la infracțiunea de dare de mită, presupus săvârșită de G., G. și B.** (corelativă infracțiunii de luare de mită presupus săvârșite de apelanta intimată inculpată U. și apelantul intimat inculpat N., cu participarea apelantului intimat inculpat O. în calitate de complice), **cât și în ceea ce privește infracțiunea de dare de mită, presupus săvârșită de apelantul intimat inculpat B.** (corelativă infracțiunii de luare de mită, presupus săvârșite de U. și T. cu complicitatea lui B.), și invocat nelegalitatea sentinței pronunțate de către prima instanță, datorată *omisiunii primei instanțe de a face aplicarea dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. h Cod procedură penală și art. 255 alin. 3 Cod penal anterior*, cu referire la acuzațiile de complicitate menționate.

Verificând actele dosarului, instanța de control judiciar constată că aspectul invocat de către apelant a fost soluționat prin încheierea nr. 452 din data de 23 iunie 2015 pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (definitivă prin decizia nr. 226 din data de 30 septembrie 2015, pronunțată în dosarul nr./1/2015 al aceleiași instanțe), cu ocazia invocării de către apelant a nelegalității punerii în mișcare a acțiunii penale și a trimiterii sale în judecată pentru complicitate la infracțiunile de dare de mită anterior menționate, nelegalitate datorată incidenței cazului de nepedepsire prevăzut de dispozițiile art. 255 alin. 3 Cod penal anterior.

Totodată, instanța de control judiciar constată că, astfel cum a precizat și apelantul, prima instanță nu a mai procedat la analiza susținerilor sale privind intervenirea cauzei de nepedepsire menționate, ci s-a mărginit să noteze că, odată soluționate în cadrul procedurii de cameră preliminară, aspectele invocate, referitoare la existența unei cauze de nepedepsire nu pot fi reanalizate.

Cu privire la acest aspect, Completul de 5 Judecători apreciază că în stabilirea soluției ce urma a fi pronunțată pe fondul cauzei cu privire la acțiunea penală, instanța de judecată era îndreptățită și, totodată, obligată să delibereze asupra chestiunii invocate și, procedând în conformitate cu dispozițiile art. 393, 394 alin. 1 și 396 alin. 6 Cod procedură penală, să hotărască asupra eventualei incidențe în cauză a dispozițiilor art. 255 alin. 3 Cod penal coroborate cu cele ale art. 16 alin. 1 lit. h Cod procedură penală.

Instanța de control judiciar apreciază că, deși aspectul invocat de către apelantul intimat inculpat a fost integrat, mai întâi, unei critici de nelegalitate privind ordonanțele procurorului de punere în mișcare a acțiunii penale și de trimitere în judecată invocată în cadrul procedurii de cameră preliminară, susținerea privind aplicabilitatea textului art. 255 alin. 3 Cod penal trebuia să fie examinată și de către completul de judecată chemat a stabili, în cadrul soluționării laturii penale a cauzei, dacă se justifică pronunțarea unei soluții de

încetare a procesului penal în baza textului prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală.

Procedând, prin urmare, la analiza pe fond a chestiunii invocate, Completul de 5 Judecători constată că, potrivit ordonanței de extindere a urmăririi penale din data de 06.01.2015 dispusă în dosarul de urmărire penală nr. .../P/2014 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 15-17), organul de urmărire penală obținuse deja date referitoare la faptele considerate, la acel moment, posibile infracțiuni trafic de influență și cumpărare de influență în legătură cu finanțarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului și de către Compania Națională de Investiții a unor contracte de lucrări încheiate de unități administrativ teritoriale cu SC C. S.A., în acest context menționându-se și implicarea apelantului inculpat L. pentru obținerea aprobării plăților prin care respectivele contracte de lucrări erau astfel finanțate.

Concret, ordonanța de extindere a urmăririi penale din data de 06.01.2015 menționează interpunerea societății administrate de apelantul intimat inculpat L., SC L. S.R.L., între SC C. S.A. și SC E. S.R.L., în maniera primirii de la SC C. S.A. și, ulterior, transmiterii unor sume importante de bani către SC E. S.R.L., societate administrată de către apelantul intimat B., fiind totodată exprimată suspiciunea că respectivele tranzacții încheiate între cele două societăți au caracter fictiv, iar sumele vehiculate prin intermediul transferurilor bancare reprezintă, în realitate, obiectul unor infracțiuni de corupție.

Ulterior, astfel cum, de altfel, corect precizează și prima instanță, în cuprinsul ordonanței de extindere a urmăririi penale și de schimbare a încadrării juridice din data de 31.01.2015 dispusă în dosarul de urmărire penală nr. .../P/2014 (vol. 1 dosar urmărire penală filele 18-24), organul de urmărire penală menționează (fila 23, vol. 1 dosar urmărire penală) că în perioada 2010-2011, reprezentanții SC C. S.A. au plătit către L., în mai multe tranșe, suma de 335.486 lei, pentru ca apelantul să-și folosească influența față de angajați din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și ai Companiei Naționale de Investiții S.A. în vederea aprobării efectuării plăților prin care se realiza finanțarea contractelor de lucrări încheiate de compania menționată.

Prin urmare, contrar celor susținute de către apelantul intimat inculpat L., aceeași faptă era deja cunoscută organelor de urmărire penală la data de 2 februarie 2015, când apelantul a făcut referiri la împrejurările anterior amintite, cu ocazia audierii sale de către organele de urmărire penală pentru prima dată, în calitate de suspect.

Textul art. 255 alin. 3 din Codul penal anterior, preluat în actuala reglementare penală în conținutul art. 290 alin. 3 Cod penal, prevede că mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta, mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat pentru acea infracțiune, iar potrivit dispozițiilor art. 290 Cod procedură penală, denunțul este încunoștințarea făcută

de către o persoană fizică sau de către o persoană juridică despre săvârșirea unei infracțiuni, care trebuie să îndeplinească condițiile și forma prevăzută de alin.2 al acestui articol.

Se remarcă, sub aspect substanțial, că un denunț trebuie să menționeze, într-o manieră similară unei plângeri, descrierea faptei care formează obiectul denunțului, precum și indicarea făptuitorului și a mijloacelor de probă, dacă sunt cunoscute (art. 289 alin. 2 Cod procedură penală raportat la art. 290 alin 3 din același cod).

Împrejurarea că apelantul intimat inculpat a furnizat detalii despre o faptă deja cunoscută, în individualitatea sa, organului de urmărire penală (cuantumul exact al sumelor, numele complet al unui participant deja cunoscut sau relevarea altui participant) nu atrage nevalabilitatea sesizării anterioare a procurorului cu privire la respectiva faptă, cu atât mai mult cu cât organului de urmărire penală îi erau cunoscuți, la data declarației apelantului, atât autorii faptei, cât și modul de operare al acestora.

Cât privește extrasul din jurisprudență menționat de apelant în cuprinsul motivelor de apel („Faptul că ultimii trei denunțatori au formulat denunțurile la o dată ulterioară celei la care s-a înregistrat denunțul intimatului D.A. nu este în măsură să atragă nevalabilitatea acestor denunțuri, atâta timp cât dispozițiile art. 223 Cod procedură penală privitoare la denunț nu cuprind dispoziții referitoare la momentul sau termenul în care este necesar a se formula un denunț”- Sentința penală nr. 80 din data de 22 iunie 2012 pronunțată de Tribunalul Siliu în dosarul nr. .../85/2012), se apreciază că o asemenea soluție (ce poate comporta o serie de discuții, în funcție de situația de fapt conturată de la un caz la altul, numărul de acte materiale, numărul de mituitori, etc) nu-și poate găsi aplicabilitatea în prezenta cauză, în raport cu obiectul cu totul diferit al speței în cadrul căreia a fost pronunțată (plângere împotriva soluției de netrimitere în judecată dispusă de procuror) și de împrejurarea că, în mod diferit față de speța indicată de apelant, în prezenta cauză nu ne aflăm în situația unor denunțuri multiple, succesive, cu privire la aceeași faptă.

În acest sens, instanța de control judiciar subliniază că, deși textul art. 255 alin. 3 Cod penal anterior (sau art. 290 alin. 3 Cod penal) nu prevede un termen limită de depunere al denunțului, pentru ca această cauză de nepedepsire să opereze este imperios necesar ca un asemenea act (denunțul) să fie efectuat înainte ca organul de urmărire să fie sesizat cu privire la fapta denunțată, indiferent dacă este vorba despre sesizări formulate de alți denunțatori sau de o autosesizare).

În raport de elementele anterior menționate, Completul de 5 Judecători apreciază corectă analiza realizată de către judecătorul de cameră preliminară, care a stabilit că pentru fapta privind infracțiunea de dare de mită, presupus săvârșită de apelantul intimat inculpat B. cu complicitatea apelantului intimat

inculpat L., în legătură cu SC C. S.A., corelativă infracțiunii de luare de mită, presupus săvârșită de U. și T. cu complicitatea lui B., reținută la pct. II-2 din actul de sesizare, organul de urmărire penală dispusese deja extinderea urmăririi penale, încă din data de 6.01.2015 prin ordonanța nr. .../P/2014 din aceeași dată.

Se constată, de asemenea, că în ce privește cea de a doua faptă avută în vedere de către apelantul intimat inculpat L., reținută la pct. II-3 din rechizitoriul întocmit în cauză, ordonanța menționată conține date și informații destul de detaliate privind împrejurarea că la data de 22.12.2011, între SC T. S.A. și E. S.R.L. a fost încheiat un contract având ca obiect prestarea de către prima societate a unor servicii de publicitate către cea de a doua, în valoare de 3.000.000 lei, sumă ce a fost achitată integral de către SC T. S.A. la data de 28.12.2011. Se reține că în ordonanța arătată se exprimă, totodată, suspiciunea că această tranzacție este fictivă.

Ulterior, prin ordonanța din 2.02.2015 dispusă în dosarul nr. .../P/2014 (vol. 1 dosar urmărire penală fila 32), organul de urmărire penală a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpatul N. sub aspectul infracțiunii de luare de mită, pentru ca, prin ordonanța din 4.02.2015 (vol. 1 dosar urmărire penală fila 33), să se dispună și extinderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de luare de mită de către inculpata U. în legătură cu pretinderea unui procent de 10% din valoarea încasărilor de la SC T. S.A.

Și în acest caz analiza efectuată de către Completul de 5 judecători confirmă rezultatul verificărilor efectuate de către judecătorul de cameră preliminară, deoarece prima dată când apelantul intimat inculpat L. a menționat detalii cunoscute, negate de faptă (despre care organul de urmărire penală avea deja cunoștință, așa cum am arătat mai sus) a fost în data de 5 februarie 2015 (vol. 1 dosar urmărire penală, filele 152-156), cu ocazia audierii sale în calitate de inculpat.

În acest context, nu se poate considera că în speță este aplicabilă cauza de nepedepsire invocată de apelantul intimat inculpat, deoarece, astfel cum rezultă din analiza de mai sus, organul de urmărire penală avea deja cunoștință despre faptele referitoare la care apelantul a furnizat detalii, în calitate de suspect și, ulterior, inculpat.

Cum declarațiile apelantului intimat inculpat din datele de 2.02.2015 și, respectiv, 5.02.2015 nu au valoarea unor denunțuri, instanța de control judiciar constată, implicit, că în cauză *nu poate fi pronunțată o soluție de încetare a procesului penal în baza textului prevăzut de art. 16 alin. 1 lit h Cod procedură penală*, nefiind aplicabile dispozițiile art. 255 alin. 3 Cod penal anterior (art. 290 alin. 3 Cod penal).

În consecință, **critica se respinge, ca neîntemeiată.**

IV.7. În legătură cu infracțiunile de participare improprie la abuz în serviciu și de folosirea influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat, în cadrul apelului formulat în cauză, soluția pronunțată de către prima instanță cu privire la faptele reținute în sarcina intimatului inculpat A., considerând, în esență, că în ceea ce privește activitatea apelantului, contrar celor reținute de prima instanță, în cauză sunt întrunite condițiile existenței laturii subiective și a legăturii de cauzalitate specifice infracțiunilor de participare improprie la abuz în serviciu și de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit.

Cu privire la infracțiunea de **participare improprie la abuz în serviciu**, contrar susținerilor Ministerului Public, din probele administrate în cauză nu rezultă, în niciun mod, faptul că intimatul inculpat A. ar fi prevăzut și acceptat faptul că gala „Campion pentru România” urma a fi organizată de societatea administrată de R., nu de Federația Română de Box, după cum nu rezultă nici împrejurarea că intimatul ar fi urmărit producerea unui folos în patrimoniul Federației.

Indiferent de modificarea formei inițiale a proiectului de Hotărâre de Guvern nr. 14 din 5 ianuarie 2011, din textul acestui document nu se putea deduce faptul că evenimentul sportiv urma a fi organizat de altă persoană juridică decât Federația Română de Box.

Astfel, pe de o parte, textul Hotărârii de Guvern nr.14 din 5 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 37 din 4 ianuarie 2011, prevede la art.2 lit. n că programul anual de marketing și promovare turistică vizează activitățile de promovare a României ca destinație turistică și a brandului turistic național, pe plan național și internațional, în cadrul Galei Internaționale de Box Profesionalist organizate de *Federația Română de Box*.

În textul acestui document nu se vorbește despre posibilitatea participării SC E. S.R.L. la organizarea acestui eveniment și în cauză nu există dovezi în susținerea criticii formulate de Parchet, din care să rezulte ca apelantul ar fi avut posibilitatea, ocazia sau obligația de a cunoaște viitoarea implicare a firmei aparținând apelantului intimat inculpat O. în proiectul galei, cu atât mai mult cu cât, în ședința de Guvern se discutaseră problemele legislative vizând textul inițial al hotărârii, iar modificările agreeate avuseseră rolul de a asigura intrarea în legalitate a proiectului propus spre adoptare.

Pe de altă parte, intimatul inculpat A. îndeplinea, la data faptelor, funcția de ministru al Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, calitate din perspectiva căreia nu avea atribuții legate de negocierile purtate la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului în perioada februarie – iunie 2011, nu avea atribuții sau obligația să cunoască împrejurarea că Ministerul Dezvoltării

Regionale și Turismului publicase deja documentația de atribuire a contractului și, totodată, nu avea cum să afle detalii despre faptul că, urmare opoziției funcționarilor din Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului la solicitarea apelantului intimat inculpat O. vizând achitarea, de către acest minister, a contravalorii cheltuielilor de organizare a galei de box, s-a ajuns la varianta unui contract prin care Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului a achiziționat de la SC E. S.R.L. servicii de promovare a României în cadrul galei, contra unei sume de aproximativ 2 milioane euro (10.175.165,44 lei).

În plus, contractele de sponsorizare încheiate de cele 10 companii naționale aflate în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri (și aprobate în Consiliile de Administrație ale acestora) au avut drept cocontractant *Federația Română de Box*, persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, fără scop lucrativ, care întrunea condițiile impuse de dispozițiile art. 4 alin. 1 lit. a din Legea nr. 32/1994 pentru a fi beneficiar al sponsorizării, întrucât desfășura activitate în domeniul sportiv.

Aspectele anterior menționate se coroborează cu împrejurarea că martorii care au participat la ședința de la sediul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri din cursul lunii mai 2011, au arătat că în cadrul ședinței respective s-a menționat faptul că beneficiara sponsorizărilor ce urmau a fi efectuate de către companiile naționale este Federația Română de Box, nu SC E. S.R.L. (martora A.: „*Contractele de sponsorizare, din cate îmi amintesc, urmau a fi încheiate cu Federația Română de Box*” (declarația din 11 noiembrie 2016, filele 127-129, vol. IX dosar fond); martora R.: „*La momentul când a avut loc ședința de la minister, în mod informal am cunoscut faptul că Federația Română de Box era cea care urma să fie sponsorizată de către companiile din subordine*” (declarația din 11 noiembrie 2016, filele 120-124, vol. IX dosar fond); martora M.: „*Beneficiarul sponsorizărilor era Federația Română de box, dar nu știu dacă în cadrul ședinței respective s-a spus clar acest lucru*” (declarația din 11 noiembrie 2016, filele 130-131, vol. IX dosar fond); martorul B.: „*După terminarea ședinței, ni s-a spus că trebuie să primim niște scrisori de solicitare de sponsorizări din partea Federației Romane de Box, urmând ca ulterior să încheiem cu aceasta contracte de sponsorizare. După câteva zile am primit această scrisoare de la Federația Română de Box, prin care se solicita acordarea unei sponsorizări. Nu știu însă dacă în scrisoare era trecută și suma solicitată cu titlu de sponsorizare*” (declarația din 16 octombrie 2016, filele 175-176, vol. VIII dosar fond); martorul H.: „*ministrul A. mi-a comunicat că este vorba despre sponsorizarea unui eveniment de interes național, respectiv Gala B. și din câte îmi amintesc, cred că sponsorizarea trebuia făcută pentru Federația Română de Box*” (declarația din 31 octombrie 2016, filele 332-333, vol. VIII dosar fond).

Declarații similare, din care a reieșit faptul că la nivelul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri s-a cunoscut că sponsorizarea discutată în ședința din luna mai 2011 era destinată Federației Române de Box (și nu unei entități cu caracter privat) au mai dat, în fața primei instanțe, martorii P., R., B., N., D., G., T., M., T., M. și C..

În fața instanței de apel, martora A. și-a menținut declarațiile date în fața instanței de fond, arătând: „*mențin afirmația din declarația de la fond, în sensul că acele contracte de sponsorizare urmau să fie încheiate cu Federația Română de Box.*” (declarația din data de 26 februarie 2018, filele 253-255, vol. II dosar apel), iar martora M. a precizat că nu își mai aminteste cine a fost beneficiarul sponsorizărilor, dar că menține declarațiile date anterior în cauză, atât în faza de urmărire penală, cât și în fața primei instanțe (declarația din data de 26 februarie 2018, filele 249-252 vol. II dosar apel).

Ca atare, având în vedere, în mod coroborat, declarațiile martorilor anterior menționate, conținutul Hotărârii de Guvern nr. 14 din 5 ianuarie 2011, care indica Federația Română de Box drept organizator al evenimentului sportiv „Gala Internațională de Box Profesionalist”, calitatea intimatului inculpat de ministru al Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri – nu al Dezvoltării Regionale și Turismului, ceea ce atrage, implicit, lipsa de atribuții a intimatului în ceea ce privește proiectul derulat de cel din urmă ministru - și faptul că sponsorizările au fost acordate, conform contractelor aprobate în Consiliile de Administrație ale companiilor naționale din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, către Federația Română de Box, nu către SC E. S.R.L., instanța de control judiciar consideră neîntemeiate criticile formulate de către apelantul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

În acest sens, se apreciază că intimatul inculpat nu a acționat cu *intenția* de a obține beneficii pentru SC E. S.R.L., câtă vreme nu cunoștea că această entitate este adevăratul beneficiar al sumelor primite cu titlu de sponsorizare.

Completul de 5 Judecători consideră că probele administrate și circumstanțele producerii faptelor analizate nu confirmă susținerea că intimatul inculpat avea atribuții legate de verificarea legalității sponsorizărilor acordate, câtă vreme ansamblul probator indică faptul că acesta cunoștea că aceste sponsorizări aveau un beneficiar care îndeplinea condițiile legale și, în același timp, nu avea dreptul sau obligația de a verifica și controla persoane juridice ce nu se aflau în subordinea ministerului pe care îl conducea, cum era cazul Federației Române de Box, intimatul nefiind îndreptățit să efectueze cercetări sau controale cu privire la modalitatea în care Federația Română de Box dispunea de fondurile primite.

În această logică, nu se poate susține că între activitatea intimatului inculpat și rezultatul produs ar exista o *legătură de cauzalitate*, deoarece, contrar

afirmațiilor Ministerului Public, cererile de sponsorizare au provenit de la Federația Română de Box, contractele de sponsorizare au fost analizate și aprobate în consiliile de administrație ale fiecărei companii, intervenția intimatului neavând un rol determinant la ieșirea sumelor din patrimoniul companiilor și intrarea lor în cel al Federației Române de Box, iar contractele de sponsorizare au fost încheiate cu aceasta din ultimă persoană juridică.

Că așa stau lucrurile rezultă cu evidență din declarațiile date de o serie de martori audiați atât de către prima instanță, cât și de martora A., audiată de către instanța de control judiciar.

Martorul B. a arătat că: „solicitarea de sponsorizare am introdus-o în ședința consiliului de administrație spre a fi analizată și aprobată. (...) Noi am virat suma respectivă la scurt timp după încheierea contractului de sponsorizare. După evenimentul din iulie 2011, am primit o scrisoare de mulțumire de la Federația Română de Box.” (declarația din 16 octombrie 2016, filele 175-176, vol. VIII dosar fond); martorul H.: „Din câte îmi amintesc, după ce am fost numit la SC. T. SA a fost primită o cerere din partea Federației Române de Box pentru sponsorizarea evenimentului sportiv, cred că era trecută și o sumă, posibil peste 100.000 lei, a fost supusă avizării consiliului de administrație din care am făcut și eu parte și a fost aprobată în suma pentru care a fost solicitată. Ulterior, a fost încheiat și contractul de sponsorizare pentru aceeași sumă cu Federația Română de Box. Pe R. nu îl cunosc, însă îl știu din lumea sportivă” (declarația din 31 octombrie 2016, filele 332-333, vol. VIII dosar fond); martora P.: „La revenirea la societate, am comunicat din nou directorului suma cu care urma să sponsorizăm evenimentul Gala B., sumă care a fost aprobată ulterior de comisia de soluționare a cererilor de sponsorizare, comisie înființată în cursul anului 2009. La această comisie am participat și eu, le-am explicat membrilor comisiei în ce consta această sponsorizare așa cum am perceput-o și eu de la minister și, întrucât nu erau alte solicitări la acea dată, care să fi pus problema repartizării sumelor, această solicitare a fost aprobată. Nu știu modalitatea în care a fost transmis contractul de sponsorizare de către Federația Română de Box pentru că contractele se primesc de un alt serviciu, serviciul juridic, însă știu că în iunie 2011 mi-a fost adus spre semnare acest contract. Din câte îmi amintesc, am citit acel contract și el avea ca obiectiv sponsorizarea Federației Române de Box în susținerea evenimentului sportiv și a lui B.” (declarația din 31 octombrie 2016, filele 261-263 vol. VIII dosar fond).

Declarații similare, din care a reieșit faptul că cererile de sponsorizare au fost formulate de Federația Română de Box și au urmat procedura de analizare și aprobare, cu sau fără modificări, în consiliile de administrație ale fiecărei companii au mai dat, în fața primei instanțe, martorii B., N., G., T., M., T., M. și C..

În fața instanței de apel, martora A. și-a menținut declarațiile date în fața instanței de fond și a precizat: „În anul 2011, eram membru în consiliul de administrație al societăților R. și E. România, subordonate Ministerului Economiei și Comerțului și cred că am participat la ședința consiliului de administrație când s-a hotărât sponsorizarea G.” (declarația din data de 26 februarie 2018, filele 253-255, vol. II dosar apel).

Prin urmare, din ansamblul probelor administrate rezultă *contrariul* celor susținute de Parchet în cadrul motivelor de apel formulate în cauză, în sensul că între activitatea intimatului inculpat și plata, de către companiile naționale din subordinea ministerului condus de acesta, a sumelor reprezentând sponsorizări *nu există o determinare causală*, aceste acțiuni fiind, așa cum s-a arătat mai sus, suspuse, în mod individual, analizei și aprobării în cadrul organelor decizionale specifice fiecărei companii, ocazie cu care acestea erau libere să aprobe, să modifice sumele sau să respingă cererea formulată de către Federația Română de Box.

În consecință, Completul de 5 Juecatori **respinge** critica analizată, **ca nefondată**.

Cu privire la acuzația de *folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit*, instanța de control judiciar constată, *sub un prim aspect*, că în mod greșit a considerat prima instanță că intimatul inculpat are calitatea de subiect activ al infracțiunii.

Astfel, infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 poate fi săvârșită nenijlocit, în calitate de autor, numai de către persoana care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, sindicat, patronat ori persoană juridică fără scop patrimonial.

Deși rechizitoriul menționează că, pentru a determina reprezentanții companiilor din subordinea Ministerului să transfere nelegal suma de 1.742.830 RON în patrimoniul S.C. E. S.R.L, intimatul inculpat A. și-a folosit autoritatea și influența derivată din funcțiile de ministru al Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, senator și președinte al filialei județene Sibiu a P...., în realitate, din elementele de fapt reținute în legătură cu această acuzație rezultă că activitatea imputată intimatului inculpat *nu are legătură cu exercițiului demnității de senator sau a funcției de partid deținute de acesta, ci are legătură exclusiv cu exercitarea de către intimatul inculpat a calității de ministru*.

Din analiza normei de incriminare rezultă că elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000 constă în fapta subiectului activ de a folosi influența sau autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Or, subiectul activ al infracțiunii nu poate fi decât o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial *de drept privat*, această concluzie logică reieșind din faptul că

celelalte tipuri de persoane juridice enumerate de text sunt, de asemenea, persoane juridice fără scop patrimonial *de drept privat* (partid, sindicat), ai căror conducători sunt vizați de textul art. 1 lit. f din Legea nr. 78/2000 (referitor la persoane „care dețin o funcție de conducere într-un partid sau într-o formațiune politică, într-un sindicat, într-o organizație patronală ori într-o asociație fără scop lucrativ sau fundație”).

Spre deosebire de categoriile de persoane juridice avute în vedere de textul de incriminare, Ministerul este un organ de specialitate al administrației publice centrale, persoană juridică de drept public al cărui conducător (*ministrul*) deține calitatea de funcționar public reglementată prin dispozițiile art. 175 Cod penal și avută în vedere, în mod *distinct*, de prevederile art. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 (care se referă la persoane „care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice”).

Prin urmare, scopul incriminării conținute de textul art. 13 din Legea nr. 78/2000 este acela de a sancționa faptele de folosire a influenței sau a autorității deținute de un conducător al unei persoane juridice fără scop patrimonial din aceeași categorie cu partidele, sindicatele și patronatele, nu sancționarea unor fapte similare săvârșite de un ministru, care, în funcție de tipul acțiunii ce reprezintă elementul material al laturii obiective, se pot circumscrie uneia dintre celelalte infracțiuni de corupție la care face referire Legea nr. 78/2000.

În concluzie, contrar celor reținute de către prima instanță, în considerarea argumentelor anterior expuse, instanța de control judiciar apreciază că *ministrul A. nu putea avea calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000.*

Sub un al doilea aspect, se reține că în cadrul motivelor de apel formulate, Parchetul a invocat împrejurarea că în cauză, contrar celor reținute de către prima instanță, sunt îndeplinite *condițiile privind latura subiectivă a infracțiunii*, sens în care a arătat că, deși din declarațiile martorilor a rezultat că intimatul inculpat A. a stat într-o încăpere alăturată pe parcursul ședinței în care s-au discutat propunerile de sponsorizare, acesta a fost, totuși, interesat de parcursul acesteia și de sumele promise ca sponsorizare, ba chiar a solicitat suplimentări.

Cu toate acestea, instanța de control judiciar nu consideră această atitudine ca fiind relevantă pentru latura subiectivă a infracțiunii întrucât, *în lipsa oricărei probe care să confirme că intenția intimatului inculpat a fost de a nu fi asociat direct cu aceste solicitări de sponsorizare, datorită faptului că acesta cunoștea caracterul lor nelegal*, nu se poate susține că acesta a acționat cu intenția directă de a folosi influența sau autoritatea sa în scopul obținerii de bani necuveniți pentru societatea apelantului intimat inculpat R., respectiv SC E. S.R.L.

Dimpotrivă, astfel cum s-a arătat anterior, probele administrate în cauză au demonstrat faptul că intimatul inculpat a acționat în sensul propunerii unor sponsorizări pentru un eveniment sportiv important, organizat de către Federația Română de Box, nefiind dovedit că acesta avea cunoștință de împrejurarea că de bani rezultați din sponsorizări urma a beneficia SC E. S.R.L. și nici că scopul acțiunilor sale era de a furniza fonduri unei entități neîndreptățit legal să le primească.

Argumentele Parchetului (faptul că apelantul intimat inculpat O. a intrat, într-un mod neclar, în posesia listei cu sumele propuse a fi sponsorizate de către reprezentanții fiecărei companii, atitudinea pasivă a ministrului, care nu a oprit plata sponsorizărilor și nu a cerut recuperarea acestora după ce indiciile fraudei au fost descoperite) nu pot suplini lipsa dovezilor, directe sau indirecte, care să indice, dincolo de orice bănuială rezonabilă, că intimatul inculpat A. ar fi acționat cu intenția directă de a obține beneficii necuvenite pentru societatea apelantului intimat inculpat O., cu atât mai mult cu cât elementul material al infracțiunii analizate constă, întotdeauna, într-o *acțiune* (nu omisiune) de folosire a influenței sau autorității, infracțiunea fiind una comisivă.

Așadar, instanța de control judiciar **respinge**, ca **neîntemeiată**, critica formulată de către Ministerul Public referitoare la greșita apreciere a primei instanțe cu privire la elementele laturii subiective caracteristice infracțiunii, întrucât, din probele administrate nu rezultă prevederea și acceptarea de către intimatul inculpat a rezultatului produs, nici scopul nelegal urmărit de către acesta în derularea activității sale.

Cât privește argumentul apelantului referitor la existența unei *legături de cauzalitate* între acțiunile intimatului inculpat și primirea sponsorizărilor de către Federația Română de Box, instanța de control judiciar subliniază că, astfel cum a precizat în mod justificat prima instanță, consiliile de administrație ale companiilor naționale aflate în subordinea ministrului puteau decide, după parcurgerea procedurilor legale, aprobarea unei cereri de sponsorizare, respingerea acesteia sau acordarea unor sponsorizări într-un quantum mai mic decât cel stabilit în ședința din luna mai 2011 (cazul SC H. SA, unde s-a aprobat o sponsorizare diminuată a Federației Române de Box).

Mai mult, din declarațiile martorilor audiați în cauză rezultă că intimatul inculpat nu a discutat și nu a cerut niciunui dintre membrii consiliilor de administrație sau altor funcționari să aprobe sau să propună aprobarea cererilor de sponsorizare, astfel că nu se poate susține că, în lipsa solicitării exprese a intimatului inculpat, niciuna dintre companii nu ar fi sponsorizat Gala de box.

De remarcat, în acest context, că *scopul* în care intimatul inculpat a solicitat funcționarilor din minister organizarea întâlnirii cu reprezentanții companiilor naționale nu a fost acela de a obține, pentru sine sau pentru altul, bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, iar din probele administrate nu a rezultat

că acesta a cunoscut că organizatorul galei de box profesionist urma să fie SC E. S.R.L.

Probele menționate mai sus, la acest capitol **IV.7** arată, fără dubiu, că intimatul inculpat credea, justificat de conținutul Hotărârii de Guvern nr. 14 din 5 ianuarie 2011, că sponsorizările urmează să fie realizate în beneficiul Federației Române de Box, entitate ce îndeplinea condițiile prevăzute de art. 4 alin. 1 lit. a din Legea nr.32/1994 și era îndreptățită să obțină asemenea fonduri.

În concluzie, Completul de 5 Judecători apreciază ca **nefiind fondată** critica analizată, observând că în mod corect a stabilit prima instanță că probele administrate nu îndreptătesc reținerea, în sarcina intimatului inculpat A., a unor acțiuni de folosire a influenței și autorității derivate din funcțiile deținute, în scopul de a-i determina pe reprezentanții companiilor cu capital majoritar de stat aflate în subordinea ministerului în cauză să sponsorizeze gala „Campion pentru România”, neîndovedită, între altele, *existența unei legături de cauzalitate* între acțiunile intimatului inculpat și obținerea sumelor provenite din sponsorizări de către SC E. S.R.L.

IV.8. Cu privire la infracțiunea de spălare de bani reținută în sarcina inculpatului O.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a susținut că în mod greșit prima instanță a dispus achitarea apelantului intimat inculpat O. pentru infracțiunea de spălare de bani, considerând nejustificată concluzia că apelantul intimat inculpat O. trebuie să plătească statului doar suma datorată cu titlu de obligații fiscale aferente cheltuielilor fictive înregistrate ca provenind din relația cu SC B. S.R.L., în valoare de 646.838 lei. fiind, totodată, îndreptățit să păstreze diferența până la 1.966.000 lei transferată de către apelantul intimat inculpat în mod ilegal acestei societăți, pentru preținse servicii de publicitate și consultanță.

Analizând critica formulată de Parchet, instanța de control judiciar constată că probele administrate în cauză confirmă situația de fapt reținută în actul de sesizare, constând în aceea că, urmare înțelegerii dintre apelantul intimat inculpat O. și numitul C., societatea controlată de ultimul menționat, SC B. S.R.L., a emis pentru SC E. S.R.L. facturi pentru prestarea unor servicii fictive de publicitate și consultanță, iar contravaloarea acestora, achitată de către SC E. S.R.L., a fost retrasă în numerar din contul bancar al SC B. S.R.L. de către P., C. și V. și, prin intermediul aceluiași C., a fost restituită lui O., în schimbul unui comision.

Completul de 5 Judecători consideră corectă opinia primei instanțe, în sensul că faptele anterior descrise întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii unice de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005.

Deși, în anumite situații concrete, este posibil ca activitatea infracțională desfășurată în vederea disimulării provenienței banilor ori în scopul de a ajuta evazionistul să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei, să aibă caracter autonom față de acțiunea de evidențiere în actele contabile ale unei societăți a unor cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale, nu acesta este cazul în speță.

Dimpotrivă, în prezenta cauză, banii proveniți din evaziune fiscală nu au fost mutați sau transferați de către apelantul intimat inculpat inculpat O., în scopul prevăzut de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr.656/2002 (art. 23 alin. 1 lit. a în numerotarea anterioară datei de 12 octombrie 2012), ci operațiunea anterior menționată a avut drept scop însușirea de către apelantul intimat inculpat a produsului infracțiunii de evaziune fiscală.

Ca atare, contrar criticilor formulate de către Parchet, nu se poate susține că plata facturilor având ca obiect servicii fictive de consultanță și publicitate pretins prestate de SC B. S.R.L., urmată de retragerea banilor în numerar și remiterea lor inculpatului O. ar reprezenta un transfer de bunuri, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr.656/2002 (art. 23 alin. 1 lit. a în numerotarea anterioară), cu scopul ascunderii originii ilicite a banilor care proveneau din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

Instanța de control judiciar apreciază, așadar, corectă observația primei instanțe, în sensul că, apelantul intimat inculpat O. nu a săvârșit nicio acțiune de schimbare sau transfer a banilor proveniți din infracțiunea de evaziune fiscală, ci doar și-a însușit produsul infracțiunii de evaziune fiscală, contra unui comision cuprins între 3 și 9% din sumele retrase în numerar, deoarece acțiunea de dobândire a banilor retrași de C. și predați apelantului nu a fost urmată de niciun act subsecvent, în scopul disimulării originii ilicite a acestora.

Nu în ultimul rând, în raport și cu considerentele deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16/8 iunie 2016, invocată și de către prima instanță, care menționează, între altele, că revine organului judiciar sarcina de a decide, în situații concrete, dacă infracțiunea de spălare de bani este suficient de bine individualizată în raport cu infracțiunea din care provin bunurile și dacă este cazul să se rețină un concurs de infracțiuni sau o singură infracțiune, Completul de 5 Judecători subliniază că, în situații de fapt identice, în practica judiciară (sentința penală nr.1789/F/22 iulie 2016 a Tribunalului București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr.1830 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală vizând exact același tip de activitate desfășurată de către SC B. S.R.L.) s-a reținut doar infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, nu și infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 23 lit. a din Legea nr.656/2002.

Conchizând, așa cum justificat a stabilit și prima instanță, instanța de control judiciar consideră că în cauză nu se poate reține existența unui concurs de infracțiuni între evaziunea fiscală prevăzută de textul de lege menționat și spălarea de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (art. 23 alin. 1 lit. a în numerotarea anterioară datei de 12 octombrie 2012).

În consecință, Completul de 5 Judecători respinge, ca nefondată, critica analizată și menține soluția pronunțată de către prima instanță, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, prin care apelantul intimat inculpat O. a fost achitat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

IV. 9. În ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală presupusă săvârșită de inculpatul O. în legătură cu plățile efectuate de SC E. S.R.L. către SC B. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L.

IV.9.1. Instanța de control judiciar respinge critica apelantului intimat inculpat O. privind stabilirea eronată a situației de fapt, pe baza unor probe „nefiabile”.

Dimpotrivă, în cauză au fost administrate probe concludente care au confirmat că apelantul intimat inculpat O. a înregistrat în contabilitatea SC E. S.R.L. facturi emise de societățile SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. (de tip „fantomă”), care atestau efectuarea de cheltuieli pentru servicii de publicitate și consultanță care, în realitate, nu au fost prestate, iar banii au fost restituiți apelantului, activitate ce a prejudiciat bugetul de stat cu suma totală de 737.507 lei, reprezentând TVA și impozit pe venit.

În privința facturilor emise de către societatea SC B. S.R.L., în baza contractului nr. 2-10 din 10 octombrie 2011 încheiat între SC E. S.R.L., reprezentată prin administrator O., în calitate de beneficiar și SC B. S.R.L., reprezentată legal prin V., în calitate de prestator de servicii și a celor 15 acte adiționale date între 2 decembrie 2011 și 31 decembrie 2011, instanța de control judiciar constată justetea raționamentului primei instanțe care, în baza probelor administrate, a stabilit că aceste facturi, în sumă totală de 2.005.200,28 lei, au fost înregistrate în contabilitatea SC E. S.R.L. în luna decembrie 2011, în baza lor fiind dedus T.V.A. în sumă de 388.103 lei ($2.005.200,28 \times 24/124 = 388.103$) și cheltuiala aferentă în sumă de 1.617.097,28 lei.

Între 20 februarie 2012 și 29 august 2012, contravaloarea acestor facturi a fost achitată integral către SC B. S.R.L. și, respectiv, către SC B. S.R.L. (ultima menționată fiind o societate căreia SC B. S.R.L. îi girase biletele la ordin emise de către SC E. S.R.L., administrată de V.), astfel cum rezultă din înscrisurile de la dosar, deși serviciile de publicitate și consultanță nu au fost prestate, iar

sumele achitate au fost retrase de către C., G. și restituite apelantului intimat inculpat O., contra unui comision de 3% până la 9%.

Acest mod de operare era caracteristic societății SC B. S.R.L. și a constituit elementul de atracție pentru apelantul intimat O., care căuta societăți fantomă pentru a înregistra în contabilitate cheltuieli nereale, contra unui comision, în scopul reducerii taxelor și impozitelor datorate de apelant statului.

De altfel, împrejurarea că SC B. S.R.L., împreună cu SC B. S.R.L. au fost implicate în mecanisme de evaziune fiscală, având un comportament specific firmelor fantomă a fost constatată prin sentința penală nr.1789/F/22 iulie 2016 a Tribunalului București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr. 1830 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

Consecința activității anterior menționate a fost stabilită prin raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză, care a calculat prejudiciul produs de către SC E. S.R.L. în legătură cu contractul nr. 2-10 din 10 octombrie 2011 ca fiind TVA în sumă de 388.103 lei și impozit pe profit în sumă de 258.735 lei, valoarea totală fiind de 646.838 lei.

Același tip de operațiuni au fost derulate de apelantul intimat inculpat O. cu societatea E. S.R.L., administrată de P., societate care, potrivit relațiilor de la Oficiul Registrului Comerțului, are ca obiect principal de activitate comerțul cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzarea predominantă de produse alimentare, băuturi, cafea – cod CAEN 4711, iar în perioada analizată nu avea niciun salariat.

Cu această societate, SC E. a încheiat un contract de consultanță, la data de 01.02.2011, în valoare de 281.075 lei, pentru realizarea unui studiu în vederea deschiderii unei săli de fitness și alegerea unei locații, a unei propuneri pentru alegerea echipamentului de fitness și a serviciilor complementare și a unui plan de promovare a clubului și serviciilor sălii de fitness.

Factura fiscală seria EGE nr. 15/06.12.2011, având ca obiect servicii conform contract, în sumă de 281.075 lei (226.673 lei plus TVA de 54.402 lei) a fost stornată cu factura fiscală seria EGE nr.15/08.10.2012.

Ulterior, societatea E. S.R.L. a emis factura fiscală pentru avans, seria EGE nr.16/09.12.2011, în sumă de 281.075 lei (226.673 lei plus TVA de 54.402 lei), având ca obiect livrări marfă, din care SC E. S.R.L. a efectuat plăți către SC E. S.R.L. în suma totală de 163.052 RON

Această factură a fost înregistrată în contabilitatea societății SC E. S.R.L. drept cheltuială corespunzătoare lunii decembrie 2011, efectul fiind reducerea bazei impozabile, atât în ceea ce privește TVA (cu suma de 54.402 lei), cât și în ceea ce privește impozitul pe profit, în sumă de 36.267 lei, valoarea totală a prejudiciului cauzat din această relație comercială fiind de 90.669 lei.

Așa cum a precizat și prima instanță, aspectele anterior menționate sunt dovedite, în speță, prin mențiunile din raportul de constatare tehnico-științifică

întocmit în cursul urmăririi penale, din rapoartele de control ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală Antifraudă Fiscală privind activitatea SC E. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L., prin declarațiile martorilor T., C., P. și A., date atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de apel și prin înscrisurile referitoare la contractele încheiate între SC E. S.R.L. și SC B. S.R.L., SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L..

Fără a relua demonstrația realizată de către prima instanță cu privire la dovedirea situației de fapt anterior prezentate prin probele administrate în speță, Completul de 5 Judecători face trimitere la aceasta, considerând-o justificată din punct de vedere logico-juridic.

Este important de menționat că în fața instanței de apel, martorul T. a confirmat, întru totul, cele declarate anterior în fața instanțelor judiciare, depoziția sa coroborându-se cu declarațiile date anterior în cauză de către C., P. și A..

Astfel, martorul reiterează faptul că apelantul intimat inculpat a premeditat diminuarea artificială și nereală a taxelor și impozitelor ce ar fi trebuit achitate de societatea controlată de acesta, SC E. (devenită SC E. S.R.L.): „Inculpatul O., după Gala B., mi-a cerut să-i recomand pe cineva pentru desfășurarea unor operațiuni fără acoperire în servicii, respectiv pentru emiterea unor contracte și facturi, pentru tranzacționarea unor sume de bani în vederea diminuării sumei impozabile, anume pentru evaziune fiscală. (...) Ulterior, l-am pus în legătură pe inculpatul O. cu C.”, confirmă faptul că apelantul și C. au concretizat ”relația” de colaborare: „Din câte am înțeles de la C., s-au derulat sume de bani, aproximativ 2 mil. RON. În concret, C. mi-a spus că s-au semnat și derulat contracte între firma B., a lui C., și firma inculpatului O., contracte care s-au derulat în continuare, ceea ce a presupus încasări de bani plăți prin bancă, retrageri de numerar etc” și precizează că are cunoștință despre maniera de operare a lui C. și despre „afacerile” cu care acesta se ocupă în propria sa colaborare cu acesta, ce i-a adus, în final, o condamnare penală: „Eu și C. am fost cunoștințe și am desfășurat în perioada 2010-2012 afaceri cu acesta pe firma N.... (...) Când mă refer la afaceri este vorba de „afacerile pe care le-am făcut cu C. și inculpatul R.”, afaceri pentru care am fost condamnat reținându-mi-se în sarcină infracțiunea de evaziune fiscală” (declarația din data de 28 martie 2018 dată la instanța de apel, filele 290-298, vol II dosar apel).

Martorul a detaliat, cu aceeași ocazie, maniera de „lucru”, care presupunea emiterea de facturi pentru servicii fictive, înregistrarea lor, ca și cheltuieli deductibile, în contabilitatea societății ce urmărea să se sustragă de la plata taxelor și impozitelor, efectuarea de către aceasta din urmă a plății facturilor și, ulterior, retragerea, de către C. sau prin interpuși, a sumelor achitate, în numerar, urmată de restituirea lor către plătitor, cu reținerea unui comision ce putea ajunge până la 9%: „Menționez că se încheiau contractele

între cele două companii, se emiteau facturile pentru plata serviciilor prestate. Precizez că aproximativ 10% din contracte erau servicii reale, restul fiind fictive, în sensul că primeam factura de la C., factura pe care curgea tot circuitul contabil în sensul că era înregistrată, iar în final urma plata. Se făcea plata către firma lui C., acesta mergea la bancă și ridica banii și îi aducea la firma N.... Din câte știu eu, în afară de C., numita G. ridica banii de la bancă, aceasta fiind persoana care locuia la C.. Nu știu dacă fiul lui C., numitul Vladislav Ceban, ridica bani de la bancă în locul tatălui său. (...) Am dat numerele de telefon ale lui O. lui C. și numărul de telefon al lui C. lui O.. De la C. am înțeles că acesta s-a întâlnit cu O.. De la C. am aflat că acesta a perceput de la O. un comision de 9% din valoarea contractelor. Revin și arăt că de la O. am aflat despre comisionul de 9% la care m-am referit anterior, declarația pe care am dat-o la urmărire penală fiind mai apropiată ca dată de evenimente. (...) Era de notorietate faptul că C. percepea un comision de 9% urmare contractelor pe care le încheia cu diferite persoane. (...) C. a adus facturi pentru N... pentru trei societăți, respectiv pentru: B., B. și E..”

Contrar apărărilor formulate de către apelantul intimat inculpat O., care susține, în mod eronat, că declarațiile martorului T. nu se coroborează cu nicio altă probă, Completul de 5 Judecători apreciază că declarația anterior menționată, ca și declarațiile date de martor anterior în cauză, sunt relevante, coroborându-se cu declarațiile date de martorii C. (care a confirmat că a retras sume de bani din conturile societăților, la rugămintea lui C. și a dus sume de bani la sediul SC N... S.R.L.), P. (care, pe lângă relatările privind retragerile de sume de bani, împreună cu G., în anul 2012, a menționat și faptul că societățile B. S.R.L. și B. S.R.L. nu aveau salariați și nu desfășurau activități comerciale, iar G. și C. nu aveau cunoștințe de management) și A., care a arătat că firma administrată de acesta nu a montat niciodată reclame pentru societatea apelantului intimat inculpat O..

În contextul declarației date de către martorul A., anterior menționată, instanța de control judiciar apreciază nerelevantă mențiunea acestuia, subliniată de către apelantul intimat inculpat, în apărare (“contractele sunt încheiate cu proprietarii panourilor de afișaj stradal care nu sunt întotdeauna identici cu proprietarii pentru care facem reclamă. Nu am avut în proprietatea firmei panouri publicitare și nici nu am încheiat contracte directe cu beneficiarii reclamelor”), deoarece, așa cum a precizat martorul, acesta și-ar fi amintit o reclamă atipică, cu mânuși de box, însă nu a amplasat niciodată o asemenea reclamă.

Având în vedere aspectele anterior arătate, Completul de 5 Judecători consideră că declarația martorului T. este relevantă și trebuie valorificată în ansamblul materialului probator administrat, cu care se coroborează, neexistând

vreun motiv pentru înlăturarea acestei declarații, așa cum solicită apelantul intimat inculpat.

În cauză nu pot fi ignorate probe cum sunt procesul-verbal încheiat la data de 15 ianuarie 2015 de către inspectorii din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală Antifraudă Fiscală, care arată că, în cursul anului 2011 SC B. S.R.L. nu figurează ca având angajați, deoarece acest aspect arată că la acel moment nu exista personal angajat la această societate, care să presteze servicii pentru potențialii clienți ai societății.

Totodată, nu poate fi ignorată împrejurarea constatată prin sentința penală nr. 1789/F/22 iulie 2016 a Tribunalului București – Secția I Penală definitivă prin decizia penală nr. 1830 din 9 decembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală – și confirmată de martorul T., constând în aceea că atât SC B. S.R.L., cât și SC B. S.R.L. nu au funcționat efectiv, ci au fost implicate în mecanisme de evaziune fiscală, având un comportament specific firmelor fantomă.

Cât despre societatea SC E. S.R.L., aceasta a depus bilanț doar la 31.12.2011, iar din procesul-verbal întocmit la data de 15 ianuarie 2015 de inspectorii din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală Antifraudă Fiscală și înregistrat sub nr.78/15 ianuarie 2015 rezultă că la sediul social (și domiciliul fiscal) al societății nu a fost găsit nici un reprezentant și nici o altă persoană care să poată furniza relații sau informații, iar asociații N. și P. nu au fost găsiți la adresele de domiciliu și nu a putut fi identificată nici o persoană care să poată furniza relații despre aceștia. În plus, în perioada analizată, nici această societate nu avea vreun salariat, fiind evident că nu putea presta serviciile contractate.

În acest context, în legătură cu critica apelantului referitoare la neaudierea numitului C., instanța de control judiciar reamintește faptul că în cursul judecății în fața instanței de fond, la termenul din 19 octombrie 2016, a fost încuviințată audierea acestei persoane, care a fost citată telefonic în repetate rânduri, conform proceselor-verbale existente la dosarul cauzei, fiind citată, totodată, și la adresa de domiciliu din Republica Moldova, însă procedura de citare s-a întors cu mențiunea că martorul nu locuiește la adresa respectivă.

Așadar, nu se poate susține că instanța de fond nu a dat curs solicitărilor apărării privind audierea numitului C. ci, dimpotrivă, în ciuda eforturilor instanței, acesta nu a putut fi găsit în vederea audierii, astfel că la termenul din 10 februarie 2017, în raport și cu împrejurarea că la dosar au fost administrate suficiente probe de natură a edifica instanța asupra împrejurărilor de fapt relevante, prima instanță a dispus ca proba să nu mai fie administrată, în temeiul dispozițiilor art. 383 alin. 3 Cod procedură penală.

Soluția a fost menținută de către instanța de apel, care, prin încheierea din data de 11 decembrie 2017, între altele, a respins proba cu audierea numitului

C., apreciind-o ca nefiind utilă cauzei, motivat și de împrejurarea că la dosar există suficiente probe de natură a clarifica aspectul vizat de teza probatorie (lămurirea existenței raporturilor contractuale dintre SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L.).

Chiar și fără audierea acestei persoane, având în vedere unica activitate desfășurată de societățile B. și E., descrisă de martori, reprezentată de retrageri repetate de numerar din conturi, atât de la bancomate cât și de la ghișee bancare, instanța de control judiciar subliniază că, în baza probelor anterior enumerate, în speță este dovedit, dincolo de orice bănuială rezonabilă, că serviciile contractate de către SC E. S.R.L. nu au fost prestate de către SC B. S.R.L. sau de către E. S.R.L.

Este evident că operațiunile menționate în contractele încheiate de către SC E. S.R.L. cu cele două societăți sunt fictive, în sensul menționat în textul art. 2 lit. f din Legea nr. 241/2005, întrucât prin aceste contracte s-a urmărit ascunderea realității, prin crearea aparenței unor operațiuni comerciale care, în realitate, nu au existat.

Audiat de către instanța de control judiciar, apelantul intimat inculpat a susținut că serviciile contractate au fost prestate, însă, în mod inexplicabil, a arătat că nu cunoștea pe niciuna din persoanele care administrau sau reprezentau legal societățile SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L.: „*În concret, nu i-am cunoscut pe C. și nici pe C.. De asemenea, nici pe numita P. nu o cunosc și nu am văzut-o niciodată. Am insistat ca aceste persoane, despre care nu știam și nici astăzi nu știu că există, să fie audiate în toate fazele procesului*”, declarația fiind apreciată ca necredibilă, în contextul în care apelantul a semnat contractul cu SC E. S.R.L. reprezentată de P. și totodată, nejustificată în ipoteza în care serviciile contractate ar fi fost, cu adevărat, prestate.

În declarația dată în fața instanței de apel, apelantul a negat toate acuzațiile privind săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală și a susținut că, în realitate, „capul” circuitului evazionist ar fi fost martorul T..

Nici aceste afirmații nu pot fi apreciate ca fiind credibile, deoarece apelantul nu are o explicație referitoare la maniera în care acest martor ar fi putut influența relațiile comerciale stabilite între societatea sa și societățile pretins prestatoare de servicii.

Totodată, în declarația sa (filele 147-151, vol. III dosar apel) apelantul intimat inculpat susține că „*aceste servicii mi-au fost prestate de către P. și oamenii lui, cărora le-am emis bilete la ordin în baza facturilor pe care mi le-au prezentat și care proveneau de la SC B. S.R.L., societate care așa cum am precizat, a fost verificată de către angajații mei*”, dar arată că în ciuda biletelor la ordin menționate, emise pentru sume substanțiale, nu a încheiat nici un înscris cu numitul P. din care să rezulte că acesta a intermediat legătura cu reprezentanții SC B. S.R.L., afirmând că „*nu era vorba de o intermediere făcută*

de P. cu SC B. S.R.L. Nu am încheiat nici un fel de înscris nici cu P., pentru că nu era nevoie, pe mine mă interesa prestarea serviciilor.”

Cum numitul P. este, în prezent decedat, acesta nu a putut fi audiat de către instanța de apel.

Este important de subliniat că prima mențiune a apelantului referitoare la numitul P. a avut loc după decesul acestuia din urmă, la data de 6 octombrie 2016, mai exact în declarația dată de către apelant la instanța de fond, în data de 19 februarie 2017, la 2 ani după trimiterea sa în judecată. Deși apelantul intimat inculpat mai fusese audiat, atât de către organele de urmărire penală, cât și de către prima instanță la data de 26 februarie 2016, acesta nu a menționat până la data de 19 februarie 2017 numele lui P..

Apelantul intimat inculpat nu a explicat în ce mod ar fi putut numitul P. să rezolve problema prestării unor servicii de publicitate complexe, în condițiile în care, potrivit informațiilor disponibile online, acesta era jurnalist sportiv și jucător de șah, nefiind implicat în activități comerciale de tipul celor contractate de apelant.

În acest context, având în vedere și valoarea substanțială a plăților și a biletelor la ordin emise pentru SC B. S.R.L., se apreciază ca necredibilă afirmația apelantului, în sensul că numitul P. urma să presteze servicii de promovare și publicitate pentru SC E. S.R.L., văzând și faptul că pretinsa sa înțelegere cu P. nu a fost dublată de un înscris care să-i garanteze tocmai prestarea acestor servicii, contractate cu alte entități juridice fără legătură aparentă cu P.

Mai mult, afirmațiile apelantului intimat inculpat, în sensul că a crezut că societățile comerciale SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. funcționau legal, se contrazic cu precizarea sa din declarația dată la 10 februarie 2017 la instanța de fond (reiterată și în fața instanței de apel), în sensul că a știut că nu societățile cocontractante urmau să presteze serviciile, deoarece aceste servicii urmau a fi prestate de P..

Este total necredibilă și afirmația apelantului în sensul că nu reține cum a semnat contractele cu SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L., Completul de 5 Judecători subliniind că apelantul a semnat nu mai puțin de 15 acte adiționale cu prima societate, fiind imposibil ca acesta să nu-și amintească niciun detaliu despre persoana care a reprezentat societatea în aceste 15 ocazii.

Potrivit art. 2 lit. f din Legea nr. 241/2005, operațiunea fictivă presupune disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care nu există în fapt.

Din această perspectivă, depistarea caracterului fictiv al unei operațiuni presupune analiza celor patru elemente esențiale care caracterizează operațiunea economică: furnizorul sau prestatorul, cumpărătorul sau beneficiarul, bunurile sau serviciile tranzacționate și prețul sau contraprestația.

Altfel spus, pentru ca o operațiune să aibă caracter real, și nu fictiv este necesar ca toate elementele menționate anterior să fie reale, în mod cumulativ. Caracterul nereal al oricăruia dintre cele patru elemente esențiale ale operațiunii economice conduce la fictivitatea întregii operațiuni, întrucât situația faptică nu corespunde cu modul în care aceasta a fost evidențiată în actele contabile sau în alte documente legale.

Prin urmare, operațiunea consemnată într-o factură are caracter fictiv dacă datele cu privire la identificarea furnizorului sau prestatorului nu sunt reale.

În speță, apelantul intimat inculpat O. a declarat în fața instanței de apel, la data de 9 mai 2017, că: „serviciile au fost prestate și au fost plătite. Pentru serviciile respective, au fost încheiate contracte. Nu există nicio dovadă că (...) persoana care a prestat serviciile nu ar fi primit suma de bani. **Menționez că de aceste servicii (...) s-a ocupat Dan Pășărelu**”.

Presupunând că această declarație a apelantului intimat inculpat exprimă realitatea, se poate considera că cele menționate confirmă împrejurarea că între prestatorul de servicii menționat în facturile emise de către S.C. B. SRL și, respectiv, de către SC E. S.R.L., pe de o parte și societatea care a realizat serviciile contractate, pe de altă parte, **nu există identitate**, ceea ce probează, o dată în plus, faptul că operațiunile consemnate în facturi au caracter fictiv, în pofida unor mențiuni reale privind beneficiarul serviciilor.

Față de cele arătate anterior, se apreciază că susținerile apelantului intimat inculpat O. privind realitatea operațiunilor comerciale desfășurate cu S.C. B. SRL și, respectiv, cu SC E. S.R.L. sunt neîntemeiate.

În raport cu considerentele anterior menționate, Completul de 5 Judecători apreciază drept nefondate și susținerile apelantului intimat inculpat O., în sensul că realitatea tranzacțiilor comerciale pretins derulate între S.C. E. S.R.L., pe de o parte și S.C. B. S.R.L., respectiv S.C. E. S.R.L., pe de altă parte, se poate stabili doar prin efectuarea unei expertize financiar contabile.

O asemenea expertiză ar putea verifica doar existența și conținutul contractelor, facturilor, documentelor de plată și înregistrărilor contabile, aspecte de natură pur formală, fără implicații asupra realității și veridicității operațiunilor financiare derulate de societățile anterior menționate.

Astfel cum s-a arătat anterior, fictivitatea operațiunilor financiare pretins derulate între S.C. E. S.R.L. și S.C. B. S.R.L., respectiv S.C. E. S.R.L. rezultă și din mențiunile documentelor încheiate de organele de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală Antifraudă Fiscală, care au constatat că la sediul social al S.C. E. S.R.L. nu a fost găsit niciun reprezentant, iar asociații N. și P. nu au fost găsiți la adresele de domiciliu. Totodată, documentele menționate au constatat că, în perioada de interes, niciuna din cele două societăți nu figura cu angajați, iar martorul P. a menționat că G. și C. nu aveau cunoștințe de management.

În considerarea argumentelor anterior expuse, instanța de control judiciar consideră că probele administrate în cauză confirmă teza acușării, conform căreia operațiunile ce fac obiectul contractelor încheiate cu cele două societăți au avut caracter fictiv, constatând, totodată, că la dosar nu sunt depuse dovezi din care să rezulte contrariul acestei concluzii.

Având în vedere aspectele anterior menționate, Completul de 5 Judecători apreciază că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de lege privind *elementul laturii obiective* al infracțiunii de evaziune fiscală analizate, fiind dovedită evidențierea unor cheltuieli nereale în contabilitatea societății SC E. S.R.L., facurate și plătite pentru servicii neprestate.

Sub aspectul *laturii subiective*, din ansamblul probator, astfel cum a fost analizat anterior, rezultă faptul că apelantul intimat inculpat O. a cunoscut că documentele înregistrate în contabilitate reprezintă o disimulare a realității, martorul T. arătând chiar că apelantul a prevăzut și a urmărit ca, prin acțiunile sale, să se sustragă de la plata obligațiilor fiscale.

Premeditarea de care a dat dovadă apelantul face ca argumentul apărării, în sensul că acestuia nu i se putea cere să se comporte ca un investigator, să fie ineficace, deoarece în speță nu s-a conturat situația unui comerciant de bună credință expus, fără vină, unei situații neprevăzute, în care cocontractantul nu a putut sau nu a avut intenția de a presta serviciul sau de a livra bunul la care s-a obligat prin contract. Dimpotrivă, apelantul intimat inculpat a urmărit să diminueze baza impozabilă, prin înregistrarea în contabilitate, cu intenție, a unor cheltuieli plătite pentru servicii niciodată prestate.

Se constată, totodată, că în cauză sunt îndeplinite cele două condiții menționate în decizia pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza Maks Pen, EOOD C-18/13, invocată de apărătorii apelantului, deoarece, pe de o parte, comportamentul societăților SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. este unul de tip fraudulos și, pe de altă parte, în speță este pe deplin dovedit că apelantul intimat inculpat avea cunoștință că operațiunea invocată ca temei pentru dreptul de deducere era inexistentă.

În consecință, Completul de 5 Judecători **respinge, ca neîntemeiate**, criticile formulate de către apelantul intimat inculpat O., referitoare atât la lipsa probelor care să demonstreze, dincolo de orice bănuială rezonabilă, situația de fapt și vinovăția sa, cât și la neîntrunirea tipicității obiective și subiective a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005.

Dimpotrivă, fapta apelantului intimat inculpatului O. constând în aceea că, în calitate de asociat și administrator al SC E. S.R.L., în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, a înregistrat în contabilitatea societății facturi emise de societățile de tip fantomă SC B. S.R.L. și SC E. S.R.L. care atestau efectuarea unor cheltuieli pentru servicii de publicitate și consultanță ce nu au

fost vreodată prestate sau un avans pentru o marfă ce nu a mai fost livrată, prejudiciind în acest mod bugetul de stat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005.

IV.9.2. În raport de *situația de fapt* conturată în speță, **instanța de control judiciar consideră întemeiată** critica și, totodată, solicitarea apelantului intimat inculpat O. de schimbare a încadrării juridice, **din două** infracțiuni concurente de evaziune fiscală, prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și, respectiv, de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 33 lit. a Cod penal anterior, **într-o singură infracțiune de evaziune fiscală, în formă continuată**, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal.

Astfel, dispozițiile art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005 incriminează evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, iar agravanta prevăzută de alineatul 2 al acestui articol prevedea, în varianta anterioară datei de 22 martie 2013, majorarea cu 2 ani a limitelor de pedeapsă, pentru situația producerii unui prejudiciu mai mare decât echivalentul în lei a sumei de 100.000 euro.

Din situația de fapt reținută în speță, în baza probelor administrate, rezultă că în sarcina aceluiași subiect activ – apelantul intimat inculpat O. – s-a reținut o pluralitate de acte de executare omogene, constând în acțiuni repetate de înregistrare în contabilitatea societății a unor înscrisuri emise de SC B. S.R.L. (facturi înregistrate în contabilitate în decembrie 2011, emise în baza contractului nr. 2 / 10 din 10 octombrie 2011 și a celor 15 acte adiționale datate între 2 decembrie 2011 și 31 decembrie 2011) și SC E. S.R.L. (facturi înregistrate în contabilitate în luna decembrie 2011, emise în baza contractului din data de 1 februarie 2011, una dintre facturi fiind stornată în octombrie 2012), care atestau efectuarea de cheltuieli pentru servicii de publicitate și consultanță, care nu au fost prestate sau avans pentru marfă ce nu a fost livrată.

Deși, în general, săvârșirea de către aceeași persoană a două sau mai multor acțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul unei infracțiuni determină existența unui concurs de infracțiuni, condițiile concrete existente în speță denotă o unitate în planul laturii subiective, în sensul existenței unei rezoluții unice privind toate acțiunile anterior descrise, prin săvârșirea de către apelantul intimat inculpat a tuturor acțiunilor multiple în scopul producerii unui rezultat unitar, constând în suma rezultatelor individuale produse prin fiecare acțiune de înregistrare în contabilitate a unor cheltuieli care nu aveau la bază operațiuni reale.

În sensul unității rezoluției infracționale pledează omogenitatea actelor de executare, intervalul aproximativ identic în interiorul cărora s-au emis facturile (luna decembrie 2011), distanța relativă în timp între acestea și, mai ales, scopul unic urmărit de apelantul intimat inculpat, constând în alterarea rezultatelor financiare ale societății la nivelul anului 2011, în scopul sustragerii de la plata obligațiilor fiscale sau diminuării considerabile a valorii acestora.

Având în vedere aspectele anterior menționate, precum și faptul că prejudiciul cauzat prin acțiunile apelantului intimat inculpat O. a depășit, în total, echivalentul în lei al sumei de 100.000 euro, instanța de control judiciar **constată critica formulată de apelant întemeiată, sens în care o va admite.**

În consecință, în baza art. 386 Cod procedură penală, Completul de 5 Judecători va schimba încadrarea juridică a faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina apelantului intimat inculpat O., *din* două infracțiuni concurente, prevăzute de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 și de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 33 lit. a Cod penal anterior, *în* infracțiunea prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969 și art. 5 Cod penal.

IV.9.3. În aceste condiții, instanța de control judiciar nu poate da curs solicitării *apelantului intimat inculpat O.* de a lăsa nesoluționată acțiunea civilă, deoarece în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I sau II Cod procedură penală, nici cele ale art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, potrivit cărora în caz de achitare a inculpatului în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.

În acest context, în analiza criticii formulate de către apelantul intimat inculpat O. privind lipsa forței probante a raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de către specialistul Direcției Naționale Anticorupție, Completul de 5 Judecători constată că, în baza acestui raport, prima instanță a arătat că valoarea totală a prejudiciului de 737.507 lei a fost stabilită în sarcina SC E. S.R.L. astfel:

- în relația comercială cu SC B. S.R.L.: TVA în sumă de 388.103 lei și impozit pe profit în sumă de 258.735 lei, în total 646.838 lei, iar
- în raport cu SC E. S.R.L.: TVA în sumă de 54.402 lei și impozit pe profit în sumă de 36.267 lei, valoarea totală fiind de 90.669 lei.

Or, aceste sume rezultă și dintr-un simplu calcul efectuat de către instanța de control judiciar, prin aplicarea asupra sumei totale a facturilor înregistrate fraudulos în contabilitate a procentelor de 24% și, respectiv, de 16% corespunzătoare nivelului TVA și, respectiv, impozitului pe profit.

În ceea ce privește *valoarea TVA* dedus în baza facturilor emise către SC B. S.R.L, *suma de 388.103 lei* a rezultat prin aplicarea formulei de calcul a TVA asupra valorii totale a facturilor: $2.005.200,28 \times 24 / 124 = 388.103$, iar *valoarea impozitului pe profit* a rezultat prin aplicarea procentului de 16% asupra bazei

impozabile (din care s-a exclus TVA) de 1.617.097,28 lei: $1.619.097,28 \times 16/100$ rezultând suma de 258.735.6 lei.

Similar, în privința *valorii TVA* dedus în baza facturii seria EGE nr.16/09.12.2011 emisă către SC E. S.R.L, suma de 54.402 lei a rezultat prin aplicarea formulei de calcul a TVA asupra valorii totale a facturilor: $281.075 \times 24/124 = 54.402$, iar valoarea *impozitului pe profit* a rezultat prin aplicarea procentului de 16% asupra bazei impozabile (din care s-a exclus TVA) de 226.673 lei: $226.673 \times 16/100$ rezultând suma de 36.267 lei.

Valoarea totală a prejudiciului rezultă din adunarea sumelor anterior calculate, rezultând un total de 737.507 lei, aceasta fiind și suma dedusă de către societatea SC E. S.R.L. de la plata obligațiilor fiscale aferente anului 2011, care coincide cu valoarea calculată de expertul Direcției Naționale Anticorupție.

Prin urmare, nu era necesară efectuarea unei expertize, de către un expert neutru, pentru a se calcula impactul fiscal la nivelul anului 2011 al facturilor fiscale emise în luna decembrie 2011, dar achitate de societatea controlată de apelant în anul următor, între lunile ianuarie și august 2012.

În plus, astfel cum în mod justificat a stabilit prima instanță, potrivit dispozițiilor art. 352 alin. 1 și 2 din Legea nr. 207/2015 raportate la cele ale art.119 și 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în vigoare la data nașterii creanței fiscale, ținând cont și de decizia nr. 17/2015 publicată în Monitorul Oficial nr.875/23.11.2015, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, la suma reprezentând valoarea totală a prejudiciului (737.507 lei) se vor calcula, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv majorări de întârziere (dobânzile și/sau penalitățile de întârziere) pentru fiecare zi de întârziere.

În ceea ce privește solicitarea de efectuarea a unei expertize financiar-contabile, instanța de control judiciar consideră că în cauză, aceasta a fost în mod justificat respinsă, deoarece obiectivele propuse, privind dovedirea realității și legalității tranzacțiilor desfășurate de SC E. S.R.L. cu societățile B. S.R.L., E. S.R.L. și T. S.A. și privind identificarea comportamentului fiscal al partenerilor contractuali nu fac parte dintre elementele asupra cărora se poate pronunța un expert financiar-contabil, ci sunt aspecte ce cad în aprecierea exclusivă a instanței de judecată, doar aceasta putând stabili, în funcție de chestiunile concrete relevate de probele administrate, dacă operațiunile comerciale au avut un caracter legal, real și dacă acestea au fost derulate cu societăți de tip fantomă sau cu comportament comercial normal.

Ca atare, Completul de 5 Judecători va **respinge** critica analizată, ca **neîntemeiată**, constatând că în mod corect și justificat a fost obligat apelantul intimat inculpat O., în solidar cu partea responsabilă civilmente SC E. S.R.L. (fostă SC E. S.R.L) la plata către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin

A.N.A.F a sumei de 737.507 lei cu titlu de despăgubiri civile la care se adaugă dobânzile și penalitățile prevăzute de Codul de procedură fiscală aferente debitului principal, calculate de la data scadenței debitului principal și până la plata integrală a acestuia.

IV.10. Cu referire la apelurile declarate de **părțile civile S.N.T.G.N. T. S.A., S.N. N. S.A., S. S.A. și S. S.A.**, instanța de control judiciar constată că, potrivit motivelor de apel depuse la dosar de primele trei părți civile menționate, criticile formulate vizează, în principal, obligarea apelantului intimat inculpat O. la plata despăgubirilor civile reprezentând valoarea sponsorizărilor acordate Federației Române de Box plus dobânzi, invocându-se, în esență, nerespectarea, de către apelantul intimat inculpat O., în calitate de președinte al Federației, a contractelor de sponsorizare (S.N.T.G.N. T. S.A., S. S.A. și S. S.A.).

În mod diferit, apelanta parte civilă **S.N. N. S.A.** a solicitat, în cadrul motivelor de apel formulate, obligarea apelanților intimați inculpați U., B., O., L., N., T. și B., în solidar cu intimatul inculpat A., la plata despăgubirilor constând în valoarea sponsorizării acordate plus dobânzi.

În procesul penal, acțiunea civilă este guvernată de regulile dreptului civil, dar este alăturată acțiunii penale, având ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a inculpatului și/sau a părții responsabile civilmente ori a succesorilor acesteia, în vederea reparării prejudiciilor materiale și/sau morale cauzate persoanei vătămate ca urmare a faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată.

Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile, sens în care se au în vedere dispozițiile art. 1357 – 1371 din Codul civil. Din conținutul prevederilor legale anterior menționate, rezultă că pentru a exista o răspundere civilă delictuală, este necesară întrunirea cumulată a următoarelor condiții: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile.

În speță, prezintă interes existența unui *raport de cauzalitate* între faptele ilicite pentru care apelanții intimați inculpați au fost trimiși în judecată și condamnări și prejudiciul produs părților civile și, totodată, existența *vinovăției* apelanților intimați inculpați în legătură cu fapta cauzatoare de prejudiciu.

Se constată că sumele pentru care societățile cu capital de stat din subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri s-au constituit părți civile reprezintă contravaloarea sponsorizărilor acordate de acestea, la solicitarea funcționarilor din cadrul ministerului, către Federația Română de Box, condusă de apelantul intimat inculpat O., plus dobânzile aferente.

În speță, aspectele privind circumstanțele acordării acestor sponsorizări au fost analizate de prima instanță strict în limitele impuse de actul de sesizare al instanței, mai exact, în contextul faptei pentru care a fost trimis în judecată

intimatul inculpat A., de altfel unica faptă care face referință la elementele invocate de apelantele părți civile.

Or, atât în viziunea primei instanțe, cât și în cea a instanței de control judiciar s-a considerat că se impune achitarea intimatului inculpat A., în baza art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, deoarece a acționat fără vinovăție, în sensul că din probele administrate nu rezultă prevederea și acceptarea de către intimatul inculpat a rezultatului produs, nici scopul nelegal urmărit de către acesta în derularea activității sale.

Totodată, s-a stabilit că nu există o legătură de cauzalitate între acțiunile intimatului inculpat și primirea sponsorizărilor de către Federația Română de Box, ci consiliile de administrație ale companiilor naționale aflate în subordinea ministerului puteau decide, după parcurgerea procedurilor legale, aprobarea, respingerea unei cereri de sponsorizare sau acordarea sponsorizării într-un alt quantum decât cel solicitat.

Nu în ultimul rând, din declarațiile martorilor audiați în cauză rezultă că intimatul inculpat A. nu a discutat și nu a solicitat niciunui dintre membrii consiliilor de administrație sau altor funcționari să aprobe sau să propună aprobarea cererilor de sponsorizare.

Prin urmare, în cauză nu s-a dovedit că *fapta* pentru care a fost trimis în judecată intimatul inculpat A. se află în *raport de cauzalitate* cu *prejudiciul* produs, nici că acest prejudiciu este imputabil acestuia.

Sub un alt aspect, o asemenea legătură de cauzalitate între fapta sau faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată și prejudiciul produs părților civile nu poate fi reținută nici față de apelantul O., nici față de apelanții intimați inculpați U., B., L., N., T. și B., deoarece, în cazul tuturor acestor apelanți intimați inculpați, activitățile infracționale deduse judecății nu au legătură cu aspectele concrete ale solicitării, acordării și utilizării sponsorizărilor de către Federația Română de Box, ci sunt diferite, fiind limitate la acele fapte pentru care apelanții intimați inculpați au fost trimiși în judecată și care au făcut obiectul verificărilor instanței.

Pe cale de consecință, nu există temei legal pentru introducerea în cauză a Federației Române de Box, ca parte responsabilă civilmente, așa cum a solicitat apelanta parte civilă S. S.A., nefiind întrunite condițiile prevăzute de art. 1373-1374 din Codul civil.

În consecință, instanța de control judiciar **respinge, ca nefondate**, criticile formulate de către apelantele părți civile S.N.T.G.N. T. S.A. S.N. N. S.A.București, S. S.A., S.N.G.N. R. S.A. Mediaș, S.P.E.E.H H. S.A., constatând că soluția pronunțată de către prima instanță, în sensul respingerii, ca nefondate, a cererilor de despăgubiri civile este corectă.

IV.11. În ceea ce privește criticile formulate de către către **apelanții intimați inculpați U., O., B., N. și B.** cu privire la modul de individualizare al

pedepselor aplicate de către prima instanță, Completul de 5 Judecători constată că apelanții au contestat quantumul prea mare al pedepselor principale aplicate (U., L.), modalitatea de executare stabilită (B.), durata prea îndelungată a termenelor de supraveghere (L., B.) și neaplicarea circumstanțelor atenuante (U., L., N., B.) și au susținut, de asemenea, greșita stabilire a legii penale mai favorabile, pe care au apreciat-o a fi Codul penal anterior (B.).

Totodată, apelanții intimați inculpați B. și N. au susținut, în cadrul apelurilor formulate, că prima instanță ar fi trebuit să rețină dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală la încadrarea juridică a faptei pentru care a fost cercetat și condamnat

În sens contrar, **Ministerul Public** a criticat sentința apelată pentru aplicarea, pentru toți apelanții intimați inculpați, a unor pedepse principale în quantum prea redus (referitor la toți apelanții intimați inculpați), a unor pedepse complementare al căror conținut este prea restrâns și a unor termene de supraveghere, respectiv, de încercare (L., N.) prea reduse și, de asemenea, sub aspectul necesității aplicării unor pedepse accesorii adecvate în ceea ce privește pe apelanți.

IV.11.1 În ceea ce privește criticile formulate de apelanții intimați inculpați B. și N. privind omisiunea primei instanțe de a reține dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, din verificarea actelor și lucrărilor dosarului rezultă că apelanții intimați inculpați B., N. și T. au solicitat, la termenul de judecată din 16 octombrie 2015 ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de aceștia, în condițiile procedurii prevăzute de art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, astfel că prima instanță a procedat la audierea inculpaților, conform dispozițiilor art.375 alin.1 Cod procedură penală.

Cu această ocazie, prima instanță a luat act de declarațiile apelanților, care au arătat că recunosc în totalitate faptele reținute în sarcina lor prin actul de sesizare.

Prin încheierea din data de 21 octombrie 2015 instanța de fond a respins, însă, cererea apelanților intimați inculpați privind judecarea cauzei în procedura simplificată, motivat de împrejurarea că în cauză, cercetarea judecătorească privește infracțiuni corelative de dare și luare de mită săvârșite fie în formă de autorat sau coautorat, fie în forma complicității, între care există o strânsă legătură.

Ca atare, instanța de fond a apreciat că judecarea cauzei urmează a fi realizată în procedura obișnuită, urmând ca, în ipoteza în care, la finalul cercetării judecătorești se va reține aceeași situație de fapt ca cea arătată în rechizitoriu și recunoscută de inculpații L., N., T. și B., aceștia să beneficieze de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă.

În acord cu cele anterior menționate, prima instanță a reținut, în considerentele sentinței apelate, că în urma administrării tuturilor probelor, în cauză a rezultat aceeași situație de fapt cu cea recunoscută de apelanții intimați inculpați anterior menționați, *constatând că acestora le sunt aplicabile dispozițiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.*

În consecință, deși prima instanță a omis să menționeze, în mod expres, și acest text de lege în dispozitivul sentinței penale, la încadrarea juridică a faptelor săvârșite de apelanții menționați, considerentele sentinței precizează că pedepsele aplicate celor patru apelanți intimați inculpați nu fost stabilite, în aplicarea textului art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, în raport cu limitele speciale ale pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpaților *redușe cu o treime.*

Ca atare, având în vedere cuantumul pedepselor aplicate, stabilit în limite legale, această critică formulată de către apelanții intimați inculpați B. și N. *este nefondată*, urmând a fi *respinsă* de către instanța de control judiciar.

IV.11.2. În ceea ce privește criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat L. cu referire la modalitatea de individualizare a pedepsei privind pe acest apelant, instanța de control judiciar constată că, într-adevăr, apelantul intimat inculpat nu are antecedente penale și a avut o conduită sinceră pe parcursul derulării procesului penal, recunoscând faptele și contribuind la aflarea adevărului și a împrejurărilor în care s-a desfășurat activitatea infracțională, în ceea ce privește faptele de luare de mită și abuz în serviciu reținute în sarcina apelantei intimate inculpate U., dar și a faptelor reținute în sarcina apelanților intimați inculpați O., B., B., T. și N..

Fată de apelantul intimat inculpat au fost apreciate a fi incidente și dispozițiile art. 19 din OUG nr. 43/2002, având în vedere că la data de 17 februarie 2015, acesta a sesizat organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea mai multor infracțiuni, a depus dovezi în susținerea sesizării și a detaliat împrejurările săvârșirii faptelor, în cauză (dosarul nr.P/2015) fiind dispusă efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 295 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal și abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal cu aplicarea art. 5 și art. 38 Cod penal.

În legătură cu critica analizată, Completul de 5 Judecători consideră neîntemeiată solicitarea apelantului intimat inculpat de aplicare a circumstanțelor atenuante facultative, deoarece împrejurările invocate, referitoare la recunoașterea faptelor și la stăruința de care a dat dovadă în înlăturarea rezultatului acestora, au fost deja valorificate de către prima instanță, prin aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală și a art. 19 din OUG nr. 43/2002, astfel cum s-a arătat anterior.

În același sens, se apreciază ca fiind corecte argumentele primei instanței, care a reținut că în cauză nu se pot reține, în privința apelantului intimat inculpat L., dispozițiile art. 74 și, respectiv, 76 Cod penal anterior, având în vedere gravitatea infracțiunilor comise, faptul că apelantul intimat inculpat deținea o funcție publică importantă, aceea de consilier personal al ministrului Dezvoltării Regionale și Turismului, complexitatea activității infracționale și modul în care aceasta a fost gândită (pentru a facilita obținerea de către anumiți funcționari publici de rang înalt a unor sume de bani în cuantum semnificativ, nemeritate și, deopotrivă, pentru ascunderea naturii reale ale operațiunilor), numărul semnificativ de persoane implicate și scopul favorizării unor societăți comerciale în mod netransparent, cu încălcarea reglementărilor privind achizițiile publice.

Contrar susținerilor apelantului intimat inculpat, dar și criticilor Ministerului Public, instanța de control judiciar apreciază că pedeapsa aplicată de prima instanță apelantului intimat inculpat este cuantificată corespunzător, în raport cu gradul de implicare a acestuia în ansamblul activității infracționale, iar modalitatea de executare aleasă de către prima instanță corespunde întru totul comportamentului procesual manifestat în speță de către apelantul intimat inculpat.

Instanța de control judiciar apreciază ca fiind corectă și concluzia primei instanțe în sensul că, în cazul apelantului intimat inculpat L., legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, deoarece prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de dare de mită, aplicarea sporului de pedeapsă nu este obligatorie în cazul concursului de infracțiuni, iar dispozițiile referitoare la suspendarea executării pedepsei sunt mai favorabile decât cele privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere cuprinse în noul Cod penal.

În acest context, în considerarea circumstanțelor procesuale și personale ale apelantului intimat inculpat L., se apreciază că durata de 1 an și șase luni a pedepsei închisorii aplicate acestuia este potrivită, servind scopului preventiv-educativ al pedepsei, conținutul pedepsei accesorii este judicios determinat, iar durata termenului de încercare de 5 ani, stabilit în conformitate cu dispozițiile art. 87 alin.1 și alin. 2 Cod penal anterior corespunde dezideratului ca apelantul intimat inculpat să nu mai săvârșească infracțiuni.

Prin urmare, instanța de control judiciar **respinge** criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat L., **ca neîntemeiate**

IV.11.3 În privința criticilor formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat N. cu referire la modalitatea de individualizare a pedepsei, instanța de control judiciar constată de asemenea, că apelantul intimat inculpat nu are antecedente penale, a recunoscut faptele și a avut o conduită sinceră pe parcursul derulării procesului penal, de la un anumit

moment dat, servind prin declarațiile date la aflarea adevărului și a împrejurărilor în care s-a desfășurat activitatea infracțională a celorlalți apelanți intimați inculpați.

În legătură cu critica formulată de apelantul intimat inculpat, Completul de 5 Judecători consideră neîntemeiată solicitarea acestuia de reținere a circumstanței atenuante prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal anterior, motivat de împrejurarea că este absolvent de studii superioare sau de faptul că, anterior deținerii funcției de secretar general la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, a desfășurat activități profesionale onorabile, inclusiv în cadrul NATO.

În cauză, pedeapsa stabilită de către prima instanță a avut în vedere, în mod justificat, gravitatea infracțiunilor comise, funcția publică extrem de importantă și influență deținută de apelant, aceea de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, rolul important pe care apelantul l-a avut în multe dintre activitățile infracționale analizate și, în special, scopul obținerii unor sume importante de bani cu titlu de mită, pentru sine și pentru apelanta U. sau pentru partid, prin favorizarea unor societăți comerciale în detrimentul altora.

Totodată, aspectele legate de comportamentul procesual al apelantului intimat inculpat, de recunoașterea faptelor și de contribuția acestuia la aflarea adevărului au fost deja valorificate de către prima instanță, prin aplicarea dispozițiilor art. 296 alin. 10 Cod procedură penală, astfel că nu se impune reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 alin. 1 lit. a Cod penal anterior.

Contrar susținerilor apelantului intimat inculpat, dar și criticilor Ministerului Public, instanța de control judiciar apreciază că pedeapsa aplicată de prima instanță apelantului intimat inculpat, de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior a fost cuantificată corespunzător, în raport cu gradul important de implicare a acestuia în ansamblul activității infracționale, iar modalitatea de executare aleasă de către prima instanță, aceea a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, corespunde întru totul scopului preventiv-educativ al pedepsei.

Și în cazul apelantului intimat inculpat N., legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, care prevede dispoziții referitoare la suspendarea executării pedepsei mai favorabile decât cele cuprinse în noul Cod penal.

În acest context, în considerarea circumstanțelor procesuale și personale ale apelantului intimat inculpat N., se apreciază că durata pedepsei principale aplicate acestuia este potrivită cu ansamblul circumstanțelor ce caracterizează persoana apelantului și activitatea sa infracțională, conținutul pedepsei

complementare și a celei accesorii este determinat în mod echilibrat, iar durata termenului de încercare de 6 ani, stabilit în conformitate cu dispozițiile art. 86¹ alin.1 și alin. 2 Cod penal anterior nu este prea îndelungat, în raport cu necesitatea asigurării, pe viitor, a unui comportament social corespunzător al apelantului intimat inculpat.

În consecință, instanța de control judiciar **respinge** criticile formulate atât de apelant, cât și de către Ministerul Public, ca **nef fondate**.

IV.11.4. În ceea ce privește criticile formulate de către Ministerul Public cu privire la modalitatea de individualizare a pedepsei privind pe intimata inculpată T., instanța de control judiciar constată că aceasta nu are antecedente penale, a dat dovadă de sinceritate pe parcursul derulării procesului penal, recunoscând și regretând faptele comise.

Totodată, se constată că, prin declarațiile date în cauză, intimata inculpată a avut o contribuție importantă la stabilirea împrejurărilor de fapt circumscrise faptei de luare de mită reținute în sarcina apelantei intimate inculcate U., dar și faptelor reținute în sarcina apelanților intimati inculpați B. și B..

De altfel, deși prin încheierea din data de 21 octombrie 2016, prima instanță a respins, între altele, cererea formulată de către intimata inculpată T. de judecare a cauzei în procedura simplificată, ulterior administrării tuturor probelor s-a constatat că situația de fapt rezultată este aceeași cu cea recunoscută de intimata inculpată în mod justificat fiind reținute, în ceea ce o privește, dispozițiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.

Instanța de control judiciar apreciază drept corectă concluzia primei instanțe în sensul că legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, întrucât această lege prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de luare de mită, iar dispozițiile vechiului cod penal referitoare la suspendarea executării pedepsei sunt mai favorabile decât cele cuprinse în noul Cod penal.

Ca atare, pedeapsa aplicată de către prima instanță intimatei inculcate, de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit.a teza a II-a și lit. b Cod penal anterior este corect individualizată, atât sub aspectul quantumului și al tipului pedepselor complementare, cât și sub aspectul modalității de executare stabilite, acela prevăzut de art. 86¹ Cod penal anterior, pe o perioadă de încercare de 5 ani.

În consecință, în raport cu circumstanțele concrete existente în speță, precum și în considerarea actelor depuse de intimata inculpată la dosarul de apel, în dovedirea circumstanțelor sale personale, Completul de 5 Judecători apreciază drept **nefondată** susținerea Ministerului Public, în sensul că prima instanță a aplicat intimatei inculcate o pedeapsă principală în quantum prea redus, pedeapsa complementară în conținut prea restrâns și un termen de supraveghere prea scurt.

IV.11.5. Referitor la criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat B. privind modalitatea de individualizare a pedepsei

Contrar susținerilor formulate de apelantul intimat inculpat B., instanța de control judiciar apreciază corectă decizia primei instanțe în sensul nereținerii dispozițiilor art. 74 alin. 1 lit. a și c și art. 76 alin. 1 lit. c Cod Penal anterior în ceea ce-l privește pe acesta.

Totodată, se constată că afirmația apelantului, în sensul că prima instanță nu ar fi analizat în mod distinct situația sa, nu corespunde realității, ci, prin prisma faptului că între fapta săvârșită de apelant și faptele pentru care au fost condamnați apelanții intimați inculpați I., N. și T. există o strânsă legătură și toți acești apelanți au recunoscut săvârșirea faptelor, în mod firesc, prima instanță a procedat la analiza unitară a aspectelor caracteristice tuturor celor patru apelanți intimați inculpați, inclusiv apelantului B..

Instanța de fond a valorificat, în condițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, conduita sinceră a apelantului pe parcursul procesului penal, recunoașterea de către acesta a faptei săvârșite, încă din faza urmăririi penale și contribuția sa la aflarea adevărului în cauză.

În contextul dat, ca toate cauzele apelantului intimat inculpat nu deținea o calitate oficială, de înalt demnitar sau funcționar public, împrejurările săvârșirii faptei de către acesta nu îndreptățeau instanța la aplicarea dispozițiilor art. 74 alin. 1 lit. a și c și art. 76 alin. 1 lit. c Cod Penal anterior.

În principiu, recunoașterea unor date și împrejurări ale realității ca reprezentând circumstanțe atenuante nu este posibilă decât dacă acestea reduc în asemenea măsură gravitatea faptei, în ansamblul său sau îl caracterizează de o asemenea manieră pe inculpat, încât numai aplicarea unei pedepse sub minimul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită în concret satisface imperativul justei individualizări a pedepsei.

Or, în cauză, nu se conturează o asemenea situație.

Dimpotrivă, contrar criticilor formulate de către apelantul intimat inculpat, Completul de 5 Judecători apreciază drept relevante modul de concepere și îndeplinire a activității infracționale, împrejurările comiterii faptelor și importanța relațiilor sociale încălcate de apelant prin săvârșirea unei infracțiuni grave de corupție.

Instanța de control judiciar subliniază că apelantul intimat inculpat a participat, în calitate de autor al infracțiunii de dare de mită, la un context factual de o gravitate semnificativă, dând naștere unei conjuncturi în care criteriile corecte de valorizare a activității desfășurate au fost anulate, singurul scop fiind acela de încasare, cu prioritate față de restul societăților participante la programele finanțate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, a

sumelor pe care apelantul intimat inculpat le considera datorate societății sale, în dauna celorlalți constructori.

Modul său de acțiune a angrenat un număr mai mare de participanți la activitatea infracțională, cu multiple ramificații, apelantul fiind pe deplin conștient că lanțul infracțional includea și funcționari publici cu rang înalt și putere decizională.

Prin suma importantă pe care apelantul intimat inculpat a înțeles să o plătească drept mită către apelantele intime inculpate U. și T., cu ajutorul apelanților L. și B., a contribuit la consolidarea unei atmosfere de corupție la cel mai înalt nivel, care a afectat grav desfășurarea relațiilor comerciale aferente programelor derulate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

De aceea, în cauză, nu se impunea reținerea de circumstanțe atenuante în privința apelantului intimat inculpat.

Dimpotrivă, în dezacord cu susținerile atât ale apelantului intimat inculpat, cât și ale Ministerului Public, pedeapsa aplicată de prima instanță apelantului, de 2 ani și 6 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior este cuantificată corespunzător, iar modalitatea de executare aleasă de către prima instanță este potrivită în raport cu circumstanțele personale ale acestuia și cu împrejurările în care s-a comis fapta.

Totodată, este corectă și aprecierea primei instanțe în sensul că, în cazul apelantului intimat inculpat, legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal anterior, deoarece prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de dare de mită, iar dispozițiile referitoare la suspendarea executării pedepsei sunt mai favorabile decât cele care vizează suspendarea executării pedepsei sub supraveghere cuprinse în noul cod penal.

În același context, în dezacord cu criticile formulate de Ministerul Public, se apreciază că prima instanță a determinat în mod corespunzător conținutul pedepsei complementare și accesorii, nefiind necesară și interzicerea dreptului de a ocupa funcția de administrator de societate comercială, iar durata termenului de încercare de 5 ani, stabilit în conformitate cu dispozițiile art. 86¹ alin.1 și alin. 2 Cod penal anterior corespunde dezideratului ca apelantul intimat inculpat să nu mai săvârșească infracțiuni în viitor.

Prin urmare, Completul de 5 Judecători **respinge, ca nefondate**, atât criticile formulate de Ministerul Public, cât și pe cele formulate de către apelantul intimat inculpat B..

IV.11.6. Referitor la criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat B. privind modalitatea de individualizare a pedepsei, instanța de control judiciar apreciază că prima instanță a procedat corect atunci când, în evaluarea tratamentului sancționator pe care urma să-l aplice apelantului intimat inculpat B., a stabilit că legea penală mai favorabilă

este, în cazul acestuia, noul Cod penal, deoarece acestui apelant i s-a reținut în sarcină săvârșirea unei singure infracțiuni de complicitate la luare de mită, pentru care noua legislație penală, prevede o limită maximă a pedepsei mai mică (10 ani) decât cea prevăzută de Codul penal anterior (12 ani), limita minimă fiind aceeași, de 3 ani.

Instanța de fond nu a făcut o analiză comparativă a circumstanțelor atenuante prevăzute de cele două reglementări penale succesive, nici nu a analizat condițiile suspendării executării pedepsei, deoarece a considerat, în mod justificat, că în cazul acestui apelant intimat inculpat nu vor fi reținute circumstanțe atenuante și, totodată, că pentru a servi scopului de prevenție socială a pedepsei, modalitatea de executare urmează a fi stabilită în regim de detenție.

Deși participarea apelantului intimat inculpat P., în calitate de complice, la infracțiunea de luare de mită săvârșită de U. și T. nu a fost urmată de obținerea unor beneficii personale semnificative, Completul de 5 Judecători nu poate fi de acord cu susținerea acestuia în sensul că pronunțarea unei pedepse cu executare în regim de detenție, în ceea ce-l privește, ar fi o eroare prin comparație cu participarea la activitatea infracțională a altor apelanți intimati inculpați, funcționari publici, care au acționat cu intenție, în calitate de autori și față de care s-au pronunțat pedepse a căror executare a fost suspendată.

Această diferențiere în modalitatea de executare stabilită de către prima instanță este corectă, în raport cu împrejurarea că apelantii față de care s-a pronunțat pedepse cu suspendarea sub supraveghere a executării au recunoscut, în totalitate, săvârșirea faptelor astfel cum au fost reținute în sarcina lor și au avut de-a lungul derulării procedurilor judiciare o atitudine în acord cu situația vinovăției fiecăruia dintre aceștia, rezultată, evident, din probele administrate.

În mod diferit, apelantul intimat inculpat a ignorat cu desăvârșire împrejurările de fapt rezultate din probe și a încercat să dea o altă conotație acțiunilor sale, susținând că a nu a cunoscut faptul că banii pe care i-a primit în cont reprezentau mită și încercând să acrediteze ideea că acești bani aveau o proveniență legitimă sau că nu aveau drept destinatar final pe apelanta intimată inculpată U., ci doar pe apelanta intimată inculpată T..

Această versiune a faptelor a încercat să sugereze, în ciuda probelor care demonstau contrariul, că operațiunea prin care a primit în contul societății sale sume importante de bani în beneficiul apelantelor U. și T., provenite de la societatea apelantului intimat inculpat L., a fost o operațiune comercială legitimă.

Pericolul social ridicat al faptei comise, complexitatea activității infracționale și quantumul sumelor de bani vehiculate au determinat prima instanță să aplice o pedeapsă în quantumul minim prevăzut de lege pentru infracțiunea comisă, cu executare în regim privativ de libertate, în considerarea

unor criterii dintre cele prevăzute de art. 74 Cod penal, cum ar fi lipsa antecedentelor penale ale apelantului intimat inculpat, dar și împrejurarea că acesta s-a aflat într-o relație de subordonare cu apelanta intimată inculpată U..

Contrar criticii formulate de către Ministerul Public, instanța de control judiciar consideră că pedeapsa aplicată apelantului, care include și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a și lit. b Cod penal, pe o perioadă de 2 ani și o pedeapsă accesorie similară este aptă să asigure reeducarea apelantului intimat inculpat și, totodată, să prevină săvârșirea de către acesta de noi infracțiuni.

În consecință, criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat B. **se resping, ca nefondate.**

IV.11.7. Referitor la criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelanta intimată inculpată U. privind modalitatea de individualizare a pedepsei

În acord cu prima instanță, Completul de 5 Judecători constată, având în vedere criteriile de individualizare reținute de către prima instanță, că în mod corect aceasta a stabilit că în cazul apelantei intimat inculpat U., legea mai favorabilă este Codul penal anterior, deoarece, chiar dacă pedepsele prevăzute în noul Cod penal pentru infracțiunile de luare de mită și abuz în serviciu sunt în limite mai reduse, în privința apelantei sunt incidente dispozițiile legale privind concursul real de infracțiuni, iar prevederile art. 39 alin. 1 Cod penal impun, în mod obligatoriu (nu facultativ, ca în vechea reglementare) adăugarea la pedeapsa rezultantă a unui spor de pedeapsă.

În acord cu prima instanță, apreciem că în cauză nu era necesară reținerea unor circumstanțe atenuante privind-o pe apelanta intimată inculpată, după cum, contrar susținerilor Ministerului Public, quantumul pedepsei stabilite cu privire la aceasta este suficient pentru asigurarea scopului general al unei sancțiuni penale, cu atât mai mult cu cât modalitatea de executare aleasă de prima instanță a fost, în mod justificat, aceea a executării în regim de detenție, deoarece scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate apelantei nu poate fi atins decât prin privare de libertate.

Criteriile de individualizare au vizat, în mod corespunzător, atât caracterul complex al faptelor săvârșite, modalitatea de acțiune elaborată, prin intermediul altor persoane, în scopul ascunderii caracterului infracțional, sumele mari primite cu titlu de mită și modul în care s-a dispus de acestea, prejudiciul produs în dauna Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, ca urmare a achitării contravalorii serviciilor de promovare a României cu ocazia evenimentului sportiv din luna iulie 2011 de la bugetul de stat, dar și calitatea deținută de apelanta intimată inculpată, de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, care a determinat un ecou important în rândul opiniei publice, evidențiind lipsa de respect pentru valorile și regulile sociale pe care apelanta era chemată să le

protejeze în calitatea deținută și, de asemenea, întinderea semnificativă a fenomenului de corupție în rândul funcționarilor de rang înalt cu atribuții de administrare și direcționare a banilor publici. Totodată, instanța a ținut cont și de împrejurarea că apelanta intimată inculpată nu are antecedente penale și, în fața primei instanțe, s-a prezentat la toate termenele de judecată.

În fața instanței de apel însă, apelanta intimată inculpată a ales un alt tip de comportament procesual, părăsind, la începutul anului 2018 țara și solicitând azil politic în Costa Rica, sub pretextul unor pretinse persecuții politice.

În raport de aceste circumstanțe, dar și în considerarea faptului că apelanta intimată inculpată a continuat să-și exercite drepturile procesuale prin intermediul apărătorilor aleși, astfel că neprezentarea sa în fața instanței de control judiciar, începând cu termenul din 26 februarie 2018, nu a împietat asupra bunei desfășurări a procesului penal, care și-a urmat cursul firesc, Completul de 5 Judecători apreciază că acest tip de comportament procesual reprezintă, în fond, un drept al apelantei intimată inculpată, astfel că va menține cuantumul și tipul pedepsei stabilite de către prima instanță pentru infracțiunile de care apelanta se face vinovată, precum și cuantumul pedepsei rezultante aplicate de către prima instanță, de 6 ani închisoare, cu executare în regim de detenție.

Se va menține și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior, pe un termen de 4 ani, considerat corespunzător de către instanța de control judiciar, precum și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior.

În consecință, criticile formulate de către apelanta intimată inculpată U. și de către Ministerul Public se **resping, ca neîntemeiate.**

IV.11.8. Referitor la criticile formulate de către Ministerul Public și de către apelantul intimat inculpat O. privind modalitatea de individualizare a pedepsei, Completul de 5 Judecători consideră că în mod corect a stabilit prima instanță că legea penală mai favorabilă aplicabilă acestui apelant este Codul penal anterior, deoarece, ca și în cazul apelantei intimată inculpată U., sunt incidente dispozițiile legale privind concursul real de infracțiuni, iar dispozițiile art. 39 alin. 1 Cod penal impun, în mod obligatoriu, adăugarea la pedeapsa rezultantă a unui spor de pedeapsă.

Totodată, prima instanță a stabilit că apelantul intimat inculpat O. a fost condamnat pentru o infracțiune concurentă cu cele ce fac obiectul cauzei, la 3 ani închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării și 1 an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a și b, potrivit dispozițiilor sentinței penale nr. 983/17.06.2015 a Tribunalului București – Secția I Penală, modificată prin decizia penală nr. 495/22 martie 2016 a Curții de Apel București – Secția I Penală, pentru săvârșirea infracțiunii de *trafic de influență prevăzută de art. 291*

alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În raport cu admiterea criticii formulate de către apelantul învinuit inculpat cu privire la încadrarea juridică a faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina sa și de schimbare a încadrării juridice, din două infracțiuni concurente, prevăzute de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 și de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 33 lit. a Cod penal anterior, în infracțiunea prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969 și art. 5 Cod penal, văzând și împrejurarea că, potrivit sentinței apelate, apelantul a fost condamnat și la pedeapsa de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzută de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior, pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 26 raportat la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 34, 35 și 36 alin. 1 Cod penal anterior, prin soluția pronunțată Completul de 5 Judecători urmează a desconta pedeapsa rezultantă de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior în pedepsele componente astfel:

- 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit.a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit.a teza a II-a, lit. b și lit.c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit.c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit.c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal și

- 3 ani închisoare, aplicată inculpatului O. prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr.495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția I Penală, repunând pedepsele anterior menționate în individualitatea lor.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal, rezultată în urma schimbării încadrării juridice dispusă de către instanța de control judiciar, se vor avea în vedere aceleași criterii, corespunzător analizate și identificate de către prima instanță.

Astfel, în ciuda faptului că vinovăția sa rezultă cu evidentă din probele administrate, apelantul intimat inculpat O. a negat în permanență săvârșirea vreuneia dintre faptele pentru care a fost trimis în judecată în cauză.

În ceea ce privește fapta de evaziune fiscală în formă continuată, instanța de control judiciar are în vedere maniera în care apelantul a acționat, folosind metoda încheierii unor documente ce consemnau operațiuni comerciale inexistente, în baza cărora se emiteau documente fiscale pentru plata unor servicii neprestate.

Se are în vedere, de asemenea, valoarea semnificativă a prejudiciului produs, de peste 100.000 euro, în echivalent în lei, rezultat ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată.

Nu în ultimul rând, instanța de control judiciar remarcă faptul că apelantul intimat inculpat, deși este cunoscut cu antecedente penale, a fost sportiv de renume și, în prezent, se bucură de notorietate, atât în plan personal, cât și profesional, pe plan național și internațional și a avut o conduită socială bună, fiind familist și integrat în societate.

Cu toate acestea, instanța de control judiciar consideră, în acord cu prima instanță că, în contextul mai general al elementelor ce caracterizează atât pe apelant, cât și faptele săvârșite, în cauză nu se impune reținerea de circumstanțe atenuante.

Ca atare, Completul de 5 Judecători va stabili pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 9 alin.1 lit. c și alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969 și art. 5 Cod penal, o pedeapsă de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior, cu executare în regim privativ de libertate.

Totodată, constatând justetea raționamentului și criteriilor analizei efectuate de prima instanță, apreciază drept corect stabilită pedeapsa pentru complicitatea la infracțiunea de luare de mită pentru care a fost judecat în cauză, având în vedere modalitatea de disimulare a mitei - prin semnarea cu societatea SC T. S.A. a unui contract în vederea derulării unor operațiuni viitoare și fără caracter necesar, dar și valoarea de 3.000.000 lei a sumei vehiculate în această manieră.

Întrucât fapta de trafic de influență pentru care a fost condamnat inculpatul O. prin sentința penală nr. 983/17.06.2015 a Tribunalului București – Secția I Penală, modificată prin decizia penală nr. 495/22 martie 2016 a Curții de Apel București – Secția I Penală, este concurentă cu faptele reținute în prezenta cauză (inculpatul săvârșind faptele înainte de a fi condamnat definitiv pentru vreuna din ele), astfel cum a dispus și prima instanță, în baza dispozițiilor art. 86³ raportat la art.85 alin.1 Cod penal anterior se va anula suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată anterior și, în baza art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 34 și art. 35 Cod penal anterior, se va contopi pedeapsa de 3 ani închisoare, cu pedepsele aplicate în prezenta cauză,

dispunându-se ca inculpatul O. să execute pedeapsa cea mai grea, în regim de detenție.

În consecință, instanța de control judiciar **respinge, ca nefondată**, critica apelantului intimat inculpat O. vizând nereținerea de către instanța de fond a circumstanțelor atenuante, în baza elementelor de ordin personal indicate în cadrul motivelor de apel.

Cât privește critica Ministerului Public cu privire la *necesitatea aplicării unor pedepse complementare și accesorii adecvate*, Completul de 5 Judecători constată **întemeiată** în ceea ce-l privește pe apelantul intimat inculpat O..

Se constată că, odată cu condamnarea apelantului intimat inculpat, prima instanță a omis să aplice acestuia și o pedeapsă accesorie pedepsei rezultante cu închisoarea, în regim de executare în detenție, stabilită pentru infracțiunile săvârșite.

Potrivit dispozițiilor art. 71 alin. 2 Cod penal anterior, condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage *de drept* interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a –c, din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

În consecință, având în vedere că, prin prezenta decizie, apelantului intimat inculpat O. i se va aplica o pedeapsă cu închisoarea în regim de detenție, în considerarea dispozițiilor art. 71 Cod penal anterior, instanța de control judiciar va interzice apelantului intimat inculpat O., *ca pedeapsă accesorie*, exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

V. În concluzie, având în vedere considerentele anterior expuse, Completul de 5 Judecători:

Va respinge, ca neîntemeiată, cererea de repunere pe rol a cauzei formulată de **apelanta intimată inculpată U.**

În temeiul art. art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, va admite apelurile declarate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpatul O. împotriva sentinței penale nr. 181 din 28 martie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr./1/2015.

Va desființa, în parte sentința apelată, numai în ceea ce-l privește pe inculpatul O., *sub aspectul încadrării juridice date faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina sa și al omisiunii aplicării pedepsei accesorii* și, rejudecând:

Va descontați pedeapsa rezultantă de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior în *pedepsele componente astfel*:

- 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită

prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit.a teza a II-a, lit. b și lit.c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit.c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

-3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit.c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal și

- 3 ani închisoare, aplicată inculpatului O. prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr.495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția I Penală,

pedepse pe care le va repune în individualitatea lor;

În baza art. 386 Cod procedură penală, va schimba încadrarea juridică a faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina inculpatului O., *din* infracțiunile prevăzute de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 33 lit. a Cod penal anterior, *în* infracțiunea prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969 și art. 5 Cod penal, text în baza căruia va condamna pe inculpatul O. la pedeapsa de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

În baza art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 34 și art. 35 Cod penal anterior va contopi:

-pedeapsa de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit.a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art.6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal cu

- pedeapsa stabilită prin prezenta decizie, de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru infracțiunea prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal și cu

- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului O. prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr.495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția I Penală și va dispune ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

În baza art. 71 Cod penal anterior va interzice inculpatului **O.**, *ca pedeapsă accesorie*, exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

Va menține restul dispozițiilor din sentința apelată.

În temeiul art. art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, va respinge, ca nefondate, apelurile declarate de inculpații **U., B., L., N. și B.**, precum și de părțile civile **SNTGN T. SA, SN N. SA, S. SA, SNGN R. SA și S. SA** împotriva aceleiași sentințe.

Va lua act de retragerea apelului declarat de inculpata **M.** împotriva aceleiași sentințe.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de apelul formulat de către **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de către inculpatul **O. vor rămâne în sarcina statului.**

În baza art. 275 alin. 2 și 4 Cod procedură penală, va obliga apelanții intimați inculpați și apelantele părți civile la plata cheltuielilor judiciare către stat astfel: pe apelanta intimată inculpată **U.** la plata sumei de 1000 de lei, pe apelantul intimat inculpat **B.** la plata sumei de 700 de lei, pe apelanții intimați inculpați **L., N. și B.** și pe apelantele părți civile **SNTGN T. SA, SN N. SA, S. SA, SNGN R. SA și S. SA** la plata sumei de câte 600 lei, iar pe apelanta intimată inculpată **M.** la plata sumei de 200 de lei.

În baza art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați **U., O., B., L., N., M., B.**, precum și pentru apelantul intimat inculpat **A.**, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, se vor suporta din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

I. Respinge, ca neîntemeiată, cererea de repunere pe rol a cauzei formulată de apelanta intimată inculpată **U.**

II. Admite apelurile declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpatul **O. împotriva sentinței penale nr. 181 din 28 martie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr./1/2015.**

1. Desființează în parte sentința apelată, numai în ceea ce-l privește pe inculpatul **O., sub aspectul încadrării juridice date faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina sa și al omisiunii aplicării pedepsei accesorii și, rejudecând:**

2. Descontopește pedeapsa rezultantă de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior în *pedepsele componente astfel*:

- 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal și

- 3 ani închisoare, aplicată inculpatului O. prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr. 495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția I Penală,

pedepse pe care le repune în individualitatea lor;

3. În baza art. 386 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor de evaziune fiscală reținute în sarcina inculpatului O., *din* infracțiunile prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 33 lit. a Cod penal anterior, *în* infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969 și art. 5 Cod penal, text în baza căruia *condamnă pe inculpatul O. la pedeapsa de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.*

4. În baza art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 34 și art. 35 Cod penal anterior *contopește*:

- pedeapsa de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b Cod penal anterior pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită prev. de art. 26 rap. la art. 254 alin.1 Cod penal anterior și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal cu

- pedeapsa stabilită prin prezenta decizie, de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior pentru infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c, alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal și cu

- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului O. prin sentința penală nr. 983 din 17 iunie 2015 a Tribunalului București, definitivă prin decizia penală nr. 495 din 22 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția I Penală și **dispune**

ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

5. În baza art. 71 Cod penal anterior interzice inculpatului, *ca pedeapsă accesorie*, exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior.

6. Menține restul dispozițiilor din sentința apelată.

III. Respinge, ca nefondate, apelurile declarate de inculpații **U., B., L., N. și B.**, precum și de părțile civile **SNTGN T. SA, SN N. SA, S. SA, SNGN R. SA și S. SA** împotriva aceleiași sentințe.

IV. Ia act de retragerea apelului declarat de inculpata **M.** împotriva aceleiași sentințe.

V. În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de apelul formulat de către **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de către inculpatul **O.** rămân în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. 2 și 4 Cod procedură penală, obligă apelanții intimați inculpați și apelantele părți civile la plata cheltuielilor judiciare către stat astfel: pe **apelanta intimată inculpată U.** la plata sumei de 1000 de lei, pe **apelantul intimat inculpat B.** la plata sumei de 700 de lei, pe **apelanții intimați inculpați L., N. și B.** și pe **apelantele părți civile civile SNTGN T. SA, SN N. SA, S. SA, SNGN R. SA și S. SA** la plata sumei de câte 600 lei, iar pe apelanta intimată inculpată **M.** la plata sumei de 200 de lei.

În baza art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați **U., O., B., L., N., M., B.** precum și pentru apelantul intimat inculpat **A.**, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 5 iunie 2018.